

HARLEQUIN®

СУПЕР
РОМАНС

ДЖЕЙН АН КРЕНЦ

Правото
да бъдеш
себе си

ДЖЕЙН АН КРЕНЦ ПРАВОТО ДА БЪДЕШ СЕБЕ СИ

Превод: Цветана Генчева

chitanka.info

Емили Рейвънскрофт е твърдо решена да промени живота си. До гуша ѝ е дошло да е зависима от властното си семейство и да се подчинява на Джейкъб Стоун, към чиито услуги родителите ѝ често прибегват, за да я измъкват от заплетените ситуации, в които попада заради дръзкия си характер.

Новата Емили, трепетна и изпълнена с решителност, не желае Джейкъб да я спасява. Единственото, към което се стреми, е той да я обича, въпреки всички пречки...

ГЛАВА ПЪРВА

„След като всичко бе обмислено предварително — каза си Емили Рейвънскрофт, — ето че приемам резултата от последното предизвикателство значително по-спокойно от предния път.“

Изпита невероятна гордост от себе си. Нямахше сълзи, изблици на отчаяние, нито истерични викове. Преподавателят ѝ от курса по самоувереност щеше също да се гордее с нея.

Емили изслуша казаното, без усмивката ѝ да трепне.

Това не бе кой знае каква усмивка, само леко иронично извиване на устните, но то бе достатъчно, за да скрие разяждащата болка и гнева, който кипеше в нея.

Усмивката обаче бе достатъчно убедителна, за да притесни трима от четиримата съдници, изправили се срещу нея в кабинета на баща ѝ. Не успяваше да види какъв ефект има изражението ѝ върху четвъртия човек в стаята. Той стоеше малко настрана от останалите, мрачна притихнала фигура, скрита в сенките.

Джейкъб Стоун бе човек, който се чувстваше отлично в сенките.

Още от мига, в който за пръв път забеляза присъствието му преди пет години, тя разбра, че той властва в периферията на семейните дела. Беше отчасти бодигард, отчасти поемаше разрешаването на спешни задачи, а според Емили, бе отчасти юмрукът на „Рейвънскрофт Интернешънъл“. Също като прериен който, човек рядко можеше да се сблъска с него през деня, камо ли пък в офисите на компанията сред ръководните кадри или пък на някое събиране. Единствените случаи, когато бе канен в частния кабинет на баща ѝ, бяха случаите, когато се налагаше Емили да бъде спасявана от поредната каша. Семейство Рейвънскрофт предпочиташа семейните им проблеми да не се разчуват, а на Джейкъб Стоун можеше да се разчита, че ще свърши успешно възложената му задача, без никой да разбере.

Емили не бе виждала Джейкъб Стоун почти две години. За нея бе истински шок, че той се намира в дома на родителите ѝ тази вечер. Предполагаше, че е все още в чужбина.

Още по-голям шок за нея бе да открие, че страстта, която бе изпитала към него преди пет години, все още не бе заглъхнала. Само се е спотайвала някъде, скрита. Тази вечер, още щом го зърна, все едно че дъжд и слънце заляха плодородна земя. Емили буквално усети семената на старата ѝ любов да покълват отново.

„Не ставай глупава — каза си ядно тя, — имаш си достатъчно проблеми и без да се впускаш отново в незрели младежки фантазии.“ Сега бе на двайсет и седем и бе много променена.

Емили не отдели никакво време в опити да отгатне как реагира Джейкъб на неочакваното ѝ спокойствие. Познаваше го достатъчно, за да знае, че никой не е в състояние да го разбере, освен ако самият той не пожелае, а това бе много малко вероятно да се случи. Той бе мъж, който действаше самостоятелно, работеше по свои собствени правила, дори когато вършеше поръчка на шефовете. За Емили той бе нещо като ураган, като настъпващ лъв, като акула със зинала паст. Единствената разумна постъпка бе да се отдръпне от пътя му.

Но понякога човек не може да избегне природните сили. Те обгръщат човек и съдбата ти е неизбежна.

Не бе успяла да огледа Джейкъб Стоун, откакто преди двайсет минути влезе в кабинета, без да подозира нищо, но си го спомняше прекрасно отпреди две години, когато се видяха за последен път. Едва ли се бе променил много. Късовете гранит са неподвластни на такива кратки периоди от време. Трябваше цяла вечност, за да се промени едва забележимо повърхността на една гранитна скала. Сигурно и след четиридесет години Джейкъб Стоун ще си изглежда същият, какъвто бе и преди две.

Без дори да го е погледнала, Емили бе сигурна, че сивите му очи все още са студени и равнодушни, а лицето му прикрива всичко зад маската на безразличие и строгост. По всяка вероятност светлокестенявата му късо подстригана коса също не бе променена. Подозираше, че тялото му е все така слабо, но мускулесто и здраво. Стоун притежаваше достатъчно самодисциплина, за да не позволи да се отпусне. Сигурно вече е на трийсет и седем. По-непреклонен и плашещ от когато и да е.

И сигурно, реши тя приятно развеселена, се чувства доста неудобно в костюм. Джейкъб Стоун често обличаше костюм и си слагаше връзка, докато работеше за „Рейвънскрофт Интернешънъл“,

но никога не се чувстваше добре в традиционните одежди на бизнесмените. В тях приличаше на облечен див звяр. Копринената вратовръзка и италианският костюм не успяваха да прикрият факта, че отдолу се е притаило нещо опасно, нещо застрашително, готово всеки миг да покаже остриите си зъби.

Касетката, която Гифърд Рейвънскрофт бе пуснал, изсъска и спря. Емили се загледа в малкия елегантен касетофон и се опита да изпита омраза към Джейкъб Стоун заради стореното от него тази вечер. Именно той бе осигурил тази касета на баща ѝ. Не за пръв път този мъж се намесваше в живота ѝ и преобръщаше нещата с помитащ замах. Опита се да си внуши, че останалите в миналото фантазии не са нищо повече от детински мечти. В интерес на истината, Джейкъб Стоун бе изключително неприятен човек. Непреклонен, жесток, груб.

— И така, Емили — каза тихо Гифърд, — пак успя да си навлечеш неприятности. Сега вече разбираш ли защо те помолих да дойдеш тази вечер?

Емили си наложи да си поеме три пъти въздух, преди да отговори. Първото правило за самоувереността бе да запази спокойствие и да се владее. Затова повдигна едната си вежда над рамките на кръглите очила и огледа загрижените лица на майка си, Катрин и на Дрейк, по-големият си брат, преди да срещне строгия поглед на баща си. Не обърна никакво внимание на Стоун, който не бе помръднал от мястото си в сенките.

— Чакайте да позная — започна тя умишлено небрежно. — Не сте ме поканили тук, за да обсъдим заема, за който помолих, нали?

— Емили? — Катрин се втренчи ужасена в дъщеря си. — Какво ти става. Положението е много сериозно. Според тази касета, ти се каниш да обявиш годеща си с мъж, който има намерение да поеме управлението на „Рейвънскрофт Интернешънъл“. Баща ти прегледа всички доказателства, които Джейкъб е събрал. Това не е шега. Трябва веднага да прекратиш връзката си с Деймън Морел.

Емили стисна зъби, но усмивката ѝ не трепна. Погледна майка си. Катрин Рейвънскрофт приближаваше шейсетте, но все още бе забележителна жена, която изглеждаше поне с петнайсет години по-млада. Въпреки че бе Рейвънскрофт по мъж, не по произход, косата ѝ бе в типичния за представителите на семейството цвят. Грижливо

подредените коси, някога гарваново черни, сега бяха прошарени с ненатрапчиви бели кичури.

Катрин имаше кафяви очи, което не бе типичният за Рейвънскрофт кехлибарен цвят, но бе достатъчно подобен, за да заблуди повечето любопитни. Общото впечатление бе, че е неотделима част от семейството. Нейните родители бяха загубили значителното си богатство още преди години, но освен поразителната си красота, Катрин бе донесла като зестра в новото семейство забележителния си произход. Тя отлично съзнаваше потеклото си и бе твърдо решена Емили, родена сравнително късно, да встъпи в брак с човек, който, според нея, отговаряше на полагаемото се място на дъщеря ѝ в обществото.

Тази вечер майката на Емили бе облечена, както обикновено, небрежно-елегантно в копринени панталони в защитен цвят и кремава блуза. Златно колие с диаманти обгръщаше врата ѝ.

Емили се стараяше да си припомни техниката, усвоена на курса по самоувереност.

Недей да спориш. Не им давай цел, която да атакуват.

— Вие с татко и Дрейк сте положили доста усилия, наистина съм силно впечатлена — Емили насочи усмивката си към чернокосия си брат, а след това и към баща си. — Виждам, че сте отделили доста време за това начинание и трябва да призная, че съм поласкана, задето отново сте повикали господин Стоун да ви свърши мръсната работа. Доколкото разбрах, услугите му са скъпо платени. Но пък, от друга страна, той обича да върши подобни задачи.

Катрин Рейвънскрофт възкликна раздразнено, кехлибарените очи на Дрейк проблеснаха преценяващо. Стоун дори не трепна при тази обида. Гифърд Рейвънскрофт се вгледа побеснял в дъщеря си. Беше очевидно, че е много ядосан, но също така бе ясно, че е доста озадачен. Съвсем не бе очаквал подобна хладнокръвна дързост от дъщеря си, защото винаги я бе смятал за наивна и емоционална.

— Майка ти е права, Емили. Нито е време за шеги, нито за обиди. Връзката ти с Морел трябва да бъде незабавно прекратена. Този човек не се интересува от теб. Касетката и останалите доказателства го показват без всякакво съмнение. Единствената му цел е да поеме управлението на „Рейвънскрофт Интернешънъл“ или да съсипе фирмата. Смята да го постигне като се ожени за теб. И до сега не мога

да разбере защо майка реши, преди да умре, да ти припише достатъчно дялове, за да ти осигури място в борда на директорите.

— Сигурно не е била на себе си — процеди с въздишка Катрин. — Винаги беше малко странна с тези нетипични представи за управлението на бизнеса.

— Успокой се, татко — обади се Емили и се постара гласът ѝ да прозвучи небрежно развеселен. Баба ѝ почина преди почти две години, малко след като Джейкъб Стоун се премести в един от офисите на компанията в чужбина. Това бе повратен момент в живота на Емили. Баба ѝ бе единствената представителка на семейство Рейвънскрофт, която я разбираше истински. Много обичаше възрастната жена. — Винаги съм ви оставяла с майка и Дрейк да управлявате дяловете ми, нали така? Никога не съм се опитвала да ви се пречкам в управлението. Не съм взела и стотинка от дяловете, които баба ми остави. Парите винаги са били реинвестирани във фирмата, точно както пожела баба в завещанието си. Нищо няма да се промени, дори и ако реша да се омъжа за Деймън.

Не можа да се сдържи да не ги подразни и стреснатите лица на семейството ѝ бяха достатъчна отплата. Съвсем до скоро Емили винаги се бе подчинявала на желанията на семейството. Истината бе, че нямаше никакво намерение да се жени за Деймън, но също така нямаше намерение да им го съобщи. Емили бе притисната в ъгъла и обкръжена и нямаше никакво намерение да изразходва малкото амуниции, които ѝ бяха останали. Нека малко да се поизпотят. Ще им се отрази добре.

Дрейк отговори пръв. Той бе впечатляващ мъж с черна коса и типичните за семейство Рейвънскрофт очи. Беше десет години по-голям от сестра си и я познаваше много по-добре, отколкото и двамата им родители. Той бе главен изпълнителен директор на фирмата, човекът, който отговаряше за ежедневната дейност, но не изпълняваше задълженията си сам. Гифърд Рейвънскрофт все още участваше доста активно в семейния бизнес, както и Катрин. Емили тайно смяташе брат си за нещо като гений, а също така и за доста изтънчен дипломат, който умело държеше юздите на властта и в същото време успокояваше родителите им. Фактът, че тази вечер бе в семейната крепост, бе достатъчно красноречиво доказателство, че и той, също както родителите ѝ, смята ситуацията за особено важна.

Дрейк се отпусна назад в стола и склучи ръце под волевата си брадичка, докато гледаше Емили.

— Не се прави на наивна, Ем. Ти обръщаш много малко внимание на дейността на компанията, но това съвсем не означава, че Морел няма да прояви никакъв интерес. Напротив, със сигурност знаем, че интересът му е огромен. Няма да му отнеме много време, преди да се опита да спъне нещата, като използва теб. Той може да унищожи компанията. Сигурно ще започнеш да гласуваш както той ти казва, защото ще си мислиш, че те обича и ти мисли доброто.

— Аз пък те уверявам — продължи заплашително Гифърд, — че Морел те използва, за да причини раздори сред нас. Зарекъл се е да си отмъсти на „Рейвънскрофт Интернешънъл“. Ще направи всичко по силите си, за да ни унищожи.

— Защо? — не успя да се сдържи Емили.

Чувстваше се като цвете, превивано от пороеен дъжд. Семейството ѝ се беше обединило в стремежа си да я вкарат в правия път.

През всичкото това време Джейкъб Стоун стоеше в сенките край прозореца, ням свидетел на неравностойната битка. Той бе просто войникът, изпълнил възложената му мисия. От семейство Рейвънскрофт зависеше да покажат истината на Емили.

— Няма смисъл да разнищваме цялата тази работа днес — сопна се Гифърд. — Всичко има връзка с нещо, което се случи преди две години. С две думи, бизнес дела. Достатъчно е да знаеш, че „Рейвънскрофт Интернешънъл“ спечели един договор, докато фирмата на Морел отпадна. Морел се закле да ни го върне. В момента отново имаме сблъсък на интереси. Съперници сме по проекта на Фаулър. На него много му се иска да се отърве от конкуренцията и в същото време да се заеме с отмъщението. Идеята му е да съсипе фирмата отвътре. Той те използва, Емили. Не го ли разбираш?

Емили си наложи да се усмихне малко по-лъчезарно.

— А не сте ли си помисляли, че може и да грешите?

— Какви ги говориш? — попита студено Дрейк.

— Може пък аз да използвам Деймън — Емили приглади полата на жълтата си трикотажна рокля. — Той е много интересен мъж, не сте ли забелязали? Красив, постигнал е успехи, внимателен. Много приятен за разговор. Освен това обича цветя.

Катрин се намръщи мрачно, както винаги, когато някой споменеше цветя. Никога не успя да преглътне факта, че дъщеря ѝ държи цветарски магазин.

— Нарочно създаваш проблеми тази вечер, Емили. Защо? Сама чу доказателствата на Джейкъб. Как е възможно да се държиш по този начин?

— Да не би да предпочитате да избухна в сълзи, както правех преди две години, когато решихте да ме отървете от годеника ми? — попита Емили.

— Емили, никой не иска да избухваш в сълзи — заяви нетърпеливо Катрин. — Защо винаги смяташ, че някой нарочно се държи зле с теб, след като гледаме кое е най-добро за теб? Просто искаме да разбереш какво става. Джейкъб доказва съвсем красноречиво, че Морел не се интересува от теб. Целта му е „Рейвънскрофт Интернешънъл“. Не можеш да си затвориш очите пред доказателствата, които получи тази вечер.

За пръв път Емили насочи поглед към сенките. Срещна погледа на Джейкъб Стоун.

— Касетките могат и да се фалшифицират. Всеки го знае. Защо да вярвам на тази, дето я е осигурил господин Стоун.

Дрейк се раздвижи. Очевидно никой не бе предполагал, че тя ще се усъмни в доказателствата.

— Много добре знаеш, че не е така, Емили. Джейкъб не би фалшифицирал касетата.

Емили погледна брат си и гневът в гърдите ѝ за пръв път излезе наяве.

— Джейкъб Стоун е готов да направи всичко, което татко му каже. Той работи за вас. Да, много добре разбирам, че сте го снабдили с подходящата гръмка титла. Вицепрезидент по въпросите на чуждестранната дейност или каквото там беше, но всички сме наясно с истината, нали? Той просто е платеният ви бияч. Професията му е да сплашва хората. Защо тогава да вярвам, че той нарочно не е планирал тази малка среща?

Никой в стаята нямаше представа как да реагира на грубата обида. Емили се опита да изпита удоволствие от незначителната победа. Не се случваше често да успее да извоюва дори и една точка

срещу семейството. Не смееше да погледне към Джейкъб, от страх как ще реагира той.

— Джейкъб е човек на честта — заяви най-сетне Гифърд Рейвънскрофт, а мрачното му изражение подчертаваше колко усилия полага, за да не избухне. — И само за твое сведение, преди два месеца напусна поста си при нас. Тази вечер ни прави услуга.

— Това истина ли е? — попита Емили с фалшива приповдигнатост. — Вече изпълнява подобни задачи само за свое собствено удоволствие?

Тя плъзна изпепеляващ поглед към сенките. Стоун не бе помръднал. Стоеше си кротко и я наблюдаваше. Спокойствието му я притесняваше.

— По дяволите, Емили, престани с тези нападки срещу Джейкъб — нареди Дрейк. — Той ни оказа помощ в този случай и сме му благодарни. Не искахме чужд човек да се заеме с това разследване. На Джейкъб можем да разчитаме, че ще си държи езика зад зъбите. Нищо от това, което говорим няма да излезе от тази стая.

— Похвално — отбеляза сухо Емили. — Никак не ми е приятно да ви го кажа, но мен лично никак не ме притеснява до кого ще стигне цялата работа.

— Емили, скъпа, няма нужда да бъдеш саркастична. Разбирам, че си притеснена — намеси се по-мило Катрин. — Само че трябва да разбереш, че правим всичко за твое добро. Ти не разбираш големия бизнес, нито пък що за човек е Морел. Той е един мръсник и измамник. Готов е да използва всеки и всичко, но за нещастие е решил да използва теб. Вече знаеш истината и трябва да сложиш край на тази връзка. Много е опасно. Не можеш да се ожениш за този човек.

Емили реши, че ѝ е писнало. Взе малката си кожена чанта и стана. Семейството ѝ следеше движенията ѝ, без да може да повярва.

— Вечерта беше невероятно интересна — увери ги с жизнерадостна усмивка тя. — Много ми се искаше да остана за вечеря, но при дадените обстоятелства ви моля да ме извините.

— Върни се на мястото си, Емили! — ревна Гифърд. — Още не сме приключили.

Емили не му обърна абсолютно никакво внимание. За пръв път се държеше така. Пристъпи към вратата.

— Чака ме дълъг път с колата. Най-добре да тръгвам.

— Емили! — възкликна майка ѝ. — Ти не говориш сериозно. Прекалено късно е да караш до Сиатъл. До там са триста километра. Ще се прибереш чак към полунощ.

— Затова смятам да тръгвам — каза небрежно Емили от вратата. Ръката ѝ бе на бравата. Натисна леко. След малко щеше да е на свобода. — Благодаря ви, че ме поканихте за уикенда, но май ще се оттегля. Сигурно разбирате, че изведнъж ми секна желанието да се присъединя към милото семейно събиране. Лека нощ на всички.

Тя излезе и затвори вратата. Усещаше, че се люлее от вълнение. Само че беше успяла, каза си тя. Беше издържала. Нямаше да се остави да избухне в сълзи, както стана преди две години, когато я привикаха в кабинета на баща ѝ, за да научи истината за мъжа, с когото се канеше да се задоми. Може би този път ѝ бе по-лесно, защото нямаше никакво намерение да се жени за Деймън Морел. Всъщност Емили никога не бе имала намерение да се жени за когото и да е. Само че семейството ѝ нямаха представа за това.

Стисна чантата толкова силно, че кокалчетата ѝ побеляха и уверено мина по персийските килими и полирания паркет на елегантния дом на родителите си в Портланд. След това излезе в хладната пролетна вечер. От небето на Орегон все още се изливаше дъжд, когато се качи в малката си прибрана кола. „Сигурно щеше да е дъждовно по целия път до Сиатъл“, каза си тя. Предстоеше ѝ дълго шофиране.

Емили остана неподвижна зад волана няколко минути, за да се съвземе. Не можеше да прецени, кое е най-силно от чувствата, бушуващи в нея. Унижението се бе смесило със завладяващ гняв.

Най-удивително обаче бе усещането, че дори и след толкова много време, все още обичаше Джейкъб Стоун. Този факт я бе разтърсил много повече, отколкото чутото на касетката, изречено от проклетия Морел.

Емили бе сигурна, че се е отърсила от безнадеждната си любов към Джейкъб, както и от наивните си мечти, които я връщаха в миналото. Бе толкова сигурна, че най-сетне е пораснала. Само че както изглежда, част от нея щеше да си остане наивна.

Искаше ѝ се да настъпи газта в мрака, но здравият разум ѝ подсказа, че трябва да се успокои още малко преди да завърти ключа на стартера.

Неестествена тишина се възцари в кабинета на Гифърд Рейвънскрофт, когато Емили затвори вратата зад себе си. Джейкъб Стоун едва сдържа усмивката си, докато разглеждаше израженията на останалата част от семейството, загледани, без да вярват на очите си, във вратата. Очевидно Емили за пръв път излизаше по средата на спор. Сигурно за пръв път някой се осмеляваше да обърне гръб на член от семейство Рейвънскрофт, при положение че разговорът не бе приключил.

Усети задоволство и невероятна гордост от Емили. Неговата дама имаше характер. Беше се променила доста от последния път, когато се видяха. Тази вечер тя успя да наложи своето. Тези промени правеха нещата коренно различни. За пръв път разбра, без капка съмнение, че е имало защо да се върне в Щатите.

Най-сетне бе дошло времето да се бори за тази жена. Джейкъб отпусна ръце и излезе от сянката.

— Какво, по дяволите, ѝ е станало? — фучеше Гифърд. — Никога преди не си е позволявала да се държи така.

Катрин поклати глава.

— Не мога да повярвам, че най-спокойно изслуша записа и си тръгна просто така.

Дрейк не каза нищо, а очите му си останаха замислени.

Джейкъб тихо се отправи към вратата.

— Къде отиваш, Стоун? — попита Гифърд.

— Ще я закарам до Сياتъл — не изчака да види колко озадачени останаха всички от забележката му. Джейкъб отвори вратата, излезе и я затвори тихо, също като Емили преди малко.

Прекося бързо антрето и излезе на приятната тераса, която опасваше целия първи етаж на къщата. Не беше закъснял. Спретнатата кола на Емили бе все още на алеята пред къщата. Той се прехвърли през парапета и стигна до колата тъкмо когато Емили се готвеше да завърти ключа. Джейкъб отвори вратата.

— Аз ще карам — заяви той.

Тя се обърна стреснато към него, а кехлибарените очи се разшириха леко на бледата светлина от терасата.

— Какво?

— Казах, че аз ще карам.

Настани се до нея и я принуди да се плъзне на съседната седалка. Трябваше да побърза, преди да се е осъзнала и да е започнала да мисли.

— Сложи си колана!

Винаги се изненадваше на лекотата, с която обърканите или притеснени хора се подчиняват при ясните заповеди. Емили автоматично посегна към колана. Джейкъб вече бе закопчал своя и запали колата.

— И какво си въобразявате, че правите, господин Стоун?

— Услуга — той изкара колата от алеята, без да погледне към терасата, където бяха излезли останалите трима от семейство Рейвънскрофт. — Ще те закарам до вас.

— Както подчерта майка ми, домът ми е на триста километра, а и няма нужда да ми правиш още услуги. Вече направи достатъчно за мен. Сигурна съм, че ще ме разбереш, ако не ти благодаря както подобава за усърдието. Спри колата и излез!

Тя седеше сковано на седалката, стиснала ръце в скута, а Джейкъб осъзна, че младата жена няма да направи нещо глупаво, като например да изскочи навън. Вниманието му бе приковано в лъсналия от дъжда път, виещ се надолу по хълма, когато заговори напълно спокойно.

— Много добре се справи с тях този път, Емили. Гордеех се с теб.

— Да не би да си въобразяваш, че мнението ти ме интересува? — попита напрегнато тя.

— Сигурно не — той я стрелна с поглед.

Тя гледаше право напред, изящият ѝ профил бе осветен от уличните лампи. Емили бе най-младата и най-нежната от семейство Рейвънскрофт, но определено притежаваше характерните за рода черти.

Гарвановочерната ѝ коса се поклащаше над раменете като гладък лъскав водопад. Огромните кехлибарени очи с очила с тънки рамки, бяха леко дръпнати в краищата и напомняха на Джейкъб за котка. Лицето ѝ бе нежно и деликатно, също както всичко в нея. Тя притежаваше екзотична котешка грациозност, която изглежда не

съзнаваше. Очилата му харесваха. Преди две години носеше контактни лещи.

Тази вечер Джейкъб бе пленен от нея, докато я наблюдаваше от сенките. Две години не я бе виждал, но още щом тя пристъпи в кабинета, разбра, че нищо не се е променило. Старият глад не бе изчезнал. Все още я желаше.

Всъщност, призна си той, докато пресичаше хълмовете към междуцатската магистрала, желаше я много повече, отколкото преди две години. Тази вечер бе открил една нова сила у нея, както и завладяваща женственост, а комбинацията му се стори взривоопасна. Нищо чудно, че Морел се облизваше и само изчакваше подходящия момент да скочи. Това, както и значителният дял от „Рейвънскрофт Интернешънъл“. Сигурно в деня, когато се бе натъкнал на Емили Рейвънскрофт, бе решил, че е само на крачка от рая.

— Касетата не беше фалшива, Емили — наруши Джейкъб тишината. — Морел наистина споделяше плановете си как чрез теб да съсипе Рейвънскрофт. А жената, с която говори, е любовницата му. Казва се Марша. Мога да го докажа, ако имаш съмнения.

— Как се сдоби с тази касета? — попита отвратена Емили. — Да не би да си се напъхал под леглото им?

Джейкъб стисна устни.

— Не. Тази сценка не се разиграва в спалнята. Сама чу гласа на келнера и потракването на прибори. Морел и жената са на среща в ресторант. Почти всяка седмица през последната година ходят там. Хората са толкова предсказуеми, когато става въпрос за ежедневните им навици, дори гадняри като Морел.

— Точно тази характерна особеност на човешката природа изглежда доста улеснява живота ти. Не ти трябва да си пилееш времето и да слухтиш около прозорците на спалнята и кофите за боклук. Просто научаваш навиците на набелязаните жертви и се възползваш от тях. Хубава работа, няма що.

Той долови мрачния гняв в гласа ѝ и въздъхна. Нямаше да е никак лесно. Ръцете му се отпуснаха за миг, а след това отново стиснаха волана, докато се качваше на магистралата, за да поеме към Сиатъл.

— Знам, че нямаш особено високо мнение за професионалните ми умения, Емили, но честна дума, не си изкарвам хляба с

подслушване около прозорците на спалните и в ровене на кофите за боклук. Никога не съм го правил.

— И дребната услуга, която направи на семейството ми е просто едно изключение?

— Едва ли ще ми повярваш, но го направих заради теб, не заради тях.

„Преди всичко, заради мен самия“, добави Джейкъб наум. Вече нямаше начин да й позволи да се ожени за Морел.

— Колко благородно от твоя страна — очите й го стрелнаха за секунда. — Доколкото разбирам, и този път, както и миналия, си се ръководил от някаква криворазбрана галантност. Каква съм щастливка, имам си собствен рицар, който се спотайва в сенките, готов да ми се притече на помощ всеки път, когато останалата част от семейство Рейвънскрофт преценят, че съм допуснала грешка в любовния си живот.

— Никой не е искал да те унижава. Само че ти наистина направи грешка. И то голяма. Близките ти са отчаяни и искат да прекратят тази връзка с Деймън Морел, а казаха, че си пренебрегнала всичките им предупреждения.

— Бяха също толкова отчаяни да прекратят и връзката ми с Брад Карлтън преди две години. Поне миналия път не ми се наложи да слушам такива неудобни записи — Емили стисна ръце в скута си. — Това бе най-неприятната част, да знаеш. Да слушам касетата с пълното съзнание, че всички вече са я прослушали. Усещах ви как ме наблюдавате. Знам дори какво си мислехте. Горката малка глупава Емили, пак я е замотал мъж — замълча за момент и отново продължи. — Никога няма да ви простя за начина, по който постъпихте този път.

Джейкъб усети как стомахът му се стяга от напрежение.

— Може би не постъпихме достатъчно тактично. Нито семейството ти, нито аз. Мислехме, че един кротък разговор ще бъде най-добре. Но ти нямаше да повярваш, ако няхаме доказателства. Затова осигурих касетата. Не се сетих по какъв друг начин мога да те убедя, че Морел е мръсник и мошеник.

— Искаш да кажеш, че си се съмнявал дали ще успеете да го купите както направи татко с Брад преди две години?

Джейкъб изруга тихо.

— Брад Карлтън бе амбициозен алчен младеж. Смяташе, че ще си уреди живота като се ожени за член от семейството, но истината бе, че никак не му се искаше да се жени. Беше много доволен да вземе парите и да се измъкне без брачните клетви.

— Значи баща ми изпрати теб, вярното куче, да му платиш.

Джейкъб започваше да губи самообладание. Каза си, че може да прояви толерантност, но само донякъде, а Емили прекаляваше. Никога не я бе виждал в подобно настроение.

— Когато му предложих онази хубава кръгла сума, при това в брой, за да се откаже от сватбата, той просто нямаше търпение да се докопа до парите.

— И тогава цялото семейство ми се нахвърли, за да изтъкнат каква съм глупачка. Поне тази вечер успях да се измъкна, преди да започне нравоучението — Емили го погледна отново. — Както разбирам няма да успея да се отърва от теб чак до Сиатъл.

— Освен ако не предпочиташ да направя обратен завой и да те върна да прекараш нощта в къщата на родителите ти — каза тихо той.

— Ти на мое място, би ли го направил?

Джейкъб примигна като бухал.

— Не — призна убедено той. — Сигурно бих постъпил също като теб. Щях да си тръгна. Казах ти вече, гордеех се с теб.

Емили остана безмълвна за малко.

— А те бяха ли учудени, че съм посмяла да си тръгна?

— Направо изумени.

— Радвам се. Радвам се, че не изиграх сцената по начина, по който те искаха. Това ще ми бъде утехата. Сигурно настоя да ме закараш до Сиатъл за мое собствено добро, както и изрови касетата за мое добро?

Джейкъб едва потисна нарастващото раздразнение.

— Да.

— Страхотно. И как ще се върнеш в Портланд?

Той сви рамене.

— Със самолет или утре с влака.

Тя скръсти ръце и се облегна в края на седалката.

— И къде смяташ да спиш?

Той се намръщи на предизвикателността в гласа ѝ.

— Сигурно на хотел. Доколкото разбирам нямаш намерение да ме оставиш да спя на дивана у вас?

— Не. Нищо не ти дължа, най-малкото пък подслон за през нощта. Свикнал си да се грижиш за себе си, нали Джейкъб? Сигурна съм, че ще се справиш и сам. Я ми кажи — истина ли е това, което каза баща ми? Че си напуснал „Рейвънскрофт Интернешънъл“ преди два месеца?

Въпросът го изненада. Той реши да се възползва от възможността и да ѝ разкаже за плановете си.

— Истина е. Напуснах Рейвънскрофт, защото си имам мои идеи за бъдещето. Смятам да направя консултантска фирма, която да обслужва компании с интереси да строят в чужбина. Шест години работих за Рейвънскрофт и познавам материята.

— Ясно — тя го погледна преценяващо. Последва дълго мълчание, след което тя тихо попита: — Не се ли ожени отново?

— Не.

Емили чу кратката рязко изречена дума и се зачуди какво ли означава. Част от гнева ѝ, който я подтикваше да му се противопоставя за всичко, най-сетне се стопяваше. Необходима бе много енергия, за да се подхранва гневът, а тя се чувстваше уморена. Денят бе дълъг.

— Точно така — продължи мрачно тя. — Спомням си, че преди две години ми прочете дълга лекция по въпроса за брака, а след това ми разказа колко бързо Брад е пипнал парите, които си му предложил.

— Тогава течеше доста неприятният ми развод — заяви Джейкъб. — Положението повлия на мнението ми по въпросите за брака.

— Доколкото си спомням, сподели тогава с мен, че само някой ненормалник може да измисли брака. Каза още, че нямаш намерение никога повече да се жениш, и че ако имам ум в главата, също няма да се омъжа.

— Вече ти казах, че тогава бях предубеден към уважаваната институция.

Емили леко поклати глава.

— Беше такъв циник. Едва ли нещата са се променили кой знае колко.

Джейкъб пое дълбоко дъх.

— Наистина ли ме мразиш чак толкова, Емили?

— А теб какво те интересува?

— Интересува ме. Искам да знам какво изпитваш.

— Защо? — попита тя.

— Защото искам да разбера какво ми предстои, за да променя мнението ти.

— За теб ли? — тя остана изненадана. — Какво значение има какво мисля аз?

— Ако си отговориш честно, само ще признаеш, че знаеш отговора.

— Напълно честна съм — отвърна тя, — но очевидно не съм достатъчно умна. Нямам ни най-малка представа за какво говориш, нито пък защо ще те е грижа какво мисля за теб.

— Тогава може би семейството ти е право. Все още си много наивна, когато става въпрос за мъже.

— Джейкъб Стоун, какво, по дяволите, се опитваш да ми кажеш?

— Опитвам се да ти кажа, че те желая — отвърна грубо той. — Желая те още откакто се запознахме преди пет години, но или времето бе неподходящо, или пък аз си казвах, че не съм подходящият мъж за теб.

Емили не знаеше какво да каже.

— Желаяш ме? Желаял си ме и преди пет години? Невъзможно! Джейкъб, ти никога не спомена и дума, дори не намекна...

— А ти какво очакваше? — измърмори той. — Отначало няха право, защото бях женен. После, дори и след като разбрах, че с брака ми е свършено, не си позволявах дори да помисля, да те доближа. Беше прекалено млада, прекалено нежна и неопитна. Аз пък бях достатъчно стар, носех прекалено много белези и отгоре на всичко ми предстоеше развод. Освен това съзнавах, че членовете на семейството ти ще побеснеят ако заподозрат, че те желая, а и ти нямаше силата да им се противопоставиш заради мен.

Емили седеше, без да помръдва, докато го слушаше. Изведнъж усети, че не ѝ достига въздух.

— Ами след развода? — попита напрегнато тя. — Защо не казанищо, след като се разведе?

— След развода бях обзет от горчивина, вече няха никакви мечти. Искях отново да съм свободен, но също така исках и теб. Чудех се как да подхожда, когато Брад Карлтън се появи на сцената. И

изведнъж, без всякакво предупреждение, вие обявихте годеща си. Семейството ти ме помоли да се отърва от Карлтън и аз го направих с най-голямо удоволствие. Наистина ми достави удоволствие. След това знаех, че ме ненавиждаш, защото аз бях този, който прати негодника да си върви. Чувствах се като грубиян, отнел плюшеното мече на някое момиченце и го запокитил в калта. Все си мислех, че ще преодолее увлечението си — призна Джейкъб. — Все пак нямаше какво толкова да преодолявам. Дори не бяхме спали заедно. Освен това знаех със сигурност, че ти и пет пари не даваш за мен. Беше отдала сърцето си на Карлтън.

— Ако знаеш само колко си прав! — гневът на Емили изригна отново. Никога нямаше да му позволи да разбере, че бе разчитала на приятното внимание, което Брад й оказваше, единствено защото бе убедена, че една връзка с Джейкъб няма бъдеще. — Направо не мога да повярвам. Имаш наглостта да ми заявиш просто така, че би искал да започнеш връзка с мен?

— Да.

— И то след всичко, което си ми причинил? — попита тя невярващо.

— Нищо не съм ти причинил. Направил съм ти няколко огромни услуги. Два пъти те спасявам от брак с мъже, които те искат единствено заради връзката ти с „Рейвънскрофт Интернешънъл“. Някой ден ще си ми благодарна.

Емили не знаеше какво да каже. Той звучеше толкова искрено.

— Да не би да си затаил дъх в очакване да ти се хвърля на врата в знак на благодарност? — сръза го тя.

— Не бих го и помислил — усмихна й се мило. Бледата светлина от таблото разкри сериозното му изражение.

— Семейството ми знае ли какъв интерес проявяваш към мене?

— Не съм обсъждал този въпрос с тях.

— Защо ли не се учудвам. Те ще те разкъсат на парчета.

Той я погледна с доста странно изражение.

— Едва ли. Тогава кого ще изпращат да им върши работата?

— Какво? — усети, че й е трудно да следи разговора. Не можеше да повярва, че през всичкото това време Джейкъб наистина я е желал. Той играеше някаква нова игра. Нямаше друго обяснение.

— Нарече ме бияч. Каза, че съм човека, който изпращат, за да сплашва и слага на място хората — напомни й той.

— Точно така — съгласи се, без да мисли тя.

— Ако семейството ти искаше да ме сплаши или отстрани, кой биха използвали в този случай? Кого изпращаш, за да пребие един професионален бияч?

Това вече бе прекалено. Емили усети, че й се завива свят.

— Не ми се говори повече по този въпрос. И цялата тази вечер, и разговорът ми се струват нереални. Просто искам да се прибера и да си легна.

— Ще се погрижа — обеща уверено той.

— Погрижи се — замълча за момент с отчаяното желание да смени темата, за да може да помисли. — Каза, че от два месеца не работиш за Рейвънскрофт. Защо семейството ми се свърза с теб, за да провериш какъв е случаят с Деймън Морел?

— Баща ти и брат ти знаеха, че съм се върнал в страната, за да проверя какви са възможностите да основа консултантска фирма. Свързаха се с мен и ме помолиха за услуга. Не искаха да наемат непознат детектив, стига това да беше възможно. Колкото по-малко хора знаеха какво става, толкова по-добре. Поне така мислеха. Предположиха, че ще се чувстваш по-добре, ако всичко се запази в тайна.

— И са решили, че ще съм им благодарна, ако отново използват услугите ти? Просто са преценили, че е по-лесно да бъде унижена два пъти от един човек, отколкото от двама различни.

— Емили, всички знаеха, че ще ти бъде тежко. Отдай дължимото на семейството си, че се погрижиха дискретно за въпроса.

— Ами ти? И ти ли реши, че ще ми бъде по-леко, ако ти си вестоносецът? — попита горчиво тя.

— Вече ти казах. Всичко бе направено за твое добро.

— Направи ми услуга, Стоун. Ако ми обещаеш, че повече няма да ми повтаряш, че всичко, което си направил е за мое добро, ще обещаая да не те удуша, преди да стигнем в Сиатъл.

Джейкъб се усмихна с небрежната си заплашителна усмивка.

— Дадено.

ГЛАВА ВТОРА

Пътят до Сياتъл беше дълъг. На Емили ѝ се искаше да подремне, но откри, че не може да се отпусне. Мислите кръжаха в главата ѝ, докато се опитваше да осмисли напълно неочаквания обрат, който бе поел животът ѝ тази вечер. Не беше предполагала, че някога отново ще види Джейкъб. А и не бе очаквала, че в този момент ще се изправи срещу него. Най-трудно ѝ бе да приеме, че той я е желал, точно както бе мечтала през всичките тези години. За една вечер ѝ дойде прекалено много.

Джейкъб шофираше умело и уверено, но въпреки това Емили се чувстваше напрегната. Не начинът му на шофиране, а присъствието му, я държеше будна. Натрапчивата му мъжка сила и властност не ѝ позволяваха дори за миг да забрави, че е до нея. Единственото убежище на Емили оставаше мълчанието.

Когато разбра, че тя няма намерение да откликне на опитите му да продължат разговора, Джейкъб също замълча. Чак когато доближиха града, заговори отново.

— Имам адреса ти. Някъде в центъра на града, нали така? Добре ще е да ми казваш накъде да карам — помоли той.

Емили се размърда и започна да му посочва пътя към жилището си. Той следваше указанията ѝ, без да каже дума. Когато вкара колата в зейналия подземен гараж, се огледа с явно неодобрение.

— Това не е подходящо място за сама жена посред нощ.

— Звучи ми като реплика на родителите ми или Дрейк. Веднъж ме посетиха, малко след като се нанесох и единственото, което им идваше наум, беше гаражът. Ще ти отговоря, както и на тях. Досега все никак съм оцеляла.

Тя отвори вратата на колата, докато Джейкъб паркираше на мястото, което тя му посочи. Докато си вземаше палтото и издърпваше чантата, призна пред себе си, че гаражът е доста страшничък по това време. Стъпките ехтяха, а светлината беше доста слаба. Само че тя

нямаше никакво намерение да си признае, че мястото я притеснява понякога.

— Не бива да виниш семейството си, че искат да си в безопасност — каза Джейкъб, докато излизаше от колата.

— Семейството ми се опитва да ме защитава още от деня, когато съм се родила. Понякога става доста досадно.

— Понякога имаш нужда от защита. Винаги си притежавала таланта да си навличаш неприятности — Джейкъб вървеше до нея, докато отиваха към асансьорите. — Например случаят с Морел.

— Престани да се притесняваш за Деймън Морел — Емили натисна копчето на асансьора и мушна ръце в джобовете на зеленото вълнено палто.

— Кога смяташ да му кажеш, че повече нямаш намерение да се срещаш с него? — попита спокойно Джейкъб, щом вратата на асансьора се отвори.

Емили вдигна вежди над черните рамки на очилата и заговори спокойно.

— А кой казва, че няма да се срещам повече с Деймън? — беше горда от небрежния начин, по който зададе въпроса.

Джейкъб я наблюдаваше със студен поглед.

— Стига номера, Емили. Прекалено невинна и наивна си понякога и това може да ти навлече само неприятности, но в никакъв случай не си глупачка. Много добре знаеш, че това, което чу на касетата тази вечер не беше подправено. Както и останалите доказателства, с които семейството ти разполага.

— Искаш да кажеш доказателства, които ти си осигурил на семейството ми? Защо трябва да ти вярвам, Джейкъб? Посочи ми поне една причина.

— Може и да не ме харесваш кой знае колко, но мисля, че знаеш, че няма да изфабрикувам куп лъжи.

Очите ѝ се плъзнаха по грубите черти на мъжа, след като долови гордостта в гласа му.

— Съвсем не те познавам чак толкова добре, Джейкъб. Едно време си мислех обратното, но това бе прекалено отдавна. Когато все още бях невинна и наивна.

— Но познаваш семейството си достатъчно добре и разбираш, че няма да прибегнат до лъжи. Може и да не са особено изобретателни,

но поне са честни и откровени хора. Никога нямаше да ме помолят за помощ, ако не бяха сигурни, че могат да ми имат пълно доверие. А ти престани да си търсиш извинения — изражението му се смекчи. — И престани да се преструваш, че ми нямаш доверие. Много добре знаеш, че не бих направил нищо, за да те нараня.

— Освен, разбира се, ако не става дума за моето собствено добро — засече го веднага Емили и излезе от асансьора във фоайето, покрито със сив мокет. Бръкна в чантата, за да си извади ключовете.

— Емили, знам, че вечерта бе доста необичайна, но няма нужда да се държиш така. Приеми фактите и си признай, че Морел те е заблудил.

Емили превъртя ключа, отвори вратата и се обърна срещу него на самия праг на апартамента.

— Деймън не ме е подвеждал, Джейкъб, а моето честно семейство, готово да ме защитава в името на доброто. Те са тези, които ме поканиха в Портланд за уикенда за очакваното от мен обсъждане на някои от плановете ми в бизнеса. Те са тези, които ме заблудиха. Естествено, с твоя помощ. Но и ти винаги си бил налице, когато се е налагало да бъда спасявана от самата себе си, нали така? Лека нощ, Джейкъб. Не мога да кажа, че беше удоволствие да те видя след толкова време, но признавам, че бе истинска изненада.

— Емили, нещата не стоят така — Джейкъб хвана края на вратата, точно когато тя се канеше да я затвори в лицето му. — Изслушай ме. Никой не те е лъгал. Ако беше останала, щяхте да проведете разговора за бизнес плана ти. Само че всички прецениха, че е най-добре първо да изчистите проблема с Морел. Разсъждавай разумно. Направихме го за твое до...

— Не го казвай — прекъсна го тя. — Да не си посмял да кажеш, че е било за мое добро. Ако го чуя още веднъж, не отговарям за последиците, Джейкъб.

— А ти престани да ме заплашваш или ще се изкуша да направя нещо необмислено.

Емили не се сдържа да не го подразни. Беше й дошло до гуша, а Джейкъб бе логичната мишена за враждебното й отношение. В продължение на цели пет години той бе по един или друг начин център на най-силните й чувства. И сега нищо не се бе променило.

— Какво по-точно, господин Стоун?

Той отвори вратата със замах и я сграбчи без предупреждение. Ръцете му се спряха на раменете ѝ и я привлякоха по-близо.

— Това по-точно — измърмори той с дрезгав глас и покри устата ѝ със своята.

Отначало Емили бе прекалено изненадана, за да се съпротивлява. „Но какво, всъщност, очакваше? — запита се тя. — Не и това. Или пък точно това?“ Напрежението между двамата бе започнало да се натрупва още от мига, в който влезе в кабинета на баща си и го видя скрит в сенките.

Пред себе си призна, че бе много по-развълнувана от Джейкъб Стоун, след като не го бе виждала две години, отколкото от подлостта на Деймън Морел.

Тя изстена приглушено, когато той похити устните ѝ, но каквото и да се бе опитвала да каже, а вече не бе съвсем сигурна какво точно, то се загуби в разпалената прегръдка. Устата на Джейкъб бе топла, завладяваща и изкусително настоятелна, докато притискаше нейната. Това бе втория път, когато той я целуваше, а Емили знаеше, че тайно бе копняла за него.

Целуваше я така, сякаш бе обмислял тази стъпка много дълго. В него бе стаен глад, който разкриваше неподозирано много.

Именно този глад направи най-силно впечатление на Емили. Това бе мъжкият вариант на собствения ѝ дълго потискан копнеж, и тя му се остави да я покори. Никога преди не бе изпитвала подобно нещо. В този момент разбра, че каквото и друго да е истина за Джейкъб, едно нещо бе напълно сигурно. Той бе казал, че я желае, и ето че сега, най-сетне, докато целувката я завладяваше, тя си позволи да му повярва.

— Кажете ми — устата на Джейкъб все още приканваше устните на Емили. Той нежно очерта извивките им с език, докато тя не изхлипа и не ги разтвори. — Кажете го, Емили. Толкова време мина, откакто те чух да го изричаш шепнешком, както през онази нощ преди две години.

— Джейкъб — името му бе като лека несигурна въздишка, изпълнена с възбуда и копнеж, потискани прекалено дълго. — О, Джейкъб!

— Гласът ти е като сурова коприна. Никога няма да мога да го забравя — мъжът внимателно повдигна глава и устните му останаха на сантиметри от нейните. Погледна замечтаното ѝ лице и прокара пръст

бавно и чувствено по извивката на брадичката. — Ако те бях взел преди две години, вместо да се правя на галантен глупак, може би всичко сега щеше да е различно.

— Кое щеше да е различно?

— Вече щеше да си моя. Нямах да губим време, за да спазваме разни ритуали.

— Какви ритуали? — Емили се взря в студените сиви очи.

— Тези, които би трябвало да ни съберат, Емили. Последния път си тръгнах, защото смятах, че съм неподходящ за теб.

— Нищо не се е променило — изтъкна тя все още без дъх. — Ти си все така груб, безпощаден и циничен, както винаги.

Устните на Джейкъб трепнаха в угълчетата.

— Аз може и да не съм се променил, но ти си различна. А това вече е от огромно значение.

— Какво те кара да си мислиш, че съм се променила?

Устните му се изкривиха.

— Видях те в действие тази вечер, докато баща ти поднасяше новините за Морел. В теб има нова сила, която не съществуваше преди две години.

— Курс по самоувереност — заяви гордо тя. — Ходих на курс.

В очите на Джейкъб просветнаха весели искри.

— Според мен, най-сетне си се осъзнала. Виждам те след доста време и разбирам, че съм бъркал, когато смятах, че имаш нужда от помек и внимателен човек от мен. Ти имаш нужда от някой по-силен или поне също толкова силен, колкото си ти.

— Ако наистина съм толкова силна, колкото твърдиш, това не означава ли, че вече няма нужда нито ти, нито някой друг да ръководи живота ми? — парира забележката му Емили.

Джейкъб се усмихна широко.

— Може и да си значително по-силна, отколкото беше преди, но това не означава, че си станала по-малко наивна. Отчасти може и да си се променила, Емили, но съвсем не изцяло. Не и за основните неща. Все още си мила и нежна под този нов щит. Фактът, че някой като Морел може дотолкова да те плени, че да се опита да те използва, доказва, че когато се стигне до момента, в който да преценяваш хората, си все още много неопитна. Но не бива да се срамуваш от това.

— Чудесно, защото не се чувствам никак засрамена — това бе лъжа. Беше бясна на себе си, задето се бе забъркала с Деймън Морел, макар и да не бе задълбочила връзката им. Но нямаше никакво намерение да признае тази грешка нито пред този мъж, нито пред семейството си.

— Емили...

— Мисля, че е крайно време да си тръгваш. Успех при намирането на хотел — тя се измъкна от прегръдката му и отново се опита да затвори вратата.

— Трябва да използвам телефона ти, за да си направя резервация и да извикам такси — заяви спокойно Джейкъб. Вече бе влязъл и се упътваше към хола.

Емили възкликна възмутено и заситни след него в хола. Доста надменно му посочи червения телефон, поставен на бяла лакирана масичка близо до прозореца.

— Ето ти телефон. Обаждай се. Искам да си тръгнеш час по-скоро. Вече е доста късно и трябва да се наспя.

Той вдигна поглед, докато набираше някакъв номер от указателя.

— Тръгвам си веднага щом е възможно. Не бих искал да досадя на гостоприемната домакиня.

— Вече го направи.

— Искам да те предупредя, за да си подготвена, че скоро ще се върна.

— Без покана ли?

Той небрежно повдигна едното си рамо.

— С или без, все едно. Струва ми се, че известно време ще имаш нужда от защита. Обещах на семейството ти да те наглеждам.

— Защита!

Само че той не й обръщаше абсолютно никакво внимание. Беше прекалено погълнат от разговора с някакъв рецепционист. Емили скръсти ръце и го загледа с неприязън. Изглеждаше толкова силен и мъжествен, застанал в белия ѝ хол.

Беше отделила изключително внимание и време на тази стая. На пръв поглед изглеждаше много модерна и изтънчена, с белия килим, бялото кожено канапе, лакираните масички от бяло дърво и стъкло и белите столове от кожа и хром. Навсякъде, обаче бяха пръснати цветни петна, екзотично множество цъфнали пъстри букети, сякаш се

надсмиваха на студената изтънченост на апартамента. Този дом бе напълно различен от старомодната елегантност в къщата на родителите ѝ.

Джейкъб приключи разговора с хотела и повика такси. Когато най-сетне остави слушалката, Емили нямаше търпение да започне атаката си отново.

— Какво искаше да кажеш с това, че имам нужда от защита?

Застана срещу нея леко разкрячен, впил в лицето ѝ преценяващ поглед.

— Морел няма да остане очарован, когато му кажеш, че повече нямаш намерение да се виждаш с него. Няма да му стане приятно, че жената, която смята, че е успял да върже в кърпа, променя плановете му из основи. Сигурно ще реши, че може да ти промени мнението, като окаже натиск. Ти си доста примамлива плячка и лесно няма да се откаже от теб. Убеден съм, че ще създава неприятности.

— Ако реша да не се виждам с него, може да създава колкото неприятности пожелае. Ако трябва да избирам, предпочитам да изтърпя тормоз от страна на Деймън. Всъщност, той е истински джентълмен. Сигурна съм, че ще успея да се справя с него. Това е в случай, че реша да прекратя тази връзка...

— Ще я прекратиш — заяви меко Джейкъб. — Ядосана си заради начина, по който със семейството ти поднесохме новината, но накрая ще постъпиш както трябва. Просто го направи по-бързо, Емили. Колкото повече отлагаш, толкова по-трудно ще бъде. Чу какво каза баща ти тази вечер. Рейвънскрофт подготвят атака срещу Морел по проекта на Фаулър в Далас. Морел иска тази поръчка. Няма да се учудя, ако реши теб да използва като коз.

— Сега вече се хващаш за сламки — нацупи се Емили. — Деймън знае, че нямам почти никаква представа каква точно е дейността на „Рейвънскрофт Интернешънъл“. Едва ли ще му послужи за икономически шпионаж, дори и да исках да му помогна за сделката в Далас. Престани да измисляш разни ужасии, без да има защо. Вече не съм наивната малка глупачка, която да държите в правия път със заплахи или да я пращате на дълги екскурзии, за да не ви се мотае в краката.

— Все забравям за курса по самоувереност — каза сухо Джейкъб. — Да не би да си завършила с отличие?

— Нека просто кажем, че научих доста.

— Бас държа обаче, че преподавателят не те е научил как да се справяш с мъже като Морел.

— Предполагам нито на теб, нито на семейството им е минавало през ум, че може да имам напълно приятелски взаимоотношения с мъж като Деймън? Че може би нямам никакво намерение да се женя за него.

— Само че той има намерение да се ожени за теб. Това е проблемът. Сама чу касетката. Колкото по-бързо приключи тази работа, толкова по-добре, Емили. Този тип е използвач. А и не е в твоята категория.

— Очевидно мнението ти за способностите ми да се грижа сама за себе си не е много по-високо от последния път, когато се видяхме, независимо от всичко, което каза по-рано — Емили отвори широко вратата. — Лека нощ, Джейкъб.

В първия момент той не помръдна, просто стоеше и я наблюдаваше, сякаш се опитваше да прецени нещата. Емили започваше да се чуди какво да направи, ако той не си тръгне, когато мъжът все пак се обърна и пристъпи към вратата.

— Превърнала си се в една инатлива малка котка, Емили Рейвънскрофт — отбеляза той небрежно, сякаш се готвеше да се разсмее.

— Думата е „самоуверена“. Вече ти казах, че съм ходила на курс. Започнах преди две години, когато най-сетне реших да стана самостоятелна, след като ми беше омръзнало родителите ми да ми казват какво да правя.

— С какво се занимаваш напоследък? — попита Джейкъб умислен и намръщен. — Майка ти спомена, че работиш в цветарски магазин.

— Кое е само една крачка пред работата на камериерка — усмихна се небрежно Емили. — Според нея това е истинско разхищение, както на дипломата ми от колежа по изкуства, така и на великолепия ми произход. Знаеш ли какво?

— Какво? — попита предпазливо той.

— Доставя ми удоволствие. Аз притежавам магазина и скоро, с или без финансовата подкрепа от семейството ми, ще отворя нов клон. Кой знае? Може пък Деймън Морел да ми отпусне заема, който се

надявах да поискам от баща ми. Винаги мога да използвам връзките си с „Рейвънскрофт Интернешънъл“ като допълнителна гаранция.

Джейкъб бе на вратата и се извърна рязко, изпълнен с удивление. На строгото му лице се бе появило нещо заплашително.

— Да не си посмяла! Семейството ти ще получи удар.

— Доста интересна мисъл — отвърна сладко тя. Избута го през вратата и той най-сетне се озова навън. — За последен път ти казвам лека нощ, Джейкъб.

Този път успя да затвори вратата и да заключи след него.

Навън, в празното фоайе, Джейкъб остана ядосан и загледан в заключената врата. Пухкавото малко котенце се оказа всъщност тигрица с много остри нокти. Невероятно, колко много може да се промени една жена за две години. Очевидно семейството ѝ я подценяваха прекалено много.

Но на Джейкъб тя се бе сторила по-интересна от всякога.

Основната му победа тази вечер, реши той, докато се качваше в асансьора, бе много малка, но при дадените обстоятелства, щеше да се задоволи и с малко.

Тя го бе целунала със същата страст, която бе проличала и преди две години, дори по-силна. Все още го желаше.

Джейкъб се наслаждаваше на този факт, докато излизаше във влажната нощ.

Когато рано на следващата сутрин отвори „Градината на Емили“, ядът ѝ бе попреминал, въпреки че все още усещаше горчивия вкус на унижението и притеснението.

Нямаше никакво намерение да признава нито пред родителите си, нито пред Джейкъб, но истината бе, че Деймън Морел бе успял напълно да я заблуди. Дори за миг не бе предположила, че той се интересува от нея, заради родството ѝ с „Рейвънскрофт Интернешънъл“.

Единственото, което можеше да каже в своя защита бе, че никога не е искала да се жени за него. За нея той бе приятен за компания, интересен и забавен човек, с когото да излезе на среща. И това бе всичко. Никой от семейството, дори и Джейкъб, не си направи труда да попита доколко са сериозни отношенията им с Деймън. С типичната за

семејство Рейвџнскрофт арогантноста те си бяха внушили най-лошото. Освен това смятаха, че тя е само една безпомощна пионка в лапите на Морел.

Емили въздъхна, докато аранжираше свежи жълти лалета и хризантеми на витрината на магазина. Притеснителното беше, че ако намеренията ѝ към Морел бяха сериозни, наистина щеше да се окаже в доста неприятно положение.

Вбеси се, като си даде сметка, че след всички усилия да стъпи сама на крака и да се противопостави на непрекъснатата намеса на семејството си, беше само на крачка от една огромна грешка.

„Не че семејство Рейвџнскрофт биха я оставили да се ожени за Морел“, каза си кисело Емили. По един или друг начин, близките ѝ щяха да намерят начин да спрат подобно нещо, също както се бяха отървали от Брад Карлтън преди две години. Едва ли някой мъж, който не отговаряше на представите и критериите на любимото семејство за идеалния зет, щеше да бъде допуснат да припари до нея. А пък Емили не познаваше нито един мъж, който би имал куража да се ожени за нея, ако семејството ѝ се противопоставеше. Рейвџнскрофт се оказваха много убедителни, когато си наумяха нещо.

Когато и убедителността не даваше резултат, тримата веднага изпращаха тежката артилерия: Джейкб Стоун.

В този момент се надигна споменът за целувката на Джейкб и пръстите на Емили се стегнаха около нежните стебла на лалетата. За момент се загледа през витрината към тротоара пълен с хора, упътили се въпреки дъжда към центъра на пазар. Една мисъл измести всички други. Джейкб я желаше.

Вратата се отвори и Даян Еймс, помощничката на Емили влезе бавно в магазина. Беше две години по-млада от Емили и имаше склонност към екстравагантни прически и дрехи, но бе интелигентна млада жена с истински усет към цветята и аранжирането им. Емили я смяташе за изключително ценно попадение и често си казваше, че преценката ѝ за хората невинаги е погрешна, иначе никога не би избрала Даян.

— Ти пък какво правиш тук? — попита Даян, когато остави пластмасовата чашка с кафе на щанда и изтръска чадъра. — Събота е. Мислех, че ще прекараш уикенда в слънчевия Портланд — тя свали лъскавия ярко жълт дъждобран.

— Портланд не се оказа достатъчно слънчев.

Даян я загледа. Беше гримирана в ярки цветове.

— Я виж ти, какво е станало? Семейството не благоволит ли да ти отпусне заем за магазина на Четвърта улица?

— Дори не стигнахме до този въпрос — обясни мрачно Емили и отиде зад щанда, за да включи касата. — Бяха предпочели тема по-интересна за тях.

— Какво? — Даян закачи дъждобрана и посегна към кафето. — Кажи ми?

— Любовният ми живот.

Даян се задави още с първата глътка.

— Какво?

— Много добре ме чу — Емили се намръщи на прекалено удивеното изражение на помощничката си, но въпреки мрачното си настроение се усмихна. — Знам. За какъв любовен живот става дума? От време на време излизам на среща.

Даян не можеше да ѝ повярва.

— Единственият, с когото излизаш напоследък е красивият Деймън Морел, а доколкото си спомням, ти ясно даде да се разбере, че той е само „приятел“.

— Семейството ми са решили, че е много повече от това.

— И така да е, какъв е проблемът? Морел притежава всички качества, за които бъдещите тъщи са готови да убиват. Изкарва цяло състояние в строителната фирма, която е наследил от баща си, знае как да се облича според положението си, четири пъти в седмицата ходи на фитнес. Какво повече може да иска един родител?

— Биха предпочели да не притежава компания, която е пряк съперник на „Рейвънскрофт Интернешънъл“ — каза нацупено Емили. — Трябва да знаеш, че що се отнася до семейството ми, бизнесът винаги идва на първо място. А останалите фирми само се опитват да им отнемат територията. Затова са решили, че единствената причина Деймън да излиза с мен е интересът.

Даян я гледаше, без да мигне, докато най-сетне в сините ѝ очи проблесна разбиране.

— Мили боже, да не би да искаш да кажеш, че се страхуват да не е хвърлил око на дяловете ти в „Рейвънскрофт Интернешънъл“?

— Бинго — каза подигравателно Емили. — Отличничка.

— И това са искали да обсъдят с теб през уикенда, така ли?

— Поканиха ме, за да обсъждаме въпроси, свързани с бизнеса — уточни Емили. — Аз, разбира се, като една глупачка, реших, че най-сетне са решили да изслушат намеренията ми да взема заем за нов магазин. Както обикновено, не можахме да се разберем.

— О, Емили, колко неприятно! Какво ти казаха? Какво направиха?

— Държаха се както винаги, когато има някоя криза. Привикали бяха Джейкъб Стоун.

— Нещо ми се губи — предупреди я Даян. — Кой е Джейкъб Стоун?

Емили забарабани с пръсти по щанда, докато обмисляше въпроса.

— Джейкъб работеше няколко години за семейството ми, а преди два месеца официално е напуснал поста си. Очевидно не е прекъснал старите си връзки с фирмата, иначе нямаше да намери достатъчно време да следи Деймън Морел.

— Каква е била длъжността му в Рейвънскрофт?

— Длъжност ли? — Емили присви очи. — За пред другите беше вицепрезидент на някои аспекти от строителството в чужбина. Неофициално оправяше всички каша в семейството. Когато нещо се закучеше, семейното мото гласеше: „Изпратете Стоун“. Има някакъв проблем на строителната площадка; работниците създават неприятности; индустриален шпионаж; нарушен е някой местен закон — изпратете Стоун. Сто процента сигурен човек. Невероятно дискретен. Безкрайно предан. Винаги приключва работата с минимален шум. С две думи, свършеният служител. Винаги съм го смятала за платен бияч. Ако семейството ми бяха някоя престъпна банда, вместо уважавани бизнесмени, Джейкъб сигурно щеше да им е наемният убиец.

— Звучи страхотно — Даян отпи нова глътка кафе. — Значи семейството ти са му дали поръчка да оклепа Деймън, ако правилно съм разбрала.

— Точно така. И това не е първия път, когато го използват, за да ме измъкнат от това, което те смятат за беда.

— Кога беше първия път? — попита Даян.

Емили повдигна едната си вежда над очилата, щом си спомни.

— Запознах се с Джейкъб преди пет години. Той беше постъпил в компанията предишната година, но просто не се бяхме засичали. Не беше имало случай. Фирмата е голяма, а аз рядко се срещам със служителите.

— И как се запознахте?

Емили въздъхна.

— Бях отвлечена.

— Боже господи! Шегуваш ли се?

— Страхувам се, че не. Някакъв озлобен служител, наскоро уволнен от Рейвънскрофт, решил да ме отвлече и да ме върне срещу откуп. Кой знае как ме е открил в колежа, причака ме късно една вечер, когато се връщах от библиотеката. Имаше пистолет.

Даян изглеждаше потресена.

— Но това е ужасно.

Емили направи физиономия.

— Звучи по-зле, отколкото беше в действителност. Е, отначало аз бях уплашена до смърт, но след това разбрах, че този човек заслужава съжаление и няма защо да се страхувам от него. Никога нямаше да използва пистолета. Всъщност, после разбрах, че е бил празен. Само че тогава ми изглеждаше съвсем истински, затова правех каквото кажеше. Закара ме в хижата си някъде в планината и започна да звъни на родителите ми, за да иска откуп.

— А Джейкъб кога се намеси?

— Родителите ми извикали Джейкъб и го помолили да занесе парите. Искали човек, на когото могат да се доверят напълно. На този етап не искали да намесват полицията. Умирали от страх, че похитителят ще ме убие. Джейкъб говорил с мъжа по телефона и получил инструкции къде да занесе парите. Тогава похитителят ми позволи и на мен да поговоря с Джейкъб. За късмет, нещастникът се беше паникьосал и не мислеше много трезво. Успях да дам на Джейкъб достатъчно насоки, за да разбере къде съм затворена.

— Значи Джейкъб пристига с откупа, а ти си свободна?

— Не беше точно така — каза Емили. — Джейкъб откри хижата и влезе през задния прозорец. Похитителят така и не разбра откъде идва нападението.

Даян я гледаше с широко отворени очи.

— Джейкъб те е спасил. Невероятно романтично!

— Не бих казала. Ако питаш семейството аз просто си бях навлякла поредната неприятност на главата. Дори Джейкъб ми се разкрещя, че съм била пълна тъпачка, за да си позволя да се прибирам посред нощ и да се изложи на риск. Бях уплашена до смърт и унижена, както обикновено.

И се бе влюбила отчаяно в спасителя си, а след това откри, че той е женен. Тогава реши, че е настъпил краят на света.

— Не е необичайно да се разкрещиш на човек, който те е уплашил до смърт. Родителите крещят на децата си непрекъснато, и то точно по тази причина. Само от любопитство питам, но какъв е изходът от проучването на Деймън Морел? Да не би твоят господин Стоун да е открил нещо наистина интересно, освен факта, че Морел е конкурент на Рейвънскрофт?

Емили помълча, но след това реши, че няма нищо за криене.

— Джейкъб Стоун е в състояние да открие компрометиращи факти и за някой ангел, ако му се постави тази задача.

Даян се облегна на щанда, стиснала чашата кафе с две ръце.

— Добре де, казвай. Какво е открил за Деймън?

— Чувствам се неудобно, Даян.

— Нали затова са приятелките.

Емили изви устни.

— За да има пред кого да се излагам.

— Я стига. Нямаме тайни една от друга. Ако на мен не можеш да кажеш, то на кого тогава?

— Май си права — въздъхна Емили. — Джейкъб е изровил доказателства, че Деймън Морел смята да се ожени за мен, за да се добере до дяловете ми в „Рейвънскрофт Интернешънъл“.

— Доказателства ли? Стоун е намерил истински доказателства? Как?

— Има една гадна аудио касета от някакъв ресторант. На нея е разговорът на Деймън с жена на име Марша.

— Марша пък коя е?

— Очевидно любовницата на Деймън. Той я завел на обяд, за да ѝ обясни да не ревнува от плановете му. Смятал да остане женен за мен, докато получи дяловете, а след това веднага щял да поиска развод и да се ожени за Марша. Освен касетата има и няколко уличаващи писма, които той е изпратил преди две години, в които отправя заплахи

към Рейвънскрофт и казва, че ще ги осъществи каквото и да му струва и колкото и време да му отнеме. Очевидно неприязънта му към Рейвънскрофт излиза извън рамките на обичайното съперничество. Мрази и семейството ми, и фирмата.

Даян я гледаше с отворена уста.

— Колко странно. А защо мрази Рейвънскрофт?

— Нямам представа. Нещо свързано със спечелването на поръчка преди две години. Брат ми и баща ми, естествено, не искаха да ме обременяват с цялата отворителна история. Смятат ме за изключително наивна, когато става въпрос за действителността в големия бизнес. Единственото, което ги интересува в момента е да не се омъжа за Морел.

— А ти каза ли им, че нямаш намерение да се омъжваш за него?

Емили се усмихна, за пръв път истински развеселена, от момента, в който бе прекрачила прага на кабинета на баща си предишната вечер.

— Шегуваш ли се? Все трябваше да спася нещо от това фиаско. Реших да не доставя нито на тях, нито на Джейкъб Стоун удоволствието да не се притесняват за брака ми с Морел. Нека да се потормозят малко. Писнало ми е да ми се бъркат в живота.

Телефонът на щанда звънна, тъкмо когато Даян се готвеше да зададе още някой въпрос. Емили вдигна слушалката.

— „Градината на Емили“.

— Ето те и теб, скъпа. Звъннах в апартамента ти, но вече беше излязла.

— Здравей, мамо — каза напрегнато Емили. — Имам малко работа в момента. Какво мога да направя за теб?

— Просто исках да се уверя, че си добре, че всичко е наред — каза мило Катрин Рейвънскрофт. — Двамата с баща ти малко се тревожихме за теб. Беше толкова притеснена, когато си тръгна снощи.

— Притеснена? Притеснена ли съм изглеждала? Наистина не разбирам как е възможно да останеш с подобно впечатление — Емили нарочно се стараеше гласът ѝ да звучи небрежно и игриво. Представяше си как майка ѝ се мръщи от другата страна.

— Хайде, Емили, знаеш, че искаме само най-доброто за теб. Беше на ръба да допуснеш ужасна грешка. Също като онзи случай, когато се забърка с Карлтън. Като си помисля, никога не си

притежавала умението да преценяваш правилно мъжете. Спомням си онова момче с мотора, докато беше в гимназията...

— Боби Хадли? Я стига, мамо. Боби беше свястно момче. Освен това се интересувах от мотора му, не от него. Ти не му даде никаква възможност. Дори не го допускаше вкъщи, камо ли да изляза с него.

— Как така стана, че говорим за Боби Хадли? — попита майка й.
— Аз имах предвид Морел. Скъпа, трябва да разбереш, че не можеш да си позволиш да се забъркваш с Деймън Морел. Надявам се Джейкъб да си е поговорил хубавичко с теб, докато сте пътували към Сиатъл снощи. Той винаги успява да налее разум в главите на хората.

— Много ми е неприятно да ти го съобщя, мамо, но през повечето време спях. Джейкъб е добър шофьор. След като не се налагаше да внимавам за пътя, заспах.

— Емили, какво ти става? Станала си непоносим инат и съвсем различна през последните две години. След като баба ти почина и отвори този магазин, непрекъснато се променяш. Не разбирам какво става с теб.

— Проблемът е, че вече не съм малко момиченце, мамо.

— Надявам се да имаш достатъчно здрав разум, за да прецениш правилно ситуацията с Деймън Морел — отбеляза с леден глас Катрин.
— Освен това се надявам да дойдеш след две седмици за рождения ден на баща си.

— Прекалено много надежди залагаш на мен.

— Емили!

— Моля те, престани да се притесняваш. Разбира се, че ще дойда за честването. Не бих искала да изпратите Джейкъб Стоун да ме домъкне.

— Наистина не разбирам какво имаш против Джейкъб. Той винаги е бил добър служител, на когото може да се разчита — заяви отчаяно Катрин. — Толкова е предан. Наистина много съжалявахме, че го губим. На Дрейк много ще му липсва. И двамата с Гиф разчитаха изключително на него.

— Сигурна съм, че Дрейк ще му намери заместник — отвърна Емили, без много да я е грижа.

— Както и да е. Говорехме за рождения ден на баща ти. Ще бъде официално тържество, както обикновено.

— Искаш да кажеш да не идвам с дънки.

— Напоследък чувството ти за хумор е станало много странно, Емили. Довиждане, скъпа. Ще се видим след две седмици — майчиният инстинкт на Катрин най-сетне се обади. — И не си губи времето да тъжиш заради Деймън Морел. Той просто не го заслужава.

— Ще го имам предвид — каза сухо Емили. Блъсна слушалката с оглушително хлопване.

— Какво стана? — попита любопитна Даян, докато подреждаше цветя в хладилната витрина. — Какво искаше мамчето?

— Просто проверяваше, дали снощното лечение е протекло според очакванията.

Даян повдигна вежди.

— А то според очакванията ли протече?

— Е, истината е, че загубих и малкото интерес, който проявявах към Морел, но проклета да съм ако позволя на Джейкъб или семейството да разберат, поне за момента. Нищо няма да им стане, ако ги оставя малко да се поизпотят.

Даян вдигна поглед към нея над пищната зеленина.

— Май старата банда са те ядосали.

— И още как — Емили се поколеба. — Не толкова Джейкъб, колкото семейството.

— Защо не? На мен ми се струва, че той е свършил мръсната работа.

Емили се намръщи.

— Той винаги върши мръсната работа. Много го бива по тая част. Само че част от мен му съчувства.

— Съчувстваш му!

— Да, знам. Много е трудно да се обясни. Просто знам, че е честен човек и винаги е бил предан и на семейството, и на фирмата. Наистина е вярвал, че върши всичко за мое добро.

— Чудиш се как да го извиниш, Емили, защо?

— Откъде да знам? — призна Емили и изпъшка. — Може би защото никога не забравих какво изпитах към него преди пет години, когато седях в онази хижа с лудия, а Джейкъб Стоун нахлу през прозореца. Можеш да намериш много извинения за човек, който пристига като хала, за да те спаси.

— Така е — съгласи се умислено Даян. — Можеш, разбира се.

ГЛАВА ТРЕТА

В понеделник сутринта Емили тъкмо се бе заела да аранжира пробно една привидно семпла композиция с три великолепни маргарити и мирта, когато отново се замисли за Джейкъб Стоун. Не беше спирала да мисли за него от събота. Истината бе, че не можеше да си наложи да мисли за каквото и да е друго. Не можеше да отрече, че се почувства разочарована, след като той не се появи и в неделя.

Освен това се чудеше какво ли би казал баща ѝ, ако знаеше, че любимата му дясна ръка не само че с удоволствие бе спасил Емили от неподходящ брак, но със същото това удоволствие бе готов да се пъхне в леглото ѝ.

Гифърд Рейвънскрофт щеше да побеснее. Катрин Рейвънскрофт щеше да почервенеет от гняв. Що се отнася до Дрейк, той не бе чак толкова лесно предсказуем, но Емили бе почти сигурна, че и той не би одобрил подобна връзка. Той също се чувстваше длъжен да защитава сестра си, както и останалите от семейството.

Емили познаваше близките си достатъчно добре, за да знае, че макар и с удоволствие да използваша услугите на Джейкъб Стоун, когато им изнасяше, едва ли щяха да погледнат на него като на неподходящ зет от Брад Карлтън или Деймън Морел.

Семейство Рейвънскрофт нямаше да се поколебаят да уредят брака на единствената си дъщеря. Както ставаше и с повечето неща в живота, роднините на Емили приемаха брака за делово споразумение. Бяха запознавали Емили с достатъчно „подходящи“ мъже и тя вече отлично знаеше какъв тип мъж искат за нея. Някой стабилен, постигнал успехи, от добро семейство, и с подходящи връзки. Някой, който не би се поколебал да подпише договор, с който се отказва от дяловете на Емили в „Рейвънскрофт Интернешънъл“.

Емили се усмихна широко, когато се сети за дяловете, които притежаваше. Те определено бяха трън в очите на останалите членове на семейство Рейвънскрофт. Само че баба ѝ Емелина Рейвънскрофт притежаваше талант да дразни останалите от семейството. Тя се

смяташе за тяхна съвест. Основите на „Рейвънскрофт Интернешънъл“ са били положени с нейни пари, въпреки че тя не се колебаеше да признава, че хищническият нюх на съпруга ѝ бе превърнал фирмата в успешна корпорация. Съвършената комбинация от пари и търговски усет, съчетани в брак, бяха осигурили успеха на фирмата.

Дядото на Емили бе оставил дяловете си на своя син Гифърд и на внука си Дрейк. Но баба ѝ изуми всички, като остави своята част от фирмата на Емили. Никой не можа да се възстанови напълно от този шок.

Когато семейството ѝ беше отново в състояние да мисли логично, на Емили ѝ казаха, че е в неин интерес да прехвърли акциите си на баща си и брат си. Фирмата не можеше да си позволи да ги изкупи.

Емили си спомни обещанието, дадено на четири очи на смъртното легло на баба си, и съвсем спокойно им отказа. Никога не обясни какво си бяха казали с баба си през тези няколко минути, а и никой не се сети да попита. Всичко, от което се интересуваха останалите бе фактът, че за пръв път през живота си Емили им се противопоставяше.

Това бе първото ѝ неподчинение и никой не вярваше, че тя ще устои. Предположиха, че ще се предаде, както стана, когато на осемнайсет ѝ наредиха да се запише в престижен частен колеж, вместо да се присъедини към колонията на хората на изкуството, както бе възнамерявала.

Вече бяха минали две години, откакто тя отвори „Градината на Емили“ против волята на семейството, но Рейвънскрофт все още не можеше да повярват, че Емили се е променила.

— За голямата изложба на цветя ли се упражняваш, Емили? — попита небрежно Даян, когато влезе в магазина след обяд. Тя огледа нежната композиция, създадена от Емили. — Много ми харесва, но ако трябва да сме честни, може да се окаже доста сложна за съдиите. Нали знаеш как бяха миналата година.

— Това че не спечелих миналата година не означава, че съдиите не одобряват сложните композиции — отвърна Емили. — Не бива да забравяме, че композициите на наградените бяха много по-хубаво изработени от моята.

— Да бе, да. Няма такова нещо — Даян направи заканителен жест с дясната ръка. — Твоята беше съвършена. Великолепна! Едно изумително съчетание от две култури. Беше съобщила да вложиш на едно място японския подход и хармонията му с величието на природата, заедно с предпочитанието на Запада към изобилието. Това бе истинско произведение на изкуството, а съдиите бяха слепци до един. Тази година прескочи семплата хармония и величието и наблегни на изобилието.

Емили се намръщи над творението си.

— Така ли мислиш?

— Имай ми доверие. Дай им блясък и пищност тази година. Трябва да успееш да им размътиш главите на тези пуяци с цвят и свежест. Имаме си работа с прости хора, които могат да бъдат стимулирани само с впечатляващо великолепие. Те няма да разберат изтънчеността.

— Като говорим за прости хора — прекъсна я Емили, сетила се за нещо, свързано с бизнеса, — секретарката на „Бейкър, Шмид и Бейкър“ се обади тъкмо след като ти излезе да обядваш.

— „Бейкър, Шмид и Бейкър“ не са прости хора само защото са рекламна къща, Емили.

— Може и да си права. Не е хубаво да правя такива заключения. Както и да е, фирмата организира прием за клиентите си на пети следващия месец и искат да се заемем с цветната аранжировка.

— Страхотно. Трябва да се обадим на доставчиците до края на тази седмица, ако искаме да сме сигурни, че ще имат налични количествата, които ни трябва.

— Знам. Най-добре още днес да направим списък. Между другото...

Емили прекъсна мисълта си, когато звънна телефонът. По навик се пресегна и вдигна слушалката. Твърде късно се усети, че би трябвало да остави Даян да се обади. Прозвуча дълбокият глас на Деймън Морел. Деймън притежаваше таланта да превърне и най-баналния поздрав в удивително интимни думи.

— Здравсти, как е най-любимата ми цветарка днес? Как мина пътуването до Портланд? — попита Деймън с характерната си естествена самоувереност. — Липсваше ми, Емили. Прекарах толкова

скучен уикенд. Надявам се и твоят да е бил също такъв. Какво ще кажеш за една вечеря утре. Става ли?

Емили се поколеба и ѝ се прииска да си е намислила някакво извинение.

— Страхувам се, че съм заета утре вечер Деймън — каза неубедително. Много неубедително.

— Аз съм свободен. Какво ще кажеш тогава за тази вечер? Току-що се върнах от скуош и се канех да вляза под душа. Искаш ли да те взема към седем? Ще хапнем в онова малко италианско бистро на пазара.

Фактът, че той предположи, че тя веднага ще се съгласи, въпреки че ѝ съобщаваше намерението си да излязат в последния момент, накара Емили да разбере, че напоследък го е допуснала прекалено близо до себе си. Беше го смятала за приятен, неангажиращ приятел през последните няколко седмици, но ето че не можеше да не признае, че той се опитваше да я обсеби. Без дори да усети, връзката им се бе развила до момента, когато Деймън очакваше от нея да приеме всяка покана. Зачуди се дали е готов да отложи някоя среща с тайнствената Марша, само и само да е свободен тази вечер.

Крайно време бе да започне да се отдръпва. По възможност без разпавии. Емили мразеше скандалите. Вече и с тях се справяше много по-добре отколкото преди, благодарение на курса по самоувереност, но все още ненавиждаше емоционалните изблици и терзанията, които ѝ причиняваха. Прекалено много години се бе старала да угажда на семейството си и това бе повече от достатъчно.

— Благодаря ти, Деймън, но вече имам планове за тази вечер, а сигурно и ти имаш. Може би някой друг път.

Мълчанието от другата страна веднага издаде изненадата му. След това той небрежно продължи.

— Други планове? Аз? Да не се шегуваш? Де такъв късмет. Смятах да си направя сандвич и да прегледам някои документи у нас — гласът му стана умолителен. — Хайде, скъпа, нека да се видим тази вечер. Можем да отидем някъде другаде, ако италианската храна не ти допада. Аз съм съвсем свободен и много ми се иска да те видя. Само кажи.

Емили си спомни обучението по самоувереност.

— Благодаря ти за поканата, Деймън, но наистина не съм свободна тази вечер.

— Ако не ти се излиза, можем да вечеряме вкъщи. Ще купя нещо готово от деликатесния, бутилка вино и ще останем у нас.

В гласа му вече личеше отчаяна настойчивост. Този мъж бе свикнал да постига своето. На Емили ѝ хрумна, че познаваше прекалено много хора, които имаха същия проблем. Затвори очи и повтори простичките думи, които не биха обидили никой, на които я научиха в курса по самоувереност. Трябваше тихичко да повтаря един и същи отказ.

— Благодаря ти за поканата, Деймън, но наистина не съм свободна тази вечер.

— Ами в сряда вечер? — попита веднага той.

Емили преглътна.

— И в сряда вечер ще бъда заета.

— Така ли? — Деймън не скри недоверието си. — Ами тогава може би в началото на следващата седмица. Ще ти се обадя. Да прекараш добре и днес, и утре вечер, и в сряда — той затвори нетърпеливо, а до нея сякаш достигна някаква студенина.

Емили потръпна от облекчение, когато затвори. Даян я наблюдаваше.

— Да не би да разкара Деймън Морел.

— Май да. Не можех да спра да мисля за записа, когато разказва на приятелката си как ще се ожени за мен, за да поеме контрол над дяловете ми. Кой знае защо магията на приятелството ни се разпадна, след като чух тази касета.

— То е ясно защо. Според мен се справи чудесно. Беше много спокойна и мила.

— Преподавателят ми по самоувереност би се гордял с мен — съгласи се сухо Емили.

— Но това означава, че тази вечер оставаш сама — изтъкна Даян.

— Няма да ми е за пръв път. Ще направя нещо вълнуващо, като например да си измия косата. Ще ми подадеш ли няколко кученца. И

от лилиума. Може и да си права — тази година ще заложа на блясъка и пищността.

— Това вече е друга работа.

Към пет следобед Емили вдигна поглед от непродадените цветя, постави ги в хладилната витрина с увереността, че въпреки всичко тази вечер няма да остане сама и няма да си мие косата.

Джейкъб Стоун влезе наперено и Емили веднага си представи как един бик нахлува в магазин за фин порцелан. Спря в средата на малкото магазинче и Емили реши, че не е била права. Той не беше точно бик, който пристъпва на пръсти около крехките порцеланови чашки и чинийки. Приличаше повече на дракон, разположил се в градината, където обикновено се пие чай.

Джейкъб спря и се огледа с нескрит интерес. Беше си сложил сив дъждобран върху тъмната риза и тъмните панталони. Не бе благоволил да обърне внимание на спускащата се мъгла и косата му бе влажна. Не бързаше, докато оглеждаше магазина, сякаш наум правеше опис на всеки един сантиметър.

— Мога ли да ви помогна? — попита ведро усмихната Даян. Очите ѝ бързо пробягнаха по мъжа и оцениха достойнствата му.

Джейкъб я стрелна бързо с поглед и след това насочи очи към Емили, която го наблюдаваше иззад огромен букет жълти нарциси.

— Не, благодаря. Тук съм, за да покая Емили на вечеря. Здравей, Емили.

Емили продължаваше да го гледа над цветята.

— Здравей, Джейкъб. Каква изненада.

— Каква изненада наистина — каза Даян, без да ѝ трепне окото. — При това доста интересна. Емили обаче има други планове за тази вечер. Смята да си мие косата. Значи вие сте Джейкъб.

Мъжът отново отмести очи към нея.

— Точно така, Джейкъб Стоун.

— А, да — заяви компетентно Даян. — Вие сте този, който от време на време пристига, за да спасява Емили. Всичко знам за начина, по който сте се справил с отрепката, дето я държал за откуп преди пет години.

— Така ли? — Джейкъб внимателно оглеждаше Даян, а след това се усмихна едва-едва, както обикновено. — А тя дали се сети да спомене, че когато разбих прозореца, решен да се разправам с някакъв

маниак с пистолет, открих Емили да играе карти с похитителя? Беше си оставил пистолета на масата, а Емили смяташе резултата. Всичко бе толкова спокойно и обикновено, че в първия момент реших, че съм нахлул в грешната хижа.

— Ами! — възкликна с неподправен интерес Даян. — Това точно е пропуснала да ми разкаже. Емили много я бива да омайва непознати. И кой спечели в играта на карти?

— Изобщо не е смешно — сопна се Емили. — Толкова ми беше жал за горкия човечец. Той беше психично болен, а и никога нямаше да ми стори нищо. Просто се чувстваше самотен и напълно отчаян.

Джейкъб поклати глава.

— Направо не е за вярване — обърна се той към Даян. — Оня тип я отвлича с насочен в главата ѝ пистолет, държи я затворена почти четиридесет и осем часа, а после тя заявява, че ѝ било жал за него.

— На мен наистина ми беше жал за него — измърмори настоятелно Емили. — Започнах да играя с него на карти, за да го накарам да остави пистолета на масата. Притеснявах се докато го държеше насочен срещу мен през всичкото време.

— Сигурно — каза Даян и поклати глава със същото недоверие, с което и Джейкъб клатеше глава. — Прав сте, господин Стоун. Направо невероятно. Пожелавам ви приятна вечер и на двамата — тя си взе чантата и се отправи към вратата. — Да си поиграете добре сред сапунената пяна във ваната. Ще се видим, Емили.

Тя се измъкна преди шефката ѝ да е намерила някакво извинение, за да я задържи. Магазинът ѝ се стори много притихнал, след като помощничката ѝ излезе.

— Мислех, че вече си се върнал в Портланд — каза Емили докато поставяше нарцисите в хладилната витрина.

— Взех самолет в събота сутринта, събрах някои неща, които ми трябват и днес дойдох обратно с колата — той я наблюдаваше, без да откъсва очи от нея.

— И всичко това само, за да провериш дали следвам заповедите във връзка с Деймън Морел? Ти май излизаш доста извън рамките на служебните си задължения?

— Върнах се, за да те видя, Емили — отвърна твърдо той.

— Така ли? — тя осъзна, че необичайното чувство, което се бе надигнало в нея идваше от новото усещане на въодушевление и

възбуда. Сякаш цял ден бе очаквала пристигането на Джейкъб, което бе смешно. Опита се да се успокои.

— Трябваше да се заема със случая Морел първо заради семейството ти, Емили. След това си казах, че ще ти оставя ден-два, за да премислиш. Разбираш ли сега как стоят нещата при Морел?

Тя се замисли какво ли е усещането, когато си доверен служител и получиш нареждане направо от шефа. Какво друго би могъл да направи Джейкъб, освен да се справи с Морел, чудеше се тя.

— Да, разбирам.

Той кимна с очевидно облекчение при проявеното от нея разумно отношение.

— Знаех, че ще разбереш, след като помислиш. Връзката ти с него беше опасна. Но всичко това е вече минало — той се поколеба, но след това заяви рязко. — Искам да те заведа на вечеря.

— Джейкъб, аз...

Той бързо я прекъсна, веждите му се свиха.

— Сигурно още се притесняваш от участието ми в цялата работа с Морел, но ти си интелигентна жена, Емили. Знаеш, че сторих това, което трябваше. Също и семейството ти. Нека да те заведа на вечеря — той се усмихна притеснено. — Поне толкова ти дължа.

Емили му се намръщи, защото не й харесаха последните му думи. Те й напомниха прекалено много за положението му в семейството.

— Ти май си от типа хора, които винаги си плащат дълговете.

Той я погледна със странно изражение.

— Естествено.

— Жалко за теб — каза Емили, без да уточнява защо.

— Вечеря, Емили?

Тя го погледна. Беше невероятно, че Джейкъб Стоун се опитваше да я приласкае с внимание. Очевидно му бе много трудно. Стана й много мил, но тя не бе сигурна защо. Толкова дълго бе изпитвала към него нестихваща страст, че бе наистина учудващо. Как би могла да му откаже.

— Добре — съгласи се прибързано тя. — Може пък и да ми дължиш една вечеря — натъпка още няколко букета в хладилната витрина и плъзна стъклената врата. — По кое време ще ме вземеш?

— В седем? — сивите му очи, обикновено толкова студени и безизразни, бяха озарени от пламъци, които отразяваха очакването.

Тя се усмихна кисело.

— Имаш късмет. Така се случи, че в седем тази вечер съм свободна.

Той дори не се опита да прикрие задоволството си, когато кимна с глава.

— Благодаря, Емили.

— За какво?

— Че ми даваш шанс.

Той се обърна и се упъти към вратата. Някаква папрат привлече погледа му и той се спря, за да я огледа. Едрата му ръка докосна нарязаното листо. За момент сякаш остана като омагьосан от пищната зеленина. След това отпусна ръка и излезе, без да поглежда назад.

Емили остана загледана след него, с пълното съзнание, че съдържа дъха си, откакто той бе докоснал така нежно листото на папратта. Само за един миг бе забелязала у него способността да проявява нежност, която бе скрита под твърдата като гранит фасада на мъжа. Откакто го срещна, това бе първия път, когато усети стаената топлина. За нея бе наистина необяснимо как никой, дори и самият Джейкъб, не я бяха забелязали преди.

След това се замисли за прибързаното си решение, когато прие поканата му за вечеря.

Имаше едва доловима граница между смелостта, самоувереността и глупостта. Емили остана с чувството, че току-що е преминала напълно неусетно тази граница.

Вечерта не започна благоприятно, но вината бе изцяло на Джейкъб Стоун.

Емили положи много внимание при избора на облекло, спря се на костюм в черно и бяло, който подчертаваше черната ѝ коса и бялата кожа. Сакото бе с дълги ръкави и ниска талия, която подчертаваше всяко полюшване на бедрата ѝ. Сребърни обеци изпъкваха на водопада тъмна коса. Черните рамки на очилата придаваха на очите ѝ тайнственост и привлекателност.

Джейкъб се появи на прага ѝ в тъмно сако, консервативна бяла риза и тъмни панталони. Косата му бе внимателно сресана, а обувките внимателно лъснати. Беше си сложил и връзка, също толкова консервативна, колкото и всичко друго. Стори ѝ се, че възелът на вратовръзката затруднява дишането му. Джейкъб Стоун може и да беше необичайно изобретателен, когато се налагаше да разрешава някой търговски проблем, но що се отнасяше до дрехите, очевидно отдавна бе решил да не поема излишни рискове.

Консервативното му облекло бе второто впечатление на Емили, след като отвори вратата. Първото, което я порази, бе чувственият глад в очите му. Очите му, с цвят на буреносен облак заблестяха като сив огън, преди да успее да се овладее. Емили потръпна под този поглед, усети нещо подобно на страх. В първите няколко секунди ѝ се прииска да затръшне вратата и да се заключи отвътре.

Сякаш прочел мислите ѝ, Джейкъб небрежно прекрачи прага.

— Изглеждаш прелестна тази вечер, Емили — той се усмихна на една страна. — Искях да ти донеса цветя, но не знаех кой вид би впечатлил дама, която се занимава с цветя.

Емили го погледна несигурно и забеляза, че очите му отново са добили обичайния цвят. Да не би просто да си бе въобразила блясъка на мъжкото му желание. Въпреки всичко се усмихна.

— И какво донесе вместо цветя?

Той премигна, очевидно хванат натясно и сведе поглед към празните си ръце.

— Ами, нищо. Само себе си. Извинявай. Аз... Готова ли си?

Тя кимна, защото го съжали заради очевидното неудобство, което изпитваше.

— Готова съм.

Горкият Джейкъб. Зачуди се как е възможно мъж, който е такъв специалист в нанасянето на удари, както буквално, така и преносно, може да е толкова неумел в отношенията си с околните. След това нещата сякаш ѝ се изясниха. Нанасянето на удари и уелото държание в обществото изглежда не можеха да съществуват заедно.

Чак когато влязоха в асансьора, Джейкъб ѝ зададе въпроса, който за малко не провали цялата вечер.

— Каза ли на Морел, че няма да се виждате повече?

Настроението на Емили веднага помрачня.

— Ако искаш да прекараме добре тази вечер, предлагам да не обсъждаме Деймън Морел.

Очите на Джейкб се присвиха, докато натискаше копчето за партера. Беше готов да спори, но нещо — може би здрав разум — го възпря.

— Ти не си глупачка Емили. Знам, че е така. Ще приема, че си направила необходимото. А щом не желаеш да говорим по този въпрос, за мен няма проблем.

Тя му се усмихна победоносно, доволна от малката си победа.

— Благодаря ти. Уверявам те, че нямам желание да говоря за Деймън. И така, къде ще вечеряме?

— На рецепцията на хотела ми препоръчаха едно място — Джейкб спомена известен ресторант в пазарния комплекс „Пайк маркет“. — Какво ще кажеш?

— Добре. Звучи чудесно. След като вече се уточнихме, че няма да говорим за Деймън, какво друго ще обсъждаме?

Джейкб сви рамене и се усмихна.

— Нас?

— Не съм много сигурна, че искам да обсъждаме нас. Предпочитам да поговорим за теб.

Той скръсти ръце и се облегна на стената на асансьора. Изглеждаше много едър в това малко ограничено пространство.

— Какво искаш да знаеш за мен? — попита намръщено той.

— Струва ми се — каза бавно Емили, — че искам да ми разкажеш за последните две години.

— Това важи и за двамата — отбеляза той, когато вратите на асансьора се отвориха. — И аз съм много любопитен как изминаха при теб последните две години.

— Главно се стараех да не оставя родителите ми спокойни, без ден да се запитат какво ще стане от мен в бъдеще — отбеляза небрежно Емили, докато прекосяваха фойето към мерцедеса, паркиран край тротоара. — Те бяха силно травмирани, когато баба ми остави на мен акциите от компанията. Малко по малко започнаха да се успокояват, когато разбраха, че нямам никакво намерение да им се бъркам в управлението на фирмата. Положението никак не им е по вкуса, но се налага да свикнат.

— Баба ти беше страхотна жена — спомни си Джейкъб. — Много я харесвах.

— Всеки път, когато се заинтересувах от компанията, останалите полудяваха. Искаше да е сигурна, че компанията се управлява етично. Все повтаряше, че Рейвънскрофт са хищници по природа и трябва да им се стягат юздите. Както и да е, след като семейството престанаха да ме натискат да им прехвърля акциите си, започнаха да се притесняват за бъдещето ми. Все се надяват цветарският бизнес да се окаже поредната ми щуротия.

— Като например идеята ти да се присъединиш към колонията на хората на изкуството, когато си била на осемнайсет ли?

Емили се намуси.

— Майка ми ти е разказала, нали? Е, съжалявам, но се налага да я разочаровам, защото този път ще устоявам решението си. Всъщност, трябваше да се сетя, че едва ли са ме поканили в Портланд, за да обсъдим намерението ми да отворя нов магазин. Отдавна трябваше да съм разбрала, че семейството няма никакво намерение да ми даде пари, за да разширя бизнеса си. В петък вечер сама влязох в капана. Всичко беше нагласено.

Джейкъб я погледна нетърпеливо, докато ѝ отваряше вратата, а след това се настани зад волана. Остана притихнал за момент, загледан в улицата. Емили усети напрежението у него и разбра, че той се контролира до съвършенство.

— Нямаше нищо нагласено, Емили. Не беше и капан. Баща ти те покани в Портланд, за да обсъдите един бизнес проблем. За него връзката ти с Морел бе истинска заплаха, както за Рейвънскрофт, така и за теб лично. Затова искаше въпросът да бъде бързо и безпроблемно разрешен. Не обвинявай нито него, нито майка си, нито брат си. Винаги са били изключително прями. Сама го знаеш. Не се свиват, за да прикрият нещата. Когато забележат някоя беда, веднага се впускат в действие.

— Без да се интересуват от чувствата на другите. Да, знам, разбира се.

— Още колко ще ме обвиняваш за ролята ми в случилото се? — Джейкъб се отдели от тротоара и потегли по Първо Авеню. Докато пътуваха към водата, светлините на залива Елиът заблестяха в тъмнината.

— Прецених, че няма смисъл да те обвинявам — отвърна тихо Емили. — Затова се съгласих да изляза с теб тази вечер. Ти просто си направил това, което е било необходимо. Разбирам те. На семейството ми не може да се откаже просто така.

Той я погледна изумен.

— Сериозно ли говориш? Наистина ли не ме смяташ за главния виновник?

— Не се притеснявай. Мина времето, когато са убивали пратеника донесъл лошите новини. А ти беше просто един пратеник. Съжалявам, че фамилията са се почувствали длъжни да те въвлекат в това.

— Искаш ли да ми кажеш как така изведнъж се превърна в изпълнена с разбиране, готова да простиш за ролята ми? Не че се оплаквам, но съм малко объркан. В петък вечерта, когато те оставих у вас, имах чувството, че си готова да ме прекараш през резачката на хартия на корпорация „Рейвънскрофт Интернешънъл“.

— Нека просто кажем, че преосмислих нещата на спокойствие и ги погледнах от друга светлина. Имах цял уикенд, за да преценя ситуацията. Много добре знам как действа семейството ми — продължи тихо тя. — Те не се колебаят да искат услуги, когато им е удобно.

— Емили, ще ти го кажа само още веднъж и приключвам. Направих всичко единствено заради теб. Знам, че това бе доста драстичен начин да разбереш за Морел, но съм съгласен със семейството ти. Просто искахме нещата да приключат бързо и безболезнено.

— Нека не говорим защо си направил това, което си направил. И за това, както и за Деймън Морел.

— Ако искаш да забравим този въпрос, съгласен съм. Тогава какво ни остава, Емили?

— Да отидем да вечеряме.

— Точно така — Джейкъб се усмихна и направи видимо усилие да си отдъхне. — Разкажи ми за цветарския магазин.

— Наистина ли те интересува?

— Всичко, свързано с теб, ме интересува, Емили.

Тя му разказа за „Градината на Емили“. Когато се оказа, за нейно искрено учудване, че той наистина се интересуваше, тогава тя му

спомена и за неприятните моменти, за това как ѝ се е наложило да си продаде колата и да вземе заем от банката, за да започне бизнеса си преди две години. Семейството ѝ бяха отказали да ѝ дадат пари за отварянето на магазин, затова Емили сама бе намерила начин да финансира начинанието си. Съвсем наскоро бе успяла да си купи нова кола.

— Можеш да си представиш какво казаха родителите ми, когато разбраха какво съм направила. Те бяха против кариера в цветарството още от самото начало. Направиха всичко по силите си, за да ме откажат. Баба Рейвънскрофт бе единствената, която наистина ме насърчаваше.

— А какво те кара да смяташ, че семейството ти ще ти даде заем за втори магазин?

Емили въздъхна.

— Надявах се фактът, че съм успяла с първия, да ги убеди в уменията ми да ръководя свой бизнес. Имам печалба и доказах, че мога сама да се изправя на крака. Може и да ти се стори глупаво, но реших да им дам втори шанс. Но както изглежда, си губя времето. Ще трябва пак да се обърна към банката за заема, който ми трябва.

— Ти дори не даде възможност на баща си да говори за заема — напомни ѝ Джейкъб. — Изфуча от къщата, преди още да сте стигнали до този въпрос.

Емили се засмя тихо, без да ѝ е наистина смешно.

— Нека просто кажем, че след като бях въввлечена в онази неприятна сцена в кабинета, прецених, че няма смисъл да оставам. Искрено се съмнявам, че семейството ми са имали сериозно намерение да говорят за заема, като ме викнаха в Портланд. Трябваше сама да се сетя — Емили поклати глава. — Някой ден ще ми дойде умът в главата. През последните две години се оправям значително по-добре отколкото преди, но от време на време пак попадам във вече известните капани.

— Така ли приемаш загрижеността на семейството ти? Като капан? — попита неодобрително Джейкъб.

— Разбирам, че по свой начин те ме обичат и наистина ми желаят само най-доброто. Ако не го вярвах, изобщо нямаше да ги търпя. Но те са бизнесмени и основната им цел в живота е преуспяването на „Рейвънскрофт Интернешънъл“. Баба беше права. Те

са истински хищници в бизнеса. Освен това, са убедени, че още с раждането ми — и моето, и тяхното, им е дадено божественото право да управляват живота ми, както и живота на всеки наоколо. Би трябвало да ме разбираш за какво говоря. Ти самият си имал нещастieto да работиш за тях известно време.

— Емили, струва ми се, че прекаляваш — каза убедено Джейкъб, докато паркираше колата на улицата пред ресторанта. — Уверявам те, че Гифърд и Дрейк може и да мислят само за едно, когато става въпрос за управлението на компанията и сигурно понякога прекаляват с нещата, които смятат, че са най-добри за теб, но нека се върнем назад. Погледни връзките си с мъжете, само това, нито една не е била особено успешна. Чудно ли е, че те се намесват, след като попадаш в лапите на мъже като Брад Карлтън и Деймън Морел?

Усмивката на Емили бе много тънка. Тя го наблюдаваше предпазливо, докато изключваше колата. След това се поуспокои, когато разбра какво става.

— Няма нищо, Джейкъб — каза мило тя. — Разбирам как стоят нещата. Ти си бил предан толкова дълго, че е много трудно да нарушиш старите навици. Няма защо да защитаващ семейството ми пред мен. Много добре знам какви са и как действат. Беше глупаво от моя страна да се обърна към тях за заема. Трябваше сама да се сетя. Разбирам и как са те манипулирали през всичкото това време.

Джейкъб стреснато я погледна.

— Аз да съм бил манипулиран? — повтори той изумено.

— Няма нищо — Емили го погали по ръкава за кураж и отвори вратата. — Не е нужно да ми обясняваш. И двамата сме жертви на семейството ми, но и двамата ще намерим начин да се изтръгнем от ноктите им някой ден. Може би просто трябва да се подкрепяме.

— Емили...

Тя се усмихна мило.

— Знаеш ли, че наистина те възприемах за професионалния бияч на „Рейвънскрофт Интернешънъл“? Когато семейството те изпрати да платиш на Брад Карлтън, си казах, че не си нищо повече от платен наемник. В петък вечерта бях толкова ядосана, че си помислих, че абсолютно нищо не се е променило. Едва сега разбирам, че си бил обвързан от старата преданост, както аз съм обвързана от ролята си на послушна дъщеря. Но и двамата сме взели мерки да се отървем от

оковите на семейството. Вече сме направили първата крачка, Джейкъб. Може би двамата заедно ще успеем там, където поотделно не бихме могли. Може би най-сетне ще излезем от сянката им.

— Емили, по дяволите, чакай малко...

Джейкъб изфуча от колата, когато тя стъпи на тротоара. Започваше да му се струва, че пропада в дупката на заека. Емили съвсем не реагираше както бе очаквал.

Предполагал бе, че ще има сълзи, обвинения и ледено мълчание. Беше готов да се справи със ситуацията, но това, което ставаше бе напълно неочаквано.

Джейкъб бе готов да се закълне, че Емили изпитва съжаление към него. Та тя му съчувстваше — нещо като другарско съчувствие.

Хрумна му, че съчувствието съвсем не беше началото за една по-страстна връзка. Хвана я за ръката, щом я настигна.

— Емили — каза напрегнато той, когато я въведе в ресторанта, — може би ще е най-добре известно време да не обсъждаме семейството ти. Нека поне отначало да се опознаем, става ли?

Тя му се усмихна лъчезарно и той бе готов да потъне в кехлибарените ѝ очи. Изведнъж усети, че цялото му тяло се напруга, сякаш запламтя от желание. За един невероятен момент той си позволи да си представи как я изнася на ръце от ресторанта и подкарва към апартамента ѝ и я люби на средата на белия килим в хола. Представяше си я легнала, а около нея разпилени цветя. Усещаше се вътре в нея, как я обладава, как я покорява, как я люби.

— Добре — съгласи се бързо тя.

Джейкъб простена, защото знаеше, че тя се съгласява с предишните му думи за опознаването, а не с изпепеляващата фантазия. „Търпение“, каза си той. Нещата се развиват много добре — по-добре, отколкото имаше право да се надява. Можеше да се възползва от това нейно ново чувство на състрадание, за да започнат по-топли взаимоотношения.

— Благодаря ти, Емили — Джейкъб говореше с истинска благодарност. Задържа пръсти на меката ѝ заоблена ръка, докато ги водеха към масата им.

Три часа по-късно, когато Джейкъб стоеше във фоайето пред апартамента ѝ и пожелаваше на Емили лека нощ, той наруга собственото си решение да прояви търпение. Като разсъждаваше,

знаеше, че взетото решение е правилно. Трябваше да даде на Емили време да свикне с мисълта за него като любовник.

Тази вечер бяха постигнали значителен напредък, каза си той, докато слизаше с асансьора към партерния етаж. Емили бе започнала да се отнася към него като към приятел.

Беше бърбила непринудено и за своята работа, и за неговата, както и за най-различни други теми. Беше преизпълнена с желание да го опознае като мъж, който може да представлява нещо различно от платения „бияч“ на „Рейвънскрофт Интернешънъл“. Джейкъб се намръщи, когато се сети за определението, което тя му бе дала.

Щеше да се окаже безкрайно трудно да проявява търпение. Далечното неспирно пулсиране в долната част на тялото му не го оставяше да забрави колко трудно. Не искаше да си повтаря непрекъснато, че отношенията им с Емили са много напреднали. Истинското му желание бе да прекара нощта в леглото на Емили. Пет години бе прекалено дълго чакане за една жена.

Тя очевидно го приемаше за мускулист мъжага, но той я намираще за интересно екзотично цвете, което бе разцъфнало от сладката малка пъпка, която бе видял преди пет години.

Джейкъб се измъчваше с фантазии и планове, когато излезе на улицата. Прекалено зает със собствените си мисли, той се качи в колата си и веднага запали мотора.

Нямаше да забележи тъмната кола, паркирана зад мерцедеса, ако тя не бе потеглила едновременно с него. Ярките ѝ светлини се отразиха за момент в огледалото му за обратно виждане и той веднага усети чуждото присъствие.

Три пресечки по-нататък, тъмната кола все още бе зад него. Шофьорът бе пропуснал две коли помежду им, но въпреки това бе ясно, че го следи.

Джейкъб отново погледна, когато влезе в подземния паркинг на хотела. Този път не видя други коли зад себе си в огледалото за обратно виждане.

„Просто съвпадение“, каза си спокойно той. Въпреки това си напомни, че е важно да запомни случая и да наблюдава дали няма да има и други подобни съвпадения.

„Добрите професионални «биячи» имаха нужда от такива неписани сведения“, каза си кисело той. Емили би кимнала с разбиране, ако знаеше за механизма му на запомняне и запазване на информацията.

Джейкъб се притесняваше, че може и да има известна истина в представата ѝ за него. Въпреки това си спомни светлината в очите ѝ тази вечер и реши, че ще се справи с този проблем. Съвсем скоро тя щеше да бъде негова.

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

За своя изненада, през следващите няколко дни Емили откри, че се забавлява. Очакваше пристигането на Джейкъб всеки ден по обед, а след това отново след приключване на работа. Той бе доволен да си върши своя работа, докато тя бе заета, но с удоволствие прекарваше с нея свободното ѝ време. Дори предложи на двете с Даян да им помага в магазина и показа удивителен интерес при аранжирането и продажбата на цветята.

Два пъти, по време на най-натоварените часове, Джейкъб направи доставки за клиенти с малкия пикап на Емили. Първия път се върна широко усмихнат. Това бе толкова необичайно за него, че Емили го загледа в недоумение.

— Какво има? — попита го тя.

Той извади две банкноти от джоба си и гордо ги постави на щанда.

— Дадох ми бакшиш. Жената бе очарована, че някой ѝ изпраща цветя и затова даде бакшиш на доставчика. Докато разбере какво става, тя вече беше затворила вратата.

Емили също се усмихна.

— Виждаш ли, не всеки изпитва желание да убие вестносеца. Цялата работа е в това да занесеш цветя, вместо неприятни новини.

Джейкъб я погледна.

— Ще го запомня — това бе обещание.

Преди още младата жена да е измислила какво да отговори, Джейкъб влезе в малкото помещение зад магазина, където преди малко доставчиците на едро бяха стоварили кутии с цветя. Той вече знаеше как се процедира и Емили чу, че разопакова кутиите. Усмихна се като си помисли с какво внимание той се отнасяше към нежната стока, която продаваше. За цветните пъпки нямаше никаква опасност, докато бяха в ръцете на Джейкъб.

За момент си представи как той държи бебе, сигурно също толкова грижовно, колкото и връзка орхидеи, но бързо заличи

картината от ума си. Последното, което искаше на този етап бе, да наднича в бъдещето.

За Даян упоритото преследване от страна на Джейкъб бе изключително забавно.

— Този човек е готов да направи всичко, за да ти угоди — каза тя на Емили една сутрин, преди още Джейкъб да е дошъл. — Толкова е мил. А и ти си в изключително изгодно положение. Много обичам да ги гледам как пъшкат и се тормозят. Кога най-сетне ще започнеш да се отнасяш по-мило с него?

Емили примигна от учудване. Тя спря както поставяше бяло лале с аленочервени нишки, което искаше да задържи в замислената от нея композиция.

— Какви ги говориш? Че аз съм мила с него.

— Искам да кажа, кога ще престанеш да го измъчваш и ще спиш с него? — обясни Даян с подигравателно търпение. — А и кога ще му позволиш да се пренесе при теб? Той живее на хотел, ако не си забелязала. Имаш ли изобщо представа какви са цените?

Емили се изчерви и намести лалето.

— Отношенията ми с Джейкъб изобщо не ти влизат в работата.

— Но въпреки това си се замисляла да го накараш да се махне от хотела, нали? — попита притеснено Даян. — Виждам искри в очите ти всеки път, когато той влезе. Трябва да призная, че никога не съм виждала такова нещо, когато се е появявал Деймън Морел. Или пък който и да е друг мъж през последните две години. Джейкъб Стоун е различен, нали?

— Ние с Джейкъб сме приятели — отвърна надменно Емили, докато поставяше ново цвете в композицията.

— Да бе. И в най-скоро време ще станете любовници. Внимавай, Емили. Следващата ти мисъл ще бъде за брак.

— Няма такова нещо.

Нещо стана с лалето в ръката на Емили. Смачка се, въпреки жицата, която имаше за цел да го държи изправено. „Сигурно съм го прихванала прекалено грубо“, каза си тя.

Даян наблюдаваше любопитно приятелката си.

— И защо си толкова сигурна, че вие двамата нямате бъдеще?

— Не съм казала, че нямаме бъдеще. Просто казах, че няма начин да се оженим.

Емили внимателно се зае да постави ново лале на мястото на смачканото. Този път щеше да е по-внимателна.

— Защо? — попита дръзко Даян.

— Ако не друго, защото веднъж Джейкъб ми каза, че никога няма да се ожени отново.

— Мъжете си променят мнението.

Емили поклати глава.

— Не и Джейкъб. Дори така да е, бракът е изключен за нас. Въобще не искам да си помисля как ще реагира семейството, ако се омъжа за Джейкъб Стоун.

Даян я погледна сериозно.

— Искаш да кажеш, че ще се опитат да те спрат ли?

— Разбира се. Никога няма да го одобрят, дори и след сто години.

— Взели са го на работа. От всичко, което си ми разказвала, разбирам, че са му доверявали тайните на Рейвънскрофт. Струва ми се, че семейството ти го харесва.

— Това няма нищо общо — отбеляза кисело Емили. — Това че е бил доверен служител, не го прави подходящ кандидат за мой съпруг. Семейството ми си има много ясна представа за какъв мъж трябва да се омъжа и ако им се стори, че съм решила да избира неподходящ, те ще направят необходимото по въпроса.

— Какво например?

Емили потръпна, но се опита да отговори с весел глас.

— Ами, зависи. Или ще му платят, или ще намерят начин да докажат, че той се интересува единствено от акциите ми в Рейвънскрофт. Каквото свърши работа. Семейството ми е много праволинейно в тези неща — веднага усети, че думите ѝ са пълни с горчивина.

— И ти си мислиш, че те ще успеят да купят Джейкъб? Или ще го сплашат? Или дори, че ще докажат, че ламти за дяловете ти и за мястото ти в борда? Не съм много сигурна, Емили. Твоят господин Стоун ми изглежда стабилен човек. Няма да е толкова лесно да бъде отклонен от пътя, който си е избрал. Не можеш просто така да отместиш една гранитна скала.

— Не съм много сигурна какво ще опитат в случая с Джейкъб, но вярвай ми, че все нещо ще измислят. Познавам семейството си.

— А какво ще направят, когато разберат, че имаш връзка с него?
— настояваше с въпросите си Даян.

— Но аз нямам връзка с него.

„Поне все още“, добави наум тя и усети как я прониза тръпка на очакване при тази мисъл.

— Ами ако все пак стане? — продължаваше да настоява Даян.

Емили се поколеба и прехапа долната си устна.

— Най-доброто за всички участници в драмата е да не разбират — отвърна тихо тя. — Ако започна връзка с Джейкб, всичко ще протече много тихо и дискретно. Когато става въпрос за семейството ми, дискретността е най-доброто разрешение — а последното, което искаше, бе да рискува да загуби Джейкб.

Даян обаче не искаше да остави въпроса.

— Ами ако семейството ти все пак разберат за него?

Емили изстена.

— Ще вдигнат страхотна шумотевица.

— Сериозно?

— Със сигурност идеята няма никак да им хареса. Сигурно ще са толкова притеснени, колкото и ако им кажа, че ще се омъжа за него. Почти толкова. Защото една връзка не е нещо постоянно, поне така те казват. Повече се тревожат от брака. Един брак веднага поставя заплаха върху акциите ми във фирмата. Бракът означава, че ще има деца от неподходящ господин, който ще има право да наследи дяловете ми. А това е недопустимо. Фамилното име и бизнесът трябва да са максимално защитени.

— Но една незабележима и дискретна връзка...

Емили забарабани с пръсти по щанда и се замисли.

— Има възможност, нищо повече от една възможност, да имам връзка с Джейкб, без да предизвиквам яростта на семейството си. Но трябва да съм дискретна и изключително внимателна.

— В очите ти пак се появи това необикновено изражение — отбеляза Даян. — Знаеш ли какво си мисля?

— Какво?

— Мисля, че се влюбваш в Джейкб Стоун.

Емили изведнъж се усети безкрайно уязвима.

— Аз пък мисля, че е крайно време да приключа с тази композиция или да забравя за парите на Страндбърг.

С огромно усилие на волята Емили успя да се спре да мисли за връзка с Джейкъб през остатъка от следобеда. Докато работеше успя да се съсредоточи и да не се разсейва.

По-късно вечерта, докато се обличаше за вечеря, у нея отново напъпи вълнуващо очакване. Емили се огледа и си сложи сребърни обеци с тюркоази, замислена за несигурното си бъдеще с Джейкъб.

Беше влюбена в него. В продължение на пет години бе изпитвала най-различни видове любов. Сега, след като той се върна в живота ѝ, същата тази любов бе избуяла по-силна от всякога. Рано или късно, ако Джейкъб продължаваше да е непрекъснато до нея, връзката им щеше да започне.

Когато това се случеше, тя щеше да се окаже стъпила на много тънък лед. Тази връзка никак нямаше да хареса на семейството ѝ.

Беше права, когато каза на Даян, че една връзка с Джейкъб Стоун ще изисква огромно внимание и дискретност. Всъщност, единственият сигурен начин бе да запази нещата в пълна тайна.

Емили потръпна при мисълта за маневрите, които щеше да се наложи да прави, за да запази в тайна от семейството връзката с Джейкъб. Все пак хората непрекъснато имаха тайни връзки. Историята бе пълна с подобни неща. Беше напълно осъществимо. Поне за известно време.

На вратата се звънна тъкмо когато Емили се чудеше, обзета от паника, колко ли време ще успее да скрие тайната от семейството, което обичаше да е в течение на всичко. Щеше да има нужда от пълната подкрепа на Джейкъб, а той не бе особено изобретателен и хитър в лъжите.

Тръгна към вратата, изпълнена с очакването, че ще види Джейкъб в коридора. Често му се случваше да дойде по-рано на срещата. Беше много мило, но също така малко притеснително. Емили имаше чувството, че на Джейкъб му доставя удоволствие да дебне около апартамента ѝ, докато изчаква тя да се преоблече.

Убедена, че Джейкъб звъни на вратата, Емили отвори, без да провери на шпионката кой е отвън. Стресна се, когато видя мъжа пред вратата.

— Деймън?

— Здравей, Емили.

Деймън Морел се усмихна разсеяно, докато я оглеждаше. Усмивката не бе озарила синьо-зелените му очи. Светлокестенявата му коса бе небрежно разрошена, а той бе облечен в сако и панталон, очевидно поръчани в Европа. За разлика от Джейкъб, копринената вратовръзка му стоеше като на манекен.

— Може ли да вляза? — попита любезно той.

— Каня се да излизам — обясни Емили.

Усети, че трябва да е предпазлива. Беше се надявала да избегне срещата очи в очи с Деймън. Той бе едър мъж, почти колкото Джейкъб, въпреки че не създаваше впечатление за непоклатимост като Джейкъб. Деймън бе по-слаб, по-жилав. Именно този тип тяло бе перфектно за модните италиански костюми, които обичаше да носи с небрежна елегантност.

— Искам да поговорим.

— Някой друг път — предложи тя с прекалено лъчезарна усмивка.

— Сега, Емили. Искам да разговарям с теб сега. Тази вечер — Деймън блъсна вратата и влезе в антрето.

Емили усети как тревогата ѝ нараства. Инстинктивно отстъпи няколко крачки и се опита да си върне загубената позиция. Вирна ядосано брадичка и очите ѝ се присвиха.

— За какво става въпрос, Деймън?

— Точно това се опитвам и аз да разбера — отвърна той и затвори вратата след себе си. — Избягваш ме почти цяла седмица. Искам да знам защо.

— Не ти дължа обяснения — Емили се стараеше да говори спокойно и тихо.

— Виждаш се с друг.

— Така ли? — обърна въпроса срещу него. Това бе една от тактиките, на които я бяха научили в курса по самоувереност.

Той се направи, че не е чул контравъпроса ѝ и влезе в хола. Емили го наблюдаваше безпомощно и се чудеше по какъв начин да го изхвърли.

— Искам да те помоля да си тръгнеш, Деймън — тя бе застанала сковано в антрето, докато си повтаряше, че трябва да остане спокойна, ако иска да контролира положението.

— Не и докато не получа отговори — Деймън мина през белия хол и се спря близо до прозореца. Пъхна ръце в джобовете и се загледа в улицата. — Променила си се, откакто се върна от Портланд. Не приенито една от поканите ми да излезем. Нещо се е случило там, нали? Какво е станало?

— Предпочитам да не обсъждам миналите ни взаимоотношения — отвърна Емили, отново спазвайки съветите на курса по самоувереност. По-лесно щеше да бъде ако не го въвлича в спор. Нека нещата си останат по-официални и неангажиращи.

— Какво си разбрала за мен в Портланд, което промени отношението ти? — настоя Деймън, като видимо се стараеше да не повишава глас.

— Вече ти казах, че предпочитам да не го обсъждам. Моля те да си тръгваш, Деймън.

— Няма да си тръгна, преди да разбера какво се обърка между нас — той не откъсваше поглед от осветената улица.

Емили въздъхна. Тази част от нея, която ненавиждаше разпериите, беше разколебана. Може би той все пак заслужаваше обяснение.

— Според мен ти знаеш какво е станало.

— Кажи ми ти.

— Разбрах за жена на име Марша. Това е първото — каза директно Емили. — Освен това разбрах, че имаш планове да ме използваш, за да съсипеш „Рейвънскрофт Интернешънъл“. Това отговаря ли на въпросите ти?

Деймън се извърна рязко към нея. В очите му бе стаено изражение, което тя никога преди не бе виждала. То бе безмилостно и изпълнено с яд. Когато заговори обаче, гласът му прозвуча глухо.

— Чудех се дали наистина е това.

Емили се сви.

— Дори няма да се опиташ да отречеш?

Деймън сви рамене.

— Наистина има жена на име Марша, въпреки че тя не е важна.

— Сигурно ще ѝ бъде много интересно да чуе какво говориш за нея — каза презрително Емили.

— Марша не е невинно дете. Тя знае как се играе тази игра.

— Очевидно аз не бях толкова умна — отвърна прибързано Емили, забравила всичко от курса по самоувереност, когато гневът ѝ изтласка всички други чувства. — Всъщност вярвах, че се интересуваш от мен, защото ме харесваш, а не защото искаш да се добереш до акциите ми в семейната компания. Дори не предполагах, че знаеш коя съм. Много ми стана неприятно, Деймън, когато разбрах какво си замислил. Сега вече съм сигурна, че разбираш защо загубих интерес в задълбочаването на връзката ни.

Деймън започна да крачи напред-назад покрай прозореца.

— Предполагам, че семейството ти са направили проучване и са открили, че излизаш с мен.

— Да.

— И ти си повярвала на всичко, което са ти казали?

Емили си пое дълбоко дъх и стисна ръце зад гърба си.

— Семейството ми често стават нетърпими, обичат да командват и са готови да прегазят всичко по пътя си, но никога, абсолютно никога не биха ме излъгали. Всъщност, през повечето време са отчайващо откровени. Да, повярвах на доказателствата, които ми представиха. Не ми се искаше да вярвам, но това бе самата истина. Само от любопитство, би ли ми казал защо имаш такова огромно желание да съсипеш „Рейвънскрофт Интернешънъл“?

— Твоето отчайващо откровено семейство не ти ли обясни? — попита сухо Деймън.

Емили поклати глава.

— Не. Казаха, че всичко е свързано с бизнеса. Нещо във връзка с проблем кой да спечели проект, твоята фирма или Рейвънскрофт.

Устата на Деймън се изкриви с неприязън.

— Ти не любопитства ли?

— Семейството не ми доверява бизнес тайни, освен ако не е абсолютно необходимо — призна мрачно Емили. — Смятат, че съм прекалено наивна и неопитна, за да се справя с неприятните подробности в света на големия бизнес.

— И са прави — добави Деймън изненадващо злобно. — Ти си като агне сред вълци, сладурче. Останалите от семейство Рейвънскрофт сигурно са решили, че им се е паднало едно истинско съкровище, когато си се родила. Невинна малка фея се е скрила в

детското креватче вместо истинска огнедишаща представителка на семейство Рейвънскрофт. Ти определено не приличаш на тези хора.

— Но въпреки това за теб бях изключително удобна, нали, Деймън?

Той престана да крачи и я погледна.

— Освен това за мен си много сладка и изключително желана.

Емили се сви.

— Ако си въобразяваш, че ще излекуваш наранената ми гордост като ми кажеш, че ме желаеш заради самата мен, не заради акциите ми, просто забрави. Не съм нито толкова тъпа, нито толкова наивна.

Той пристъпи към нея.

— Истина е, Емили. Признавам, че отначало излизах с теб, защото ти ми предоставяше възможност за власт в „Рейвънскрофт Интернешънъл“. Само че колкото повече те опознавах, толкова повече те желаех. Опитвах се да те ухажвам. Пристъпвах бавно и внимателно, защото не исках да те изплаша. Смятах, че имаме време. Трябваше да се сетя, че семейството ти те държи изкъсо и наблюдава всеки, който започне да излиза с теб по-често.

Емили не обърна внимание на последните му думи.

— Ще ми кажеш ли защо искаше толкова отчаяно дяловете ми, толкова много, че дори бе готов да се ожениш за мен, за да ги получиш?

— Представяш ме като някакъв използвач.

— А не е ли така?

Деймън се усмихна едва забележимо.

— Може и да беше така в началото, но нямаше да приключи по този начин. Щеше да ми е приятно да се любя с теб, Емили.

— Не — отвърна спокойно тя. — Нямаше да ти е приятно, защото никога нямаше да се случи.

Деймън вдигна вежди, очевидно развеселен.

— Да не би да си си въобразявала, че нямаше да те заведе в леглото си?

— Аз не те обичам, Деймън. Беше ми забавно с теб. Приятна ми беше компанията ти и те приемах като приятел. Но никога не съм била влюбена в теб.

— Просто имаше нужда от повече време — заяви убедено той.
— Ако семейството ти не се беше намесило, нещата щяха да се

получат точно както си бях наумил.

— Не — Емили бе абсолютно убедена в думите си. Никога не се бе страхувала, че може да се влюби в Деймън Морел, въпреки че и Деймън, и Джейкъб, и семейството ѝ бяха убедени в обратното. Това ѝ показва колко малко я познават тези властни хора с хищнически инстинкт. Те бяха свикнали да я приемат за слаба и уязвима, за безпомощна, гледаха на нея като на жертва, но никога не бяха помисляли, че тя си има своя сила, свои способности и достатъчно здрав разум.

— Емили, чуй ме — каза Деймън отново решил да започне с убеждение. — Не дължиш нищо на семейството си. Единственото, което ги интересува, е да управляват дяловете ти.

— Това всички го знаем много добре. Нали и теб те интересува само това.

— Грещиш — заяви Деймън. — Интересуваш ме и ти. Не отричам, че искам да видя как „Рейвънскрофт Интернешънъл“ се разбива в скалите, но аз...

Емили вдигна длан, за да го прекъсне.

— Моля те, Деймън. Върви си.

— Още не — той пристъпи към нея, а очите му изведнъж станаха напрегнати. — Искам преди това да съм сигурен, че си разбрала.

— Какво?

Емили се отдръпна в страха си, когато той се пресегна към нея. Ръцете на мъжа я обгърнаха и я дръпнаха грубо към него.

— Я, ме пусни — нареди тя в раздразнението си.

— Няма да ти позволя да ме изриташ от играта на този етап — зарече се Деймън. — Вложих прекалено много време и усилия в теб и искам отплата. Проклет да съм ако ти позволя да скапеш нещата. Отдавна трябваше да го направя. Чак сега разбирам. Оставих ти твърде много време и свобода. Трябваше да те направя моя още от самото начало. Ако беше станало, сега щеше да си точно където трябва.

„Нещата излизат от контрол“, каза си Емили. Постави и двете си длани на раменете му и го забута с всички сили, докато той се опитваше да плени устата ѝ със своята. Тя извърна глава настрани и изруга от отчаяние и гняв.

— Казах ти да ме пуснеш — кресна тя. Ако откажеше, щеше да ѝ се наложи да приложи сила, усети тя. Нещата все още не бяха излезли

от контрол, но определено ставаше страшно. Деймън притисна тялото ѝ към своето. Тя се приготви да го ритне предупредително и попадна на пиццата му. Мъжът измърмори нещо под нос, но не я пусна.

В този момент вратата се блъсна в стената и Джейкъб нахлу в антрето. Емили дори не разбра, че е в стаята, докато най-сетне не усети, че е свободна. Деймън я пусна толкова бързо, че тя се препъна и се подпря на стената. Отвори очи тъкмо навреме, за да види как нападателят ѝ се просва звучно на пода.

— Да не си я пипнал, Морел — командата бе изречена със заплашително тих и спокоен глас. Джейкъб застана над жертвата си с разтворени крака, а лицето му издаваше, че е готов за бой. Сивите му очи бяха толкова студени и зли, сякаш бяха от гранит. В този момент разбра, че цветът им е напълно подходящ за мъжа до нея. — Да не си посмял отново да я докоснеш. Ако посмееш, ще те разкъсам на парчета. Бавно. А сега се махай.

Деймън се изправи на крака предпазливо, без да отделя очи от лицето на Джейкъб. В тях имаше предпазливост и страх, докато преценяваше противника си, но там се бе притаил и гняв.

— Не позволявам на никой да ми се изпречва на пътя — процеди Деймън. — Не и за дълго. Не и когато много искам нещо. Запомни това, Стоун.

— След като знаеш кой съм, тогава сигурно знаеш, че и аз не позволявам на никой да ми се изпречва на пътя. Нека приключим, Морел. Приеми загубата. Има и други, към които да се насочиш. Емили и дяловете ѝ в Рейвънскрофт не са включени в менюто.

Погледът на Деймън се стрелна за кратко към изопнатите черти на Емили, но след това отново се насочи към източника на заплахата.

— Сега вече всичко ми е ясно. Самият ти си решил да си хванеш някоя рибка. Май ще се наложи да приемеш загубите, Стоун. Семейство Рейвънскрофт няма да те допуснат да припариш до Емили и акциите ѝ. Нещо май се изхвърляш.

— Разкарай се, Морел.

Деймън изви подигравателно устни и тръгна към вратата, без да каже нищо повече. Вече в коридора, погледна за последен път към Емили.

— Агне сред вълците — изломоти той и си тръгна.

Емили стоеше неподвижна, подпряна на стената, докато наблюдаваше сцената на насилие. Изведнъж усети, че ще припадне. Затвори очи и си пое дълбоко дъх, за да се успокои. Усещаше как лудо прпуска пулсът ѝ, а нервите ѝ бяха изпънати до крайност. Тогава чу Джейкъб да затваря вратата.

— Какво, по дяволите, търсеше той тук, Емили?

Емили отвори очи и забеляза, че спасителят ѝ изглежда също толкова опасен, колкото и мъжът, който вече си бе тръгнал. Трябваше да призове цялата си воля, за да се успокои, след като разбра, че сега ѝ предстои друг вид атака. Просто не беше честно.

— А според теб какво правеше тук? — тя се изправи и заразтрива разсеяно китката си. Деймън я бе наранил, докато я дърпаше и теглеше. — Дойде, да ме види.

— Защо? — Джейкъб се подпря с една ръка на стената до нея, а свития си юмрук подпря на бедрото. Беше намръщен.

Емили се намръщи гневно.

— Искаше да разбере защо си търся извинения, за да не се срещаме напоследък.

— Търсиш си извинения? — очите на Джейкъб се присвиха застрашително. — Измисляла си извинения, за да не се срещаш с него. Не му ли каза, че не искаш да го виждаш никога повече?

— Опитвах се да се справя с нещата по-меко — опита се да обясни Емили, вече усетила напрежението. — Прецених, че той ще разбере, без да е необходимо да го унижавам — и него, и себе си, като правим сцени.

— Емили, глупачка такава! — изръмжа Джейкъб. — Семейството ти са прави — не можеш да се грижиш сама за себе си. Какво те накара да си въобразиш, че ще успееш да се справиш с някой като Морел с безумни извинения, за да не се виждате? Трябваше да го поразииш направо между очите и да му покажеш, че говориш напълно сериозно.

— Ти и семейството правите нещата по един начин, а аз по друг.

— Наистина ли? И виж къде се беше докарала по твоя начин. Ако беше заявила ясно на Морел още с връщането си от Портланд, че играта е приключила, той щеше да разбере на мига. Вместо това се правиш на кокетка и проточваш агонията. Нищо чудно, че се е довякъл и се чуди какво става с великия му план.

— Не съм се правила на кокетка — изсъска Емили. — Мразя подобни неща. Вече ти казах, опитвах се да се справя с нещата без драматични обрати. И освен това, можех да се справя с Деймън и сама, не беше нужно да връхлиташ като разярен носорог. Вече мога и сама да се грижа за себе си.

— Разбира се, че можеш. Затова те бяха заклешили, когато пристигнах — отвърна остро Джейкб. — Не знаеш основни неща, когато се налага да се справяш с такива като Морел — той удари стената с отворена длан от гняв и разочарование. — Знаех си, че сам трябва да се справя с него и да не го оставям на теб. Какъв съм глупак, да ти позволя сама да се оправяш. Имаш нужда от някой да те пази, Емили.

— Само защото си имам свой начин да се справям с хората и защото този начин не е традиционният за Рейвънскрофт, не означава, че имам нужда от някой да ме пази, да те вземат дяволите! — тя побесня. — Освен това, след всичко, което току-що преживях, никак не ми е приятно да ми крециш.

— Защо, по дяволите, си му отворила? — изсъска през зъби Джейкб.

— Когато се звънна, помислих, че си ти.

— Трябваше да провериш.

— Дори и да бях проверила, пак щях да отворя — заяви инатливо Емили. — Нямах причина да мисля, че Деймън ще се държи по този начин. Винаги е бил изключително галантен.

— Е, сега вече знаеш, че не е точно така, нали? — Джейкб се отблъсна от стената и пхна ръка под гъстата черна коса на Емили. Топлите му силни пръсти обхванаха тила ѝ. — Когато става въпрос за бизнес и жени, мъжете забравят за галантността. Има и още един урок, който трябва да научиш. Мъж, на който му се налага да отстранява друг мъж от своята жена, никак не се чувства галантен.

Цялото тяло на Емили потръпна от чувственото напрежение, което най-неочаквано я обзе. Източникът на това напрежение беше Джейкб. Сякаш мъжкият гняв и разочарование в него се превръщаха в съвсем различно чувство. И ето че тя откликна на някакво напълно примитивно женско ниво.

— Джейкб? — гласът ѝ изведнъж стана мек, задъхан, а гневът и възмущението се стопиха. Усети замайване, копнеж, докато се взираше

в сивите му очи. Без да мисли, Емили повдигна пръсти и докосна лицето му.

Джейкъб сведе поглед към лицето ѝ и видя първото ѝ трепване от желание. Той забеляза и несигурност, и объркване, смесени със страстта и възбудата, но знаеше със сигурност, без капка съмнение, че е преодолял подозрителността и недоверието ѝ.

Дълбоко в себе си, тя го желаше.

Сигурността, че Емили наистина го желае, бе последната капка за Джейкъб. Намерението му бе да изчака, преди да я поведе към леглото. Искаше да ѝ остави достатъчно време. Но когато я спаси от Морел, бе поставил началото на емоционална верижна реакция, която помете първоначалните му намерения и събуди в него безграничен глад. Беше изчаквал достатъчно. Тази вечер щеше да е негова.

Джейкъб простена и ръцете му се стегнаха на тила на Емили. Кожата ѝ бе като коприна под пръстите му — топла, мека, невероятна коприна. Усети преминалото през нея леко потръпване от удоволствие, долови тихият вик, изплъзнал се от разтворените ѝ устни и собственото му желание го понесе на гребена на вълна от лава. Не можеше да се сдържа повече и устата му се спусна над Емили рязко, жадно и настойчиво.

Страстта пламна като разгорял се пожар, предизвикан от тлеещите пламъчета на други, също така първични чувства, които бушуваха в него от мига, когато завари Деймън Морел да се опитва да нападне Емили.

— Емили, мила моя, толкова много те желая. Толкова си сладка. Толкова красива и сладка! И мека и нежна. Ще се грижа за теб. Ще бъда нежен с теб. Кълна се! — думите му се изплъзваха, докато я целуваше. Той не съзнаваше напълно какво точно говори. Знаеше само, че иска да ѝ вдъхне увереност и да прогони всички останали съмнения, които е таяла към него.

Емили му се усмихна с мека, трепкаща усмивка, озарена от страст.

— Вярвам ти, Джейкъб. И те желая толкова много.

Пръстите му потръпнаха в косата ѝ.

Джейкъб си помисли, че може да се удави под чувствените вълни на тази усмивка. Притисна я до себе си и задълбочи целувката. Тя с готовност отвори уста и той усети вкуса ѝ, опиянен от новото усещане.

Ръцете му леко трепереха, докато сваляше очилата ѝ и ги оставяше на близката масичка.

Емили не се опита да му се противопостави. Беше срамежлива, но изпълнена с желание да се отърве от дрехите. Вече се опитваше да разкопчае ризата му. Той внимателно повдигна през главата ѝ горната част на черно-белия костюм. Когато забеляза нежните копринени презрамки, едва прикрили гърдите ѝ, му се стори, че в този момент е готов да загуби контрол. Първия път, когато бе толкова близо до ръба с жена, бе отново целувката с Емили преди две години. В онази нощ бе провел адска борба за контрол, но накрая бе успял да се овладее. Струваше му скъпо, но въпреки това бе спечелил.

Тази вечер не бе в състояние да се бори със себе си. Тази вечер Емили бе негова.

— Ще ме подлудиш — прошепна Джейкъб, докато се опитваше да откопчае дантеления сутиен. Наведе глава, за да види как дантелата разкрива гърдите ѝ. Тя беше дребна, но с великолепно тяло, помисли си той замаян. Гърдите ѝ бяха пълни и тежки, с розови зърна, напъпили като цветя. — Караш ме да полудявам вече две години. Нима не знаеше?

— О, Джейкъб, Джейкъб, не знаех, че ще бъде така. И аз те желяех толкова отдавна — Емили успя да отметне ризата от раменете му, а след това склони глава към гърдите му и се наслади на топлината.

Джейкъб сви пръсти в косата ѝ и повдигна гъстите тъмни кичури от врата ѝ. Наведе глава и я целуна в основата на косата.

— Две години всичко бе против нас — прошепна той. — Но този път ще бъде различно. Този път всичко е наше — той докосна едното зърно с палец и усети как го заля задоволство и възбуда, когато гърдата ѝ се напрегна. — Всичко ще бъде съвършено.

Пое я на ръце, прегъна едното си коляно и я положи нежно на белия килим.

Миг по-късно, дрехите му лежаха на купчина на пода. Отпусна се до Емили и прокара пръст между гърдите ѝ, чак до нежната извивка на стомаха. Когато усети ръба на бикините, той пхна ръка под фината тъкан и свали и тази последна преграда.

Най-сетне тя бе съвсем гола, а Джейкъб усети, че се опиянява само като я гледа. Галеше я, наслаждаваше се на меката ѝ топла кожа, докато тя се извиваше под него.

— Джейкъб.

Каза името му така, сякаш се молеше за нещо. Джейкъб я целуна страстно, опитвайки се да ѝ каже безмълвно, че е готов да ѝ даде всичко. Дланите му се плъзнаха по голия ѝ гръб, проследиха извивката на рамото, а след това се спуснаха към дългите бедра. Тези леки докосвания го възпламениха.

— Искаше ми се първият път между нас да не свършва, но ти ме подлудяваш, мила — промълви дрезгаво той. — Прегърни ме и ми кажи отново, че ме желаеш.

— Желая те, Джейкъб.

— Емили. *Емили*.

Той плъзна ръка в топлината между краката ѝ. Течният огън в нея го остави без дъх. Джейкъб разтвори бедрата ѝ в отчаяното желание да потъне между тях и да я остави да му се наслади, както и той на нея. Тя леко потръпна, когато мъжеството му се плъзна в нея. Беше тясна и нежна. Джейкъб изруга тихо, отчаян от собственото си нетърпение.

— Бързам прекалено много — възкликна той и пръстите му се впиха в раменете ѝ, докато се стараяше да се овладее.

— Не, няма нищо. Всичко е наред. Искам те. Искам те сега — Емили го привлече към себе си и му показа без думи, че е готова за него.

Джейкъб си пое дъх, притисна я и се отпусна в меката топлина. Тя потръпна в мига, когато го прие.

Последната мисъл на Джейкъб, преди да се предаде на ритъма на страстта бе, че да се люби с Емили бе все едно да се отпусне в градина с окъпани от слънцето цветя.

ГЛАВА ПЕТА

Емили стоеше на вратата на спалнята, стиснала димящата чаша кафе в ръце, загледана в безмълвно учудване в едрия мъж, отпуснат в леглото ѝ. Джейкъб лежеше по гръб, белият чаршаф и одеялото събрани на топка някъде около кръста му.

Стори ѝ се невероятно сексапилен както бе отпуснат на чисто белите възглавници. Силен, мъжествен, опасен. Наполовина опитомен хищник, попаднал съвсем случайно в тази красива женска спалня и заявил претенциите си към собственичката ѝ. Тъмната му коса бе разрошена, широките рамене изглеждаха почернели и много силни на снежнобелите чаршафи.

Бе почти сигурна, че сънува.

Нощта бе истинска магия, невероятно откритие за Емили. Тя бе влюбена. Напълно. Дълбоко. Каквото и да бе изпитвала към Джейкъб в миналото бледнееше в сравнение с разгорялата се страст и любовта, която изпитваше сега, след като най-сетне се бе озовала в прегръдките му.

Пристъпи колебливо в стаята, халатът ѝ докосна леко белия килим. Беше се сресала набързо, преди да отиде в кухнята, за да направи кафе, но въпреки това се усещаше чорлава.

Емили спря до леглото от бяло лакирано дърво и се вгледа внимателно в любимия си. Мрачната утринна светлина на Сиатъл нахлуваше през прозорците. Емили никога не спускаше щорите. Обичаше светлината, дори и нощем. Миналата вечер Джейкъб не възрази. Той бе повече от доволен да я люби отново и отново на светлините на града, нахлуващи през прозорците.

Лек трепет на възбуда, спомен от преживяната миналата вечер страст, накара Емили да потръпне, докато наблюдаваше Джейкъб. До снощи не бе и подозирала какво е истинската страст. Ако Джейкъб я бе завел в леглото преди две години, тя щеше да е много по-съсипана и нещастна.

И все пак, каза си тя, ако той я бе любил онази нощ преди две години, сигурно нямаше да намери сили, за да я изостави. Никой от тях нямаше да разбере. Но и то вече нямаше значение. Миналото си беше минало.

Урокът по страст отново закръжи в главата на Емили. Никога преди не бе разбирала какво означава напълно да се отдадеш на някой мъж и да го накараш да откликне със същата неподправена щедрост. В ръцете на Джейкъб Емили научи какво означава да си на сигурно място и да се радваш на свободата си.

Когато Джейкъб я направи своя снощи, Емили не можа да повярва на дивото желание, което я обзе. Дори не бе подозирала, че може да е толкова дръзка и припряна. Наслаждаваше се на силата му и на новопридобитата си женска власт. Очите на Джейкъб блестяха от страст, и задоволство, и наслада, когато успя да я доведе до върха.

Емили си помисли, че връзката с Джейкъб е най-важното нещо в живота ѝ. А след тази мисъл я осени друга, много по-примитивна.

Бе готова да направи всичко на този свят, за да защити този мъж и любовта, която снощи избуя като разкошно цвете в гърдите ѝ.

Емили все още мислеше за силата на желанието и инстинкта си да защитава и се чудеше как е възможно подобно диво необуздало качество да е живяло незабелязано у нея толкова много години, когато Джейкъб се размърда и отвори очи.

— Съвършената жена — каза той с ленива крива усмивка, вперил поглед в чашата в ръката ѝ. — Цял живот съм си мечтал някой да ми донесе кафе в леглото.

Емили се усмихна срамежливо.

— Нямах представа, че фантазиите ти са толкова възбуждащи.

— Да не си посмяла да се присмиваш на фантазиите ми. Толкова отдавна живея с тях.

Джейкъб се изправи и се облегна на възглавниците с широка прозявка. Протегна ръка и Емили пристъпи до леглото, за да подаде в силните му ръце чашката и чинийката. Той ги пое и я погледна в очакване. Тя стоеше, без да помръдва и също го гледаше, а той се намръщи с шеговито нетърпение.

— Би трябвало да придружиш кафето с целувка.

— Така ли? Ти пък откъде знаеш, след като никога не са ти сервирали кафе в леглото?

— Емили, сладката ми, някои неща се знаят инстинктивно.

— Разбрах — тя наведе глава и леко докосна устните му. Той беше топъл и вкусът му бе приятно познат. — Сега какво ще кажеш? — попита небрежно тя и отново вдигна глава.

— Ако не държах тази чашка с чинийката, щях да ти покажа къде имаш нужда от подобрение.

— Сериозно? — отвърна младата жена.

— Съвсем сериозно — той отпи голяма глътка кафе. — Имаш обаче късмет. Аз съм търпелив учител. А ти учиш бързо. Доколкото виждам, ще се разбираме отлично.

— А кой е казал, че само аз ще бъда ученичка в тази връзка? — Емили замълча щом изрече думата „връзка“. Не беше съвсем сигурна, че на Джейкъб ще му хареса. Според думите му отпреди две години, той нямаше намерение да се жени отново, въпреки че не бе сигурна какво му е отношението към другите видове обвързване. Знаеше, че сърцето ѝ ще бъде разбито, ако той предпочете да си остане свободен, докато тя се опитва да изгради някакви взаимоотношения между тях.

Джейкъб наблюдаваше лицето ѝ, сякаш се опитваше да прочете мислите, които трепкаха като искри в очите ѝ.

— Никой не е казал, че ти трябва да си единствената ученичка, скъпа — отвърна нежно той. — И аз научавам някои неща.

— Какви например? — попита притеснено тя.

Той се поколеба за част от секундата, сякаш обмисляше дали да изрече това, което му бе на езика. Вместо това се усмихна.

— Като например колко е хубаво, когато те прегръщам — той постави чашата и чинийката на бялото нощно шкафче и се пресегна, за да привлече Емили в скута си. — Направо страхотно — той лекичко близна чувствителното място зад ухото ѝ.

Емили усети мускулестите му бедра и твърдата му възбуда. Ръцете ѝ се сплетоха зад врата му и тя се сгуши до него.

— Радвам се — прошепна тя. — Защото и на мен ми е хубаво.

— Помниш ли първия път, когато те целунах? — попита тихо той.

— Искаш да кажеш първия път, когато аз те целунах ли? Как бих могла да забравя? Бях поразена, когато прекъсна нещата по средата и

ме изпрати вкъщи — в гласа ѝ бе стаен укор.

Спомняше си онази нощ болезнено ясно. Винаги щеше да я помни. Предишния ден Джейкъб бе разбрал, че е излязло решението за развода му.

Недоволството и безпокойството на Лиана я бяха подтикнали към изневяра. Не беше тайна, че бракът им бе започнал да се разпада, главно защото тя бе успяла да раздуха нещата и така причини ужасен скандал. Любовникът ѝ бе местен политик и когато за връзката им се разчу, пресата изпадна във възторг. Джейкъб стоически понесе ролята на жертва.

Емили бе разбрала от една случайна забележка на баба си, че разводът им бе окончателен. Тогава, съвсем необмислено бе купила бутилка уиски и отиде в апартамента на Джейкъб.

Той беше сам, вече изпил четвърт от друга бутилка.

— Нахвърлих ти се толкова необмислено онази нощ — спомни си с въздишка тя.

— Не се почувствах зле — каза тихо той. — Толкова силно те желяех, че за малко да зарежа добрите маниери и да те завлека в леглото. Едва ли някога ще разбереш колко ми костваше да те отблъсна.

— Ще ми се да не се бе съпротивлявал толкова упорито.

— Най-трудното нещо в живота ми бе да те кача в таксито тогава — обясни Джейкъб, докато наблюдаваше как се променя изражението в кехлибарените очи. — Казах си, че нямам право на теб.

— А сега? — бързо попита тя.

Той се усмихна.

— Сега всичко е различно.

Смъкна халата от раменете ѝ, за да се наслади на голото ѝ тяло. Тя бе топла, порозовяла, стори му се, че гърдите ѝ набъбнаха под дланта му. Ръката му се спусна надолу и обхвана едното бедро. Стисна го леко и Емили изви глава, за да целуне шията му.

Останаха така няколко минути, доволни, че са притиснати един до друг в сладостта на желанието в ранната утрин. Джейкъб не можеше повече да търпи възбудата си.

— Ела тук, съкровище — прошепна дрезгаво той, отметна завивките и я настави върху себе си. — Довърши това, което започна с чашата кафе.

— Нима за всичко това е виновно кафето? — попита тя с престорено учудване, когато усети как мъжеството му я пронизва.

— Сигурно — пръстите му леко я насочваха.

Емили възкликна, когато той навлезе бавно и уверено, решен да се наслади на всеки миг от преживяването. Това бе невероятно чувствено мъчение. Пръстите ѝ оставиха малки полумесеци по раменете му, а очите ѝ се затвориха в очакване, докато тялото ѝ привикваше с бавното неповторимо завоевание.

— Точно така, скъпа — гласът на Джейкъб бе дрезгав от страст. Беше я изпълнил до край. — Съвършено. Наистина съвършено. Толкова е хубаво.

Премести ръка от бедрото ѝ, за да я погали по-интимно. Емили извика и се притисна в него, както бе правила и през нощта. Цялото ѝ тяло тръпнеше.

— Джейкъб. О, Джейкъб!

— Знам — погали я отново. — Отвори очи, съкровище. Погледни ме. Искam да те видя как ме гледаш, когато вземаш това, което ти давам.

Тя се подчини и се вгледа в мъгливите дълбини на очите му. Искаше да му каже, че го обича, но разбираше, че е прекалено рано за подобни думи. Вместо това го целуна, обви го с ръце, докато той я водеше с бавни нестихващи движения.

Дълги мигове Емили бе на самия ръб. Ленивото напрежение на движенията на Джейкъб я подлудяваше. Най-сетне той отново я погали и тя изхлипа. Тялото ѝ замря, а след това бе подета от вълни на облекчение.

Усещаше Джейкъб дълбоко в себе си, усети как тялото му се напруга, а след това чу името си, понесено от дрезгавия му вик на задоволство.

Утрото настъпваше със златен ореол.

През следващите няколко дни Емили пазеше новооткритото си щастие само за себе си. Даян ѝ каза, че направо грее. Светът никога не ѝ се бе струвал толкова съвършен. Двамата с Джейкъб бяха заедно непрекъснато. Все още не се бе изнесъл от хотела, за да се пренесе при нея, но тя знаеше, че е само въпрос на време, преди въпросът да бъде

повдигнат. Това малко я притесняваше, защото ако Джейкъб останеше при нея, щеше да е много трудно да скрие тази връзка от семейството си.

Реши, че ще се справи с това, когато му дойде времето. В момента искаше единствено да се наслади на щастието си.

Златните дни приключиха след седмица. Джейкъб тъкмо я бе любил бавно една сутрин, когато телефонът до леглото издрънча рязко.

Отпусна се и привлече Емили след себе си.

— Някой е избрал твърде неподходящо време — прошепна той.

— Можеше да бъде и по-зле — изтъкна весело тя и се протегна към телефона.

— Можеше, но тогава нямаше да те оставя да се обадиш — той се подпря на лакът и я загледа със задоволство, докато поемаше слушалката.

— О, мамо, здравей.

Емили си пое дълбоко дъх, притеснена от близостта на Джейкъб. Решимостта да го защитава, както и връзката им се надигна в гърдите ѝ. Изправи се, придърпа завивките към себе си и се опита да мисли ясно. Беше ѝ трудно, след като се чувстваше така отпусната.

— Просто исках да ти кажа здрасти — каза бързо Катрин Рейвънскрофт. — Да споделя с теб плановете за рождения ден на баща ти. Имам известни съмнения за доставчика на деликатеси, но вече е прекалено късно да го сменя. Да се надяваме, че ще направи най-доброто. Проведох с него сериозен разговор вчера и го предупредих, че не искам абсолютно никакви фалове, като този, който направи на приема миналата седмица.

— Сигурна съм, че няма да допусне никакви нередности на рождения ден на татко — увери я Емили. — Няма да посмее след сериозния ви разговор. Кой ще аранжира цветята?

Докато говореше, Джейкъб прокара нежно пръст по ръката ѝ. След това се наведе и я целуна по рамото. На Емили ѝ се прииска да се сгуши в него, но вместо това се отдръпна и поклати глава, за да му покаже да не продължава. В момента бе заета. Джейкъб поне би трябвало да знае, че когато се говори с някой от семейство Рейвънскрофт, е необходимо да мобилизираш цялото си внимание, дори когато става въпрос за нещо тривиално като тържество за рожден ден.

Въпреки това той пренебрегна незначителното ѝ предупреждение и прокара върха на езика си по рамото ѝ, докосвайки я така, сякаш бе сладолед. Емили потръпна веднага и се опита да се освободи от него. Очите на мъжа се присвиха, но Емили дори не забеляза.

— Емили? Какво има? Слушаш ли ме?

— Да, мамо, разбира се, че те слушам. Просто... ами опитвам се да оставя чашата с кафето. Та кой каза, че ще аранжира цветята?

— Нали ти казах? Местната цветарка, която ти препоръча. Не ме ли чу? Предполагам мога да ѝ имам доверие.

— Ще се справи отлично. Сали няма да те разочарова. Винаги я използвам, когато се налага да изпращам цветя в Портланд за клиентите си.

Емили потисна стона си, когато Джейкъб пхна ръка под одеялото и я плъзна по вътрешната страна на бедрото ѝ. Започна да описва бавни кръгове.

— Емили? — гласът на майка ѝ бе остър и нетърпящ възражения.

— Да, мамо?

— Попитах те кога смяташ да си тук за тържеството? Най-добре е да дойдеш рано следобеда. Така ще можеш да наглеждаш аранжирането на цветята и да ми помогнеш с последните задачи. Ще има поне двеста човека, нали ти казах?

— Ами, аз пък си мислех да пристигна в късния следобед — отвърна Емили.

Стисна здраво крака, за да попречи на разсейващите ласки на Джейкъб. Пръстите му станаха по-настойчиви.

— Не, най-добре да си тук към един — отсече Катрин. Както обикновено тя не се съмняваше, че заповедта ѝ ще бъде изпълнена. Това бе съвсем в стила на семейство Рейвънскрофт. — Ще доведеш ли някой на тържеството?

Стресната от въпроса, Емили се поколеба.

— Не съм мислила по този въпрос — наистина не бе мислила, откакто се оказа принудена да изхвърли Деймън Морел от живота си.

Ръката на Джейкъб продължаваше да чертае кръгове по вътрешната страна на бедрото ѝ. Той наведе глава и лениво я целуна

между гърдите. Емили си пое шумно дъх и го погледна ядосано. Той не ѝ обърна никакво внимание.

Но затова пък майка ѝ обърна.

— Емили? — този път гласът на Катрин Рейвънскрофт прозвуча особено рязко. — Има ли някой при теб?

Емили погледна Джейкъб, който я пренебрегваше напълно, впил устни в горната част на бедрото ѝ. Сякаш вкусът ѝ му харесваше.

— Емили, попитах те нещо. Има ли някой при теб?

Младата жена се подразни от нетактично настойчивия въпрос на майка си. Семейството ѝ не познаваше граници на вмешателството си в личния ѝ живот. Може би беше дошъл моментът да ѝ даде урок.

— Защо питаш?

— Защото си разсеяна — гласът на Катрин прозвуча неестествено напрегнат. — Емили, мъж ли има при теб?

— Нали не очакваш да обсъждам подобен въпрос по телефона, мамо?

Катрин вече си бе направила извод.

— Нали не е Деймън Морел? — повиши заплашително глас тя. — Сигурно имаш поне дотолкова ум в главата, че да прекратиш връзката си с него след всичко, което ти казахме.

— Не се притеснявай, мамо — отвърна весело Емили. — Нямам намерение да се женя за Деймън. Нали това ти беше основното притеснение? Страхуваше се да не се омъжа за него.

— Боже мой, Емили — възкликна майка ѝ. — Да не се опитваш да ми кажеш, че имаш любовна връзка с него? И то след като научи що за човек е той.

— Не се притеснявай, няма такова нещо — този отговор само уплаши майка ѝ още повече. Емили се усмихна мрачно на себе си. — Аз ще си мълча, ако и ти си мълчиш.

Главата на Джейкъб рязко се вдигна, страстта бе изчезнала от очите му, когато разбра кого обсъждат и защо. Ръката му се стегна около глезена на Емили и той се намръщи.

— Емили, не можеш да го допускаш там при теб! — Катрин бе искрено ужасена от тази възможност. — Нямах ли поне капчица здрав разум?

— Майко, преценила съм, че не ми е приятно да обсъждам личния си живот със семейството си, защото те се бъркат навсякъде.

Сигурно сама ще разбереш защо не искам този разговор да продължава. Поздрави татко и Дрейк от мен. Ще се видим на тържеството — Емили затвори посред възмутените възражения на майка си. Усмихна се чаровно на Джейкъб, доволна, че е успяла да го защити и че е отбелязала точка в полза на независимостта си.

Джейкъб обаче не обърна никакво внимание на многокаратовата ѝ усмивка. Обърна ѝ гръб, отметна завивките и се изправи. Застана вбесен, без да обръща никакво внимание на факта, че е гол. В стойката му имаше нещо агресивно.

Усмивката на Емили се стопи, когато го погледна.

— Джейкъб? Какво има?

— Каква, по дяволите, беше цялата тази работа? — попита той през стиснати зъби.

— Нали чу. Беше майка ми.

— Не се прави на глупачка. Много добре знам, че беше майка ти. Защо, дяволите да го вземат, я подведе да мисли, че Морел е в леглото ти тази сутрин.

— А, това ли? — Емили се усмихна доволно. — Писна ми вече семейството да се намесва в живота ми, Джейкъб. Понякога просто не мога да устоя на изкушението да си отмъстя. Майка ми искаше да знае дали наистина съм проявила чак такова нахалство, че да спя с Деймън, след като те са направили необходимото, за да ме откажат от него. Прецених, че съм получавала достатъчно заповеди от семейство Рейвънскрофт.

— Затова я подведе да си мисли, че спиш с Морел? — лицето на Деймън бе изопнато от гняв. — Що за игра играеш?

Емили се подпря на таблата на леглото и придърпа завивките чак до брадичката си. Почувства се обидена.

— Не го направих толкова за отмъщение, колкото за да те защита.

— Да защитиш мен? — Джейкъб не можеше да повярва. — Ти да не си луда? От какво, мътните го взели, си мислиш, че трябва да защитаваш мен?

— От семейството ми!

Джейкъб изруга и се наведе, за да я притисне между ръцете си. Очите му бяха като буреносни облаци.

— Слушай ме сега и ме чуй внимателно, госпожице. Аз сам мога да се грижа за себе си. Когато имам нужда от защита от семейството ти или от когото и да е друг, сам ще ти кажа. Дотогава ще успея да се погрижа за себе си. Ясно ли ти е?

— Но, Джейкъб...

— Стига. Не искам никакви обяснения. Въпросът е приключен. Кое то ни довежда до втория въпрос.

— Какво? — попита смутена Емили.

— Проклет да съм ако позволя на семейството ти или на когото и да е друг да си мисли, че спиш с Деймън Морел. Ти спиш с мен и се постарай тези, които се интересуват да го разберат. Не искам повече неуточнени неща и грешки по този въпрос.

Емили прехапа долната си устна, притеснена.

— Много добре те разбирам и е мило, че защитаваш така... връзката ни, но ми се струва, че не е много разумно да го разтръбяваме. Особено пък пред семейството ми. Знаеш не по-зле от мен, че могат да създадат затруднения.

— Остави на мен да се справя със семейството ти. Да не си посмяла да подвеждаш когото и да е по този въпрос. Ясно ли ти е?

Емили се почувства наранена.

— Разбира се, че ми е ясно. Едва ли може да не ми е ясно, след като ми крещиш.

— Аз никога не крещя — всяка дума сякаш бе извадена от камера за дълбоко замразяване.

„Това наистина бе вярно“, каза си тя с въздишка. Джейкъб всъщност не крещеше. Гласът му бе приглушен, контролиран и много опасен. Истината бе, че дори и да крещеше, едва ли можеше да изглежда по-страшен.

— Разбирам, че егото ти е доста наранено заради това, че позволих на майка ми да помисли, че Деймън е тук вместо теб, но според мен е най-добре да запазим... отношенията си в тайна — каза искрено Емили.

— В тайна? Да се крием? Искаш да се промъквам посред нощ с надеждата никой да не забележи, че си тръгвам от спалнята ти? — попита изпълнен с недоверие той. — Ти да не би да си въобразяваш, че можеш дълго да криеш една връзка?

— Една връзка е нещо много лично, нали така? — възропта Емили. — Защо трябва всички да знаят какво има между нас?

— Защото аз искам всички да знаят! — Джейкъб се изправи и се упъти към банята. На прага се обърна и я погледна за последно. — Сега вече си моя и пет пари не давам кой знае. Ако си въобразяваш, че ще те оставя да играеш игрички, май си се объркала.

На Емили ѝ бе омръзнало да ѝ оказват натиск.

— Ако искам да играя игрички, точно това ще направя. Омръзна ми цялото ми семейство, отгоре на всичко и ти да ми нареждате какво да правя и как да си живея живота.

— Така ли? — попита студено Джейкъб.

— Да, така — тя вирна брадичка.

Джейкъб я погледна, без да откъсва очи от нея за един дълъг момент, сякаш се чудеше дали е бил предизвикан достатъчно тази сутрин. След това погледът му се смекчи. Той се усмихна едва забележимо.

— Горката Емили. Ти май винаги си в ролята на изпълнителя на заповедите, а?

— Заповеди, ултиматуми и команди. Да, така е. Вече ми писна.

— Не те обвинявам — каза той с необичайна нежност и разбиране в гласа. — Винаги си тази, която получава заповедите в семейство Рейвънскрофт. Просто не издържа на изкушението да притесниш майка си, нали?

Емили сви рамене, уплашена да не каже отново, че действията ѝ са били продиктувани от желанието да го защити, а не от раздразнение. Джейкъб изглежда не желаше да бъде защитаван. Сигурно си мислеше, че няма нужда. Но той просто не разбираше как ще реагира семейството ѝ ако разберат, че има връзка с дъщеря им. „Би трябвало да знае — каза си тя, — при положение че е работил за Рейвънскрофт толкова години.“ Той поне знаеше колко безпощадни могат да са членовете на семейството ѝ, когато преценят, че са длъжни да защитят собствените си интереси или интересите на компанията.

Погледът на Джейкъб изведнъж се смекчи, докато Емили седеше в средата на леглото, обгърнала с ръце коленете си. Върна се в стаята и повдигна брадичката ѝ с един пръст. След това се наведе и я целуна леко.

— Ей — опита се да я ободри той, — всичко ще бъде наред. Двамата с теб започнахме нещо прекрасно. Няма нужда да го пазим в тайна.

— Не съм сигурна, Джейкъб...

— Аз пък съм сигурен — увери я той със самоувереността на човек, който притежава достатъчно сила, за да запази това, което е пожелал. — Двамата с теб сме любовници и искам всички, включително и семейството ти да го знаят.

— Знам, че няма да одобрят, Джейкъб — предупреди го тя тихо.

— Остави на мен притесненията по този въпрос. А сега не искам повече цупене, нито пък лъжи по повод любовния ти живот.

— И какво се предполага, че трябва да направя? — попита заядливо тя. — Да пусна обяви, че имам любовна връзка с теб ли?

— Според мен можем да проявим и известна дискретност.

— Как по-точно?

— Ще те заведа на тържеството по случай рождения ден на баща ти — каза замислено Джейкъб. — Така ще разберат какво има между нас.

Очите на Емили се разшириха.

— И това според теб е проява на дискретност?

— Така се действа ефективно — той я погали по главата и отново пое към банята. — Ще се видим след малко. Между другото, искам яйцата рохки тази сутрин с препечен пълнозърнест хляб.

Възглавницата, с която го замери Емили, се удари в затворената врата на банята, вместо в главата на нахалника. Чу самодоволния му смях от другата страна на стената, а след това струите на душа заглушиха мъжкия смях.

Емили остана седнала, докато обмисляше новата насока, която бе приел животът ѝ. Желанието ѝ да защити връзката си, както бе намислила отначало, бе станало по-силно. Джейкъб може и да си въобразява, че е несъкрушим, но тя познаваше семейството си достатъчно добре.

Дълбоко в сърцето си знаеше, че от нея зависи да защити връзката им. Замисли се сериозно как да осъществи намерението си.

По-късно същата сутрин Емили все още се чудеше как да постъпи, докато се упражняваше с нова композиция от цветя. Бе включила и нежни фрезии, няколко ириса и една великолепна лилия.

— Това е формулата на успеха! — възкликна Даян, когато влезе с обичайната си чаша кафе. — Малко повече блясък и великолепие. Сега вече си на прав път.

Емили се вгледа неуверено в творението си.

— Не съм сигурна, Даян. Струва ми се претрупано. Не е мой стил — тя извади фрезии и новият вид ѝ допадна много повече.

— Знам, знам. Ти си от по-дискретните — измърмори Даян и заобиколи щанда. Вгледа се в приятелката си. — Интересна ли беше вечерта?

Емили вдигна поглед, стресната от неочаквания въпрос.

— Какво трябва да означава това?

Даян се усмихна тайнствено.

— Просто попитах.

— Да не си посмяла да задаваш въпроси за любовния ми живот.

— И защо не? — попита невинно Даян.

Емили се намръщи.

— Защото около седем и пет тази сутрин, майка ми вече го направи.

— Какво я е накарало да задава въпроси?

— Сама се сети — отвърна кисело Емили.

Извади един ирис, за да опрости творението си още повече. Така беше още по-добре.

— Значи мамчето се е обадила и е усетила, че в седем сутринта при теб има мъж. Рано или късно това щеше да се случи. Каза ли ѝ кой е при теб?

— Не, оставих я да си мисли, че е Деймън.

— Мили боже! — Даян изви очи към тавана. — А издяланият от гранит усети ли се, че я подвеждаш за мъжа в леглото си?

— Издяланият от гранит ли?

— Извинявай. Така му казвам на Джейкъб Стоун.

Емили въздъхна.

— Да, Джейкъб знае. Побесня.

— Защо ли не се учудвам?

— Той просто не разбира как ще подскочат вкъщи, ако разберат, че между нас има нещо. Сутринта просто се опитвах да го защита, като оставих мама да си мисли, че съм с Деймън.

— Ще ти кажа нещо ценно, приятелко — отвърна намръщено Даян. — Не можеш да защитиш мъж като Джейкъб, като се преструваш, че си с някой друг. Каква глупава муха те е ухапала?

Емили се въртна и скръсти ръце на гърдите си.

— Добре де, какво да направя, за да защита Джейкъб?

— Не става като включиш още един обожател в уравнението.

— А как иначе? — попита Емили, по-скоро себе си, отколкото приятелката си. — Налага се да измисля нещо много бързо. Джейкъб настоява да ме придружи на тържеството за рождения ден на баща ми в четвъртък.

— Той май винаги е готов да хване бика за рогата — отбеляза с възхищение Даян.

— Даян, цялата тази работа ще се стовари на моята глава. Знам го. Искam една безпроблемна дискретна връзка с Джейкъб. Само че той не иска. Прекалено горд е. Сега се налага да измисля някаква високотехнологична система за защита.

— Имаш ли някакви идеи?

— Още не — призна отчаяно Емили. — Единственото, което ужасява семейството ми е заплахата за „Рейвънскрофт Интернешънъл“. Само това може да ги обедини и изправи на крака, но как да застраша интересите на компанията?

— Нямам никаква представа. Мога ли да взема твоето пакетче захар?

Пръстите на Емили замръзнаха на стеблото на лилията и в следващия момент крехкото цвете се пречупи.

— Пакет акции.

— Какво каза? — Даян погледна пречупеното цвете.

— Акцииите ми в Рейвънскрофт. Те са си мои, Даян.

— Знам. Както и мястото в борда на директорите. Това пък какво общо има?

Емили я погледна.

— На теория мога да правя каквото си искам с тези акции.

Даян се вгледа в нея, когато разбра за какво намеква.

— Емили, няма да използваш акциите, за да заплашиш семейството си.

— Защо пък не? — намръщи се, докато обмисляше подробностите на дръзкия план.

— Да не се шегуваш? От всичко, което си ми казвала за семейството си, знам, че ще те разкъсат на парчета, ако опиташ подобно нещо. Няма да те оставят да ти се размине. Не ми се вярва да ти позволят да използваш акциите срещу тях.

— Няма кой знае какъв избор — отвърна убедено Емили.

Извади и останалите цветя от композицията и започна отначало с един ален гербер и три почти голи клончета.

— Емили, чуй ме, това е истинска лудост. Не можеш да го направиш. Не си такъв човек. Остави Джейкъб сам да се справя със семейството ти.

— Ще рискувам — отвърна инатливо Емили. — Прекалено голяма е възможността да измислят нещо, за да го разкарат. От мен зависи да защита връзката си с Джейкъб.

Даян изстена.

— Знаех си. Ти наистина си влюбена, нали? Единствения друг случай, когато им се опълчи, бе заради този магазин.

— И оцелях след сблъсъка, нали? — изтъкна тя.

— Нещо ми подсказва, че този път ще бъде доста по-страшно — предрече мрачно Даян.

ГЛАВА ШЕСТА

По средата на гала приема по случай рождения ден на Гифърд Рейвънскрофт, Джейкъб Стоун се огледа и откри, че е останал сам сред множеството. Емили бе изчезнала.

Той разклати скоча в чашата. Кубчетата лед звъннаха. Звукът бе едва доловим сред смеховете и бърбенето на официално облечените гости. Джейкъб обходи с поглед хората наоколо, въпреки че не очакваше да види Емили сред тях. Никак не се изненада, когато не успя да я зърне.

Отпи бавно и замислено от скоча и се замисли над следващата си стъпка. Не беше особено трудно да отгатне къде може да открие Емили. Сигурно някой от семейство Рейвънскрофт вече я е дръпнал настрани и тихо ѝ е поискал обяснение за избора на кавалер на годишния семеен прием. Джейкъб прецени, че е най-добре да я открие, преди да се окаже притисната до стената. Тя бе изпълнена с много плам, но освен това бе много мила и уязвима. Не му беше приятно да си я представя съвсем сама, заобиколена от глутница вълци, по-точно семейството ѝ.

— Търсиш ли някого, Стоун? — мъж на около петдесет и пет, едър и внушителен в черно-бял фрак, се огледа, докато Джейкъб се промушваше сред множеството бизнесмени.

— Дамата си — отвърна унило Джейкъб. — Струва ми се, че я изгубих. Обърнах се само за миг и нея вече я нямаше.

Позна мъжа, който го бе заговорил. Казваше се Дженсън. Джейкъб завидя на небрежната му елегантност. Изглеждаше отлично, въпреки че бе доста пълен и очевидно не поддържаше форма, но фракът му стоеше безупречно. Официалните дрехи на Джейкъб бяха взети под наем и той все се притесняваше, че личи откъде са. Не че не можеше да си позволи да си купи фрак, просто много рядко му се налагаше да се облича по подобен начин и не виждаше смисъл да инвестира пари в дрехи, които може да облече най-много веднъж в

годината. Емили изглежда никак не се притесни от липсата му на интерес към официалните одежди.

„Рейвънскрофт Интернешънъл“ веднъж бяха направили услуга на Дженсън. Джейкъб бе човекът, изпратен да осъществи услугата тихо и дискретно. Ставаше въпрос за дребен случай на индустриален шпионаж. Дженсън, виден бизнесмен от Портланд, не искаше да разлайва кучетата и затова имаше нужда от дискретна помощ. Гифърд Рейвънскрофт веднага му подаде ръка и привика Джейкъб, за да свърши работата. Дженсън бе изключително благодарен както на компанията, така и на спасителя си.

— Ти си с дъщерята на Гифърд, Емили, нали? Стори ми се, че я видях преди няколко минути — каза услужливо Дженсън, въпреки че очите му си останаха замислени. — Беше с брат си.

— Благодаря. Ще я намеря — Джейкъб се загледа в тълпата. Вече започваше да свиква със замислените погледи, също като този на Дженсън. Това изражение бе забелязал у много хора, включително и в тримата представители на семейство Рейвънскрофт.

Още от мига, в който влязоха в дома на Рейвънскрофт, стана ясно, че Емили не си е направила труда да уведоми предварително семейството си за новата роля на Джейкъб Стоун в живота ѝ. В началото Джейкъб не бе сигурен дали въздържаността на Емили се дължи на безпокойство, или на желанието ѝ да скандализира близките си. Каквато и да бе причината, той усети раздразнение. Бяха минали вече няколко часа, а той все още не бе сигурен защо тя е решила да демонстрира връзката им, без да предупреди семейството си. След тържеството смяташе да я попитат и да разбере всичко.

Имаше някаква показна гордост в начина, по който Емили държеше изправени и гърба и главата си, когато той я въведе. Въпреки раздразнението, Джейкъб усети, че е развеселен и горд. Знаеше какво означава да се изправиш пред тримата Рейвънскрофт. Емили изглеждаше толкова хладнокръвна и царствена в тъмнотюркоазната копринена рокля с дълъг ръкав, плътно прилепнала към тялото ѝ. Привидно дори не трепна под погледите на близките си, но щом майка ѝ пристъпи, за да я поздрави, Джейкъб веднага долови напрежението.

Нямаше и капка съмнение, че всички са безкрайно изненадани от появата на Емили, стиснала под ръка Джейкъб. Като добър кавалер, той я изчака търпеливо да поздрави семейството и веднага забеляза

бързо пробягналите искри на изненада, дори на възхищение в очите на Дрейк, Катрин и Гифърд.

Всички бяха много любезни и усмихнати, разбира се. Гифърд и Дрейк поздравиха весело Джейкъб и му подадоха ръка. Катрин го целуна небрежно по бузата и го дари с топла усмивка. Семейство Рейвънскрофт може и да бяха безпощадни понякога, но спазваха много строг код на благоприличие. Джейкъб не бе съвсем сигурен как тримата са реагирали на новината, че тъкмо той придружава винаги внимателно защитаваната им дъщеря. В интерес на истината не даваше и пет пари.

Само че се притесняваше как Емили ще се справи с положението и реши, че не е много добра идея да я оставя сама с близките ѝ прекалено дълго. Докато се промъкваше през тълпата, той погледна часовника си. Емили я нямаше само от няколко минути. Ако имаше късмет, едва ли щеше да стане нещо страшно, преди да я е открил. Сигурно ще се зарадва на спасителя си щом го види.

Вратата на кабинета на Гифърд Рейвънскрофт се затвори безшумно зад Емили. Стори ѝ се, че има нещо много зловещо в тази тишина. Тя ѝ напомни за начина, по който семейството упражняваше властта си — без много шум, отлагане и уговорки. След като Дрейк я пхна в стаята, той веднага пусна ръката ѝ и отиде до бара от тиково дърво в другия край на кабинета.

Емили се подготви за предстоящия сблъсък. Беше готова за него още откакто сутринта Джейкъб ѝ каза, че възнамерява да я придружи на рождения ден на баща ѝ.

— Господи, Дрейк, та ние сме сами. Къде са мама и татко? Очаквах, че ще се изправя срещу цялата армада, не само срещу теб — усмивката ѝ бе бодра и предизвикателна и тя престорено небрежно пристъпи към прозореца.

Брат ѝ не вдигна поглед, докато си сипваше уиски.

— Реших първо аз да поговоря с теб. Искам да разбера какво има между теб и Джейкъб. Сигурно и сама си разбрала, че мама и татко бяха шокирани, когато се появи стиснала Джейкъб за ръката.

— Ами ти, Дрейк? Не ми казвай, че не си бил изненадан.

Брат ѝ се замисли, докато слагаше капачката на бутилката.

— Само отначало, но не и след като премислих нещата. Трябваше да се сетя, още когато Джейкъб настоя да те закара в Сиатъл. Трябваше да го разбера, още когато му се обадох и го помолих да открие всичко възможно за Морел. Беше очевидно, че се заема с тази работа по лични причини, а не просто, за да направи услуга на компанията.

— Така ли? — попита сухо Емили.

Дрейк сви елегантно рамо.

— Лошото на Стоун е, че не можеш винаги да прецениш какво мисли. Той върши нещата по свой си начин, когато реши и защото той така е преценил. Трябваше да се сетя, че ти си в центъра на вниманието този път. Още преди две години имаше нещо, съдейки по начина, по който те гледаше. Само че тогава не се притеснявах. Той се развеждаше, беше огорчен, ядосан и заминаваше за чужбина. Сигурно е решил, че ако се обвърже с теб в онзи момент, няма да излезе нищо добро. А и ти бе прекалено уязвима тогава.

— Направо не мога да повярвам, че си забелязал как съм се чувствала преди две години, Дрейк. Струваше ми се, че единственото, което ви се върти в ума е как да разкарате Брад Карлтън от живота ми, независимо от това какво мисля аз по въпроса.

— Карлтън бе безхарактерен мошеник. Червей. Тогава най-важното бе да се махне от живота ти. Трябваше, преди да бъдеш наранена повече, отколкото вече бе наранена.

— Искаш да кажеш, преди да се е добрал до някое сочно парче от „Рейвънскрофт Интернешънъл“ — поправи го спокойно Емили.

Брат й я погледна доста странно.

— Ти изглежда мислиш, че за нас компанията е всичко, нали?

— Е, мисля, че ме обичате донякъде — отвърна напълно сериозно Емили. — Освен това прекалявате с опитите си да ме защитавате и да ме напътствате, а това е дразнещо. Мисля, че ако ви бях дала и най-малка възможност, вие с мама и татко нямаше да ме оставите да дишам свободно.

— Мислим ти доброто, Ем. Винаги си била бебето в семейството. Когато порасна, се оказа, че съвсем не си това, което мама и татко очакваха — сега вече Дрейк изглеждаше развеселен. — Те не те разбират.

— Докато ти ме разбираш.

— Не съвсем. Признавам, че донякъде си различна от нас. Въпреки това те разбирам много по-добре, отколкото мама и татко някога ще успеят. Това, разбира се, не означава, че не те обичам.

Емили въздъхна.

— Знам. Ако не го вярвах, никога нямаше да се примиря с техния начин на действие.

— Стоун вече ти е любовник, нали?

Емили премигна бързо при този неочакван въпрос. След това изви кисело уста. Дрейк използваше обичайния начин за разпит на семейство Рейвънскрофт.

— Типичен представител на семейство Рейвънскрофт. Жертвата първо трябва да се поразее с приятни думи за обичта на семейството, а когато гардът ѝ падне, забиваш истинския въпрос — тя дръпна завесата и се вгледа в осветената градина. — Отношенията ми с Джейкъб са нещо лично. Не виждам причина да ги обсъждаме.

— Стига номера, Ем. Просто ми кажи истината. Може и да успея да ти помогна.

Емили го стрелна подозрително с поглед през рамо.

— Да ми помогнеш ли? И как точно ще стане?

Дрейк се отпусна на тежкото дървено бюро на баща си и погледна сестра си с обич.

— Много добре знаеш за какво говоря. Мога много по-добре от теб да се справя с мама и татко. Разбирам ги. Особено татко.

— Защото много си приличате.

Дрейк сви рамене.

— Може и така да е. Не е там въпросът. Важното е, че мама и татко не са възхитени от мисълта, че спиш с Джейкъб Стоун.

— И защо са решили така?

— Те не са глупаци, Ем — каза нетърпеливо Дрейк. — Всички забелязахме как те гледаше, когато дойдохте. Той бди над теб. Този мъж затвърждаваше позицията си и ни предизвикваше.

— И каква стана тя, всички вие загубихте безценно време, да се тюхкате за връзката ми с Морел, докато истинската заплаха се оказа незабелязана. Как ти се струва цялата работа?

— Не мога да кажа, че съм очарован — Дрейк отпи от уискито. — Ти си малката ми сестричка. От деня, в който се роди, досега, трийсет години по-късно, все си оставаш малката ми сестричка.

Сигурно никога няма да мога да приема спокойно мисълта, че някой мъж има връзка с теб. Искане ми се да те защитя от гадната същност на моя вид. Мама и татко, разбира се, като родители, са още по-загрижени. Въпреки това съм готов да призная, че в миналото сме се намесвали в живота ти прекалено много пъти. Може пък да е крайно време сама да вземеш решение.

Емили се обърна към него. Скръсти ръце, усетила, че е толкова развълнувана, че почти трепери. Пое си три пъти дъх съвсем бавно, за да се успокои.

— С други думи, това означава, че имам разрешението за любовна връзка с човек, за когото смятате, че можете да контролирате. Някой като Джейкъб.

Дрейк присви очи.

— Не съм казал подобно нещо. А и нямах подобно нещо предвид. Джейкъб ми харесва. Знаеш го много добре.

— Само дето не смяташ, че е подходящ за мой любовник.

Дрейк я погледна в очите.

— Мисля — каза бавно той, — че Стоун е опасен. Твърд е като камък, Емили. Ти никога не си виждала грубата му сила и безпощадността му. Докато аз съм бил свидетел на тези неща. Вярвай ми, ако ти се струва, че понякога сме безпощадни, то тогава трябва да видиш Джейкъб Стоун, когато си е наумил, че желае нещо.

— Опитваш се да ме уплашиш, нали, Дрейк?

— Не се опитвам да те плаша, а да ти покажа истината.

Преди Емили да отговори, вратата на кабинета се отвори и на прага застанаха Катрин и Гифърд Рейвънскрофт. Влязоха в стаята със сериозни напрегнати лица, впили погледи в дъщеря си.

— Аха — каза Емили. — Подкреплението пристигна. Вече не си сам, Дрейк. Мама и татко ще ми обяснят в подробности защо трябва да се отърва от Джейкъб.

— Не е нужно да се държиш сякаш сме Светата инквизиция. Всички харесваме Джейкъб — каза хладно Гифърд, когато затвори вратата зад себе си и жена си. — Готов съм да му поверя живота си.

— Но не и този на дъщеря си, така ли? — попита Емили.

Катрин се настани в един от столовете, а полите на прасковената копринена рокля се завъртяха изясно.

— Виж, скъпа, всички доста се изненадахме, когато разбрахме, че тъ-тъ-тъ излизаш с Джейкъб. Защо не каза нищо по телефона онази сутрин? Джейкъб беше с теб, нали?

— Онази сутрин няхах желание да говоря за личния си живот, както нямам желание и сега. Любовният ми живот не влиза на никой в работата.

Емили огледа семейството си и се стегна. За това, което смяташе да направи, щяха да са необходими цялата ѝ смелост и решителност.

— Емили, няма защо да бъдеш груба с майка си. Просто тази вечер ни изненада и мисля, че го знаеш — Гифърд пхна ръка в джоба си и отиде до барчето, за да си налее нещо за пиене. — Нямахме представа, че вие двамата с Джейкъб се интересувате един от друг.

— Ако знаехме — измърмори с искрено съжаление Катрин, — щяхме по съвсем друг начин да се справим с положението преди две седмици, когато го помолихме да проучва Морел. Джейкъб не е подходящ мъж за теб, Емили. Дори не разбирам как е възможно да се интересуваш от него.

Усетила, че е обсадена, Емили се опитваше да устои на своето от позицията край прозореца. Силите на неодобрението на семейство Рейвънскрофт я притискаха. Трябваше да мисли трезво, докато съгъстените семейни редици настъпваха.

— Аз съм тази, която е изненадана — каза подигравателно тя. — Все ми се струваше, че харесвате и вярвате на Джейкъб. Предположих, че ще бъдете във възторг, когато най-сетне започна да излизам с човек, когото одобрявате.

Катрин въздъхна.

— Не се прави на глупачка, Емили. Ние всички много обичаме Джейкъб и, както баща ти каза, му имаме пълно доверие. Години наред сме му поверявали тайните на Рейвънскрофт. Но не е там работата.

— А каква е работата? — предизвика ги тихо Емили.

Катрин махна неопределено с ръка.

— Скъпа, ако трябва да ти кажа истината, Джейкъб винаги е бил от огромна полза за компанията и е безкрайно предан, но той не е човекът, който сме искали за теб. Миналото му, меко казано, е неясно. Водил е доста грубоват живот. Съвсем различен от възпитанието, което ти получи тук. А и онази неприятност по време на развода му...

— Аз няма да се омъжвам за него, майко. Джейкб заяви много отдавна, че няма намерение да се жени. Не се притеснявай, че може да ти стане зет, ако това е проблемът.

„По-ясно от това не можеше да им каже, че има връзка с него — помисли си Емили, — но ако разсееше още отначало страховете им, че смята да се омъжи за Джейкб, тогава можеше и да постигне нещо.“ Докато оглеждаше изразенията на тримата, тя усети, че те не изпитват нейната увереност. Всъщност, бяха доста по-загрижени от обикновено.

— Емили — опита да я вразуми отново Катрин, — Джейкб има много положителни качества, но не е точно твой тип. Ще бъде по-добре ако не го насърчаваш.

— А какъв е мой тип, майко?

Гифърд се намръщи предупредително на тона на дъщеря си.

— Много добре разбираш какво иска да каже майка ти. Джейкб има коренно различен произход от твой. Животът му е бил тежък и си личи. Има много трески за дялане и ти никога няма да успееш да го изгладиш дотолкова, че да се вмести сред хора като присъстващите тази вечер.

— В миналото май намирахте тези трески доста удобни — заяви Емили. — Използвахте ги, за да проправи пътя на компанията, когато цивилизованите начини не постигаха желаното от вас.

— Фирма като нашата понякога се нуждае от талантите, които Джейкб притежава — призна спокойно Гифърд. — Това не означава, че ми е приятно той да спи с дъщеря ми.

Катрин помръкна при тези груби думи, но кимна в знак на съгласие.

— Просто Джейкб не е подходящият мъж за теб, Емили. Сигурно си мислиш, че е романтичен, или нещо такова, но истината е, че си се обвързала с него веднага след друга нещастна любов. Беше ядосана заради начина, по който се справихме с Морел и щом Джейкб се е появил, веднага си му паднала в ръцете. Много добре разбирам как се е случило. Ние с баща ти преценихме, че най-доброто разрешение е веднага да прекратиш връзката си с него. Няма да бъдеш и само ще бъдеш наранена.

Вратата на кабинета се отвори тихо, точно когато майката на Емили приключи изречението. Джейкб се изправи на прага и огледа със студения си поглед малката група. След това скръсти ръце и се

облегна на касата. Нямахте съмнение, че е чул последните думи на Катрин. Не каза нищо, просто изчака да види как Емили ще реагира на директната команда на майка си.

Емили усети как я изпълва сила. Точно това бе моментът, който чакаше, а беше и довольна, че Джейкъб също е тук, за да чуе. Жалко, че баба Рейвънскрофт не присъстваше. Емили чувстваше, че възрастната жена щеше страшно да се забавлява. Обърна се гордо към тях.

— Ще повторя още веднъж. Връзката ми с Джейкъб си е моя работа. Няма да търпя повече намеса в живота ми. Писна ми.

Гифърд и Катрин Рейвънскрофт се намръщиха, първо към Джейкъб, а след това към дъщеря си. Дрейк тихо си пиеше уискито и наблюдаваше драмата, която се разиграваше пред него, така сякаш всичко в тази стая му се струваше безкрайно забавно.

Катрин първа се опита да овладее ситуацията.

— Мисля, че някой друг път ще продължим с обсъждането на този въпрос. Гифърд, трябва да се връщаме при гостите — тя се изправи.

Гифърд се приближи до нея и я хвана за ръката, а погледът му се спря на Джейкъб.

— Мисля, че си права, скъпа. Емили, ще поговорим по-късно.

— Не — отвърна Емили. — Ще говорим сега. Трябва да ви кажа нещо. Ще бъде кратка.

— Ще го оставим за по-късно, скъпа — обади се предупредително майка ѝ.

Емили сякаш не бе чула думите ѝ.

— Проявете добро възпитание да ме изслушате. Касае се за бъдещето на „Рейвънскрофт Интернешънъл“ и съм сигурна, че ще ви бъде интересно.

И Дрейк, и Гифърд, и Катрин сякаш замръзнаха и погледите им се приковаха в Емили.

— Добре — отвърна доволно Емили. — Най-сетне мога да разчитам на вниманието ви. Единствено ако спомена Рейвънскрофт ще ми обърнете внимание.

— За какво говориш, Емили? — попита хладно Дрейк.

Тя събра сили, усетила погледа на Джейкъб. Това бе моментът, който чака цяла вечер. Трябваше добре да изиграе картите си, за да успее да го защити.

— Много просто. Реших, че семейството ми прекали с намесата си в живота ми. Настоявам от този момент нататък да стоите настрана. За да съм сигурна, че всичко ще бъде мирно и кротко ви давам ултиматум.

— Не ставай смешна, Емили — каза притеснено Катрин и замълча, защото очевидно не можа да измисли какво друго да каже.

Мъжете не откъсваха очи от Емили.

Джейкъб не бе помръднал от вратата. Емили не успя да разгадае настроението му, но това не ѝ се стори много важно в момента. Точно сега разчиташе на собствената си сила и решимост. За пръв път в живота си щеше да използва един от прийомиите на семейство Рейвънскрофт.

— Много добре знам как постъпвате — каза Емили, наслаждавайки се на момента. — Наблюдавала съм ви години наред, а в някои от случаите самата аз съм била жертва на макиавелистичните ви методи. Някои от тях ги приех за свои. Внимавайте, защото това е сделка. Давам ви честната си дума, че ще продължите да управлявате дяловете ми в компанията по начин, по който прецените, стига да не се месите в живота ми и да оставите Джейкъб на мира.

— Какви, по дяволите, ги говориш, Емили? — ревна като обезумял Гифърд. По лицето му се изписаха ярост и недоумение. Щеше да пристъпи към дъщеря си, но жена му го стисна за ръката.

— Чухте ме — заяви Емили. — Ако, който и да е от вас се опита да манипулира Джейкъб, ако се опитате да се намесите във връзката ми с него, ще започна да търся купувач за акциите си в Рейвънскрофт. Ако реша да действам, ще се свържа с доста заинтересовани купувачи. А Деймън Морел, ще бъде пръв в списъка.

Дрейк поклати слисан глава.

— О, Емили — прошепна той.

— Не мога да повярвам — продължаваше да тътне Гифърд. — Няма да посмееш да направиш подобно нещо. Ти с ума си ли си, бе момиче?

— Най-сетне реших да взема живота си в собствените си ръце — Емили пресече персийския килим и се упъти към вратата, очите ѝ приковани в лицето на Джейкъб. — Беше крайно време, нали?

— Това не може да е вярно — прошепна Катрин притеснено.

Емили се обърна към майка си.

— Напротив, самата истина е. Ако се опитате да го притиснете, по какъвто и да е начин, кълна се, че ще продам акциите за двайсет и четири часа.

Родителите ѝ бяха поразени.

Дрейк насочи вниманието си към неразгадаемото изражение на Джейкъб.

— По всичко личи, че Емили направи избора си тази вечер. Отнасяй се добре с нея, Стоун, иначе ще те накълцам с тъп нож.

Джейкъб се оттласна от вратата и се протегна, за да хване Емили за ръката. Погледна Дрейк.

— Никой от нас не бива да забравя, че под нежната фасада се крие още един представител на рода Рейвънскрофт. Трябваше да ти кажа, че е опасно да притискаш госпожица Рейвънскрофт в ъгъла. Не се притеснявай, Дрейк, тя е в добри ръце.

Пулсът на Емили пулсираше от прилива на адреналин след спечелената победа, докато Джейкъб я отвеждаше по празния коридор. Стъпките ѝ бяха леки и пълни с енергия. За малко да се засмее от щастие.

— Успях — каза тихо тя. — Направих го. Опълчих им се и ги накарах да се отдръпнат. Сега дори ми беше по-хубаво, отколкото когато получих заема за магазина, защото използвах тяхната тактика. Най-сетне ги победих в собствената им игра.

— Наистина ги разтърси, не мога да го отрека — Джейкъб я водеше към задната част на къщата. — Надявам се, че ти е било приятно.

— И още как. О, Джейкъб, беше прекрасно. Усещането е невероятно. Трябваше да започна да използвам тези акции много отдавна и щях да съм се отървала от тях. Имам чувството, че най-сетне съм свободна. Аз заставах срещу тях. Победих. Аз *победих*.

— Така ли мислиш? — попита кратко Джейкъб.

Най-сетне Емили забеляза, че той не споделя радостта ѝ. Намръщи се леко и забърза, за да върви успоредно с него. Той крачеше с широки дълги стъпки, също като леопард, излязъл за плячка.

— Разбира се. Нали ги видя. Всички останаха без думи, като ги заплаших. Тези акции ги интересуват повече от всичко друго на този свят.

— Струва ми се, че подценяваш семейството си, Емили.

Застанаха до вратата, която отвеждаше към задната градина. Джейкъб натисна бравата, движението му едва прикриваше внимателно контролирания гняв. Издърпа Емили навън, в тъмната влажна нощ. Емили най-сетне усети къде са.

— Какво правим тук? Къде отиваме?

— Водя те към хотела до летището. Ще прекараш нощта там, а утре, ще те кача на самолета за Сиатъл.

— Хотел ли? Но Джейкъб, приемът още не е приключил. Не искам да си тръгвам.

— Знам. Искаш да се позавъртиш, за да се насладиш на малката си победа, нали? Само че тази вечер не съм в настроение да ти угаждам, Емили. Нагледах се на достатъчно драматични моменти от живота на семейство Рейвънскрофт за една вечер.

Емили бе силно озадачена.

— Джейкъб, нищо не разбирам. Да не би да те е страх да останеш на тържеството? Повече не бива да се притесняваш от семейството ми. В момента аз ги контролирам.

— Изобщо не се притеснявам от семейството ти. Никога не съм се притеснявал от тях. Вече ти го казах преди няколко дни — Джейкъб извади някакви ключове от джоба си и поведе Емили по пътеката, към мястото, където бе паркирал колата.

— Но, Джейкъб, ти не разбираш. Семейството ми щяха да направят живота ни истински ад. Трябваше да им покажа, че този път няма да търпя никакво вмешателство. Направих тази сцена в кабинета, единствено за да те предпазя.

— Как ли пък не. Направи го, защото си търсеше повод да накажеш семейството си за начина, по който се държаха в случая с Деймън Морел. Сигурно си мечтала да им го върнеш години наред, защото са се месили в живота ти. И тази вечер, най-сетне намери начин, нали?

Емили започваше да се плаши.

— Джейкъб, не беше така.

Той прекъсна протеста ѝ като я побутна към седалката и затвори вратата.

— Ти ме използва — каза тихо Джейкъб, като отвори шофьорската врата и седна зад волана. — Използва ме, за да си отмъстиш на семейството.

Емили го гледаше и се опитваше да разгадае настроението му по строгите черти на лицето. Бавно започваше да разбира, че той е побеснял.

— Не е истина — прошепна тя.

— Разбира се, че е — той запали колата и потегли. — Доста неща си научила в курса по самоувереност, нали? Включително и стратегия. Като истинска представителка на семейство Рейвънскрофт разцъфваш, макар и със закъснение, но успя да демонстрираш, че не си лишена от семейния талант. Имаше нужда от сцена и веднага й намери място. Тези акции в компанията бяха оръжието, което търсеше. А да ме защитиш, е просто извинението да ги използваш срещу тях.

— Не съм си търсила извинение! Джейкъб, направих го заради теб.

— Не ми ги пробутвай такива. Не си спомням да съм молил за защита.

Емили изведнъж изтрезня. Тази вечер бе преживяла много, а накрая разбираше, че Джейкъб не можеше да оцени нищо от стореното. Идваше й прекалено много. Нима не разбираше каква опасност ги грози?

— Защо не ми вярваш, след като ти казвам, че го направих заради теб? Години наред от мен се очакваше да се примирявам с всичко, което ми поднесат, под претекст, че го правят за мое добро. Ти самият си ми пробутвал такива приказки неведнъж. Защо тогава да е нелогично, че и аз съм действала по същата причина? Това, което току-що направих, бе за твое собствено добро.

Той я стрелна с гневен поглед. Този поглед веднага й разкри в какво настроение е. Емили си спомни, че Дрейк каза за Джейкъб, че той е потенциална заплаха. Наблюдаваше го с широко отворени очи и се сви на самия край на седалката.

— Много добре знам какви бяха мотивите ти тази вечер, малка вещице. Трябваше да се сетя още преди няколко дни, когато ми се остави в ръцете толкова лесно.

Емили възкликна изумена:

— Да не си посмял да твърдиш, че съм ти се оставила в ръцете.

— Точно така. Това бе просто една сладка женска хитрина, нали? Тактически ход. Шапка ти свалям, Емили. До момента на сцената в кабинета дори не подозирах какво си намислила. Виждах, че си

напрегната, че си притеснена за нещо, но си казах, че се чудиш какво ли ще каже семейството, когато те видят с мен.

— Точно за това се притеснявах.

Той поклати глава.

— Не. Подготвяла си се за масираната атака. Решила си, че можеш да ме използваш, за да демонстрираш независимост пред родителите си. Много добре си знаела, че не можеш да използваш Морел, защото така ще подложиш на риск компанията и ще нараниш семейството си. Морел щеше да открие все някакъв начин да те използва и да съсипе фирмата. Дълбоко в сърцето си ти си Рейвънскрофт и последното, което би направила е да нанесеш непоправима вреда на компанията. Решила си обаче, че с мен си в безопасност, защото аз по принцип съм лоялен към фирмата. Знаела си, че можеш да ми се довериш, и че никога няма да се опитам да ти измъкна акциите. Предизвикваш семейството си с връзката ни и ги заплашваш да продадеш дяловете, ако не ти се махнат от пътя, а през всичкото време си убедена, че аз съм безопасен. За разлика от Морел, аз не съм никаква заплаха за Рейвънскрофт.

Емили беше ужасена. Сякаш целият ѝ свят се преобърна. Извърна глава към прозореца, без да забелязва нищо наоколо.

— Не мога да повярвам, че така преиначаваш нещата — прошепна отчаяно тя. — Просто не мога да повярвам. Направих го само, за да те защита.

— И какво те накара да си въобразиш, че имам нужда от защита? — попита хладно той. — Какво, по дяволите, си въобрази, че може да ми направи семейството ти?

Емили сви ръце пред себе си. Догади ѝ се.

— Мислех си, че семейството ми ще се опита да те манипулира. Искях да разберат, че не бива да го правят. Направих най-големият разрыв със семейството си, и то заради теб.

Джейкъб внимателно следеше движението.

— Този разрыв беше, защото си търсеше как да отмъстиш. Сигурно си мечтала за този момент години наред. Най-сетне съчета смелост, шанс и възможности, за да го осъществиш. Трябваше да си видиш лицето, когато реши, че си победила.

Емили отчаяно се опита да му обясни за последен път.

— Бях толкова доволна, защото си мислех, че съм съумяла да защита теб, а и... връзката ни.

— Беше във възторг, защото успя да се наложиш на семейството си в тяхната игра. Не мога да го отрека, Емили. Горے в кабинета изглеждаше и се държеше като истински представител на семейство Рейвънскрофт.

Емили преглътна, докато се опитваше да потисне сълзите.

— А ти не искаш истинска Рейвънскрофт в леглото си, така ли? Искаш милата послушна малка Емили, която не може да се справя с живота си и има нужда от човек, който да ѝ казва какво да прави. Искаш една Емили, която да ти се остави в ръцете послушно, когато я любиш. Аз не съм тази Емили, Джейкъб. Промених се. Изглежда не си успял да го разбереш до тази вечер.

— Напротив — възрази Джейкъб, докато паркираше пред огромния хотел в центъра, близо до реката. — Искам точно тази силна нова Емили, която не се страхува от семейството си, нито пък от някой друг. Искам онази Емили, която е създала свой бизнес, без помощта на семейството. Искам тази Емили, която има смелостта да започне връзка с мен, въпреки че много добре знае, че семейството ѝ няма да одобри. Но няма да оставя тази Емили да ме използва, както направи тази вечер.

Разкъсвана между ярост и безсилие, на Емили ѝ идваха наум само безполезни думи, докато Джейкъб сваляше малкия сак от багажника и я придружи до хотела. Тя продължи да мълчи, докато той ѝ ангажираше стая на рецепцията и я изпращаше до асансьорите. Когато най-сетне спряха пред някаква врата, очите ѝ се вдигнаха към него, с мокри от сълзи ресници. Много добре разбираше, че той няма да остане с нея.

— Значи това е краят? — попита тя и ноктите ѝ се забиха в дланите, докато се бореше да запази самообладание. Това бе много по-ужасно от вечерта, когато я бе качил на таксито, след като я бе целунал и оставил без дъх.

Емили нямаше да заплаче пред него. И тя си имаше своята гордост. Това бе всичко, което ѝ оставаше и бе твърдо решена да го опази. Старата Емили вече щеше да е обляна в сълзи.

Джейкъб я наблюдаваше с присвити очи. Беше безчувствен, безмилостен, дори не трепваше. Един безкрайно опасен мъж, точно

както Дрейк я бе предупредил.

— Не — отвърна спокойно Джейкъб. — Това не е краят. Ако имаме късмет, някой ден ще гледаме на този момент като на ново начало.

Емили внезапно се почувства неопикуемо изтощена.

— Нищо не разбирам.

Той обхвана лицето ѝ между силните си длани.

— Само си помисли, Емили, вместо да реагираш емоционално. Опитай се да преодолееш проклетата си Рейвънскрофтова гордост и помисли какво ми причини тази вечер. Аз също имам гордост. Не желая да бъда защитаван, няма да позволя да бъда използван, дори и от теб. Нямах право на тази сцена в кабинета на баща си.

Изпълниха я гняв и объркване.

— Какво искаш от мен? — попита тя.

— Извинение.

— Извинение!

— За начало — добави той.

— Никога! — избухна Емили, щом гневът ѝ заглуши всички други чувства в прегръдката на лумналия огън. — Няма за какво да ти се извинявам. Изобщо не съм те използвала за отмъщение, да те вземат дяволите.

— А след като ми се извиниш — продължи Джейкъб, сякаш не бе чул думите ѝ, — ще седнем и ще проведем един дълъг спокоен разговор за основните правила в тази наша връзка.

— Ти, нетърпимо, надуто, арогантно копеле. За кого се мислиш?

Очите му проблеснаха, но той не отвърна на ужасните емоционални обвинения.

— Когато приключим с разговора, ще обсъдим бъдещето. Лека нощ, Емили. Обади ми се, когато си готова да признаеш, че тази вечер ме използва във вендетата срещу семейството си. Когато си готова да ми дадеш честна дума, че подобна сцена няма да бъде разиграна отново, ще обсъдим и останалата част от връзката ни.

Заслепена от изненада и гняв, Емили остана загледана след Джейкъб, когато той се обърна и потегли по коридора към асансьорите. След секунди си бе отишъл.

ГЛАВА СЕДМА

„И тя имаше наглостта да твърди, че всичко, което е направила, било, за да го защити.“ Джейкъб не можеше да прецени кое го е вбесило повече — това, че Емили бе използвала и него, и акциите си в Рейвънскрофт, за да сплаши семейството си, или че след това се опитваше да го убеди, че е постъпила така единствено, за да го защити от гнева на близките си.

Наистина не можеше да повярва, че тя сериозно си е мислила, че той има нужда от защита, затова изхвърли твърдението ѝ от главата си. Това означаваше, че първоначалният му анализ е бил съвсем правилен. Най-сетне се бе изправила срещу семейството си и го бе сторила със замах, а Джейкъб бе влязъл в играта в ролята на пионка.

Това бе единственото логично заключение, повтаряше си отново и отново той. Не беше възможно да е толкова лишена от здрав разум, че да си въобразява, че драматичната ѝ постъпка го е защитила.

Ами ако беше точно така?

Няколко часа по-късно, по-точно в два сутринта, Джейкъб бе все още буден и крачеше из дневната на апартамента си и не можеше да понесе начина, по който се бе отнесъл към дръзката самоувереност, която бе демонстрирала Емили.

Рядко му се случваше да съжалява за някое свое решение, но в момента бе толкова ядосан на себе си, че не можеше да си намери място, точно както се бе почувствал преди това заради постъпката на Емили.

Отиде бос до кухнята и извади бутилка скоч, който щеше да му послужи за лекарство. Нощта се очертаваше да бъде дълга, а мисълта, че Емили е на по-малко от три километра в празната хотелска стая, го потискаше още повече.

„Трябваше да отстоява позицията си в този случай“, напомни си Джейкъб поне за хиляден път, докато наливаше внушително количество скоч във водната чаша. Не бе от търпеливите хора, но отдавна си бе дал сметка, че е готов да изтърпи почти всичко, което му

поднесе Емили. И въпреки това, трябваше да си изяснят някои неща.

По дяволите, искаше тя да го желае заради самия него, не защото е решила, че е достатъчно силен, за да бъде използван в играта ѝ на власт и надмощие срещу семейството.

Джейкъб отпи глътка скоч и неспокойно се върна в хола. От прозореца виждаше светлините на хотела, където бе Емили. Бе истинско мъчение да стои сам и да си представя колко хубаво би било да прекара нощта в леглото ѝ. Самоналожено мъчение. Сигурно се превръщаше в тъп мазохист.

Но щеше да е проява на още по-голям мазохизъм, ако ѝ позволише да го превърне в оръжие, което да използва, за да надвива останалите представители на семейство Рейвънскрофт.

За Джейкъб бе очевидно, че през последните две години, Емили най-сетне бе овладяла силата си като жена и като Рейвънскрофт. До тази вечер бе наблюдавал промените с истинско удоволствие, защото те означаваха, че тя си дава ясна сметка за всяко свое действие, и че на някакво ниво е свободна да го обича.

Но ето че тази вечер Джейкъб с ужас разбра, че мотивите ѝ да е с него съвсем не са толкова простишки колкото предполагаше женската страст.

Не че имаше съмнения в страстта ѝ. Тя си бе съвсем истинска. Тялото му се стегна при спомена за Емили в прегръдките му. Тази вечер обаче бе разбрал, че тя може да се е оставила в ръцете му заради някакви доста по-сложни причини. Притесняваше се, че младата жена му се бе отдала прекалено бързо, единствено защото инстинктивно бе усетила, че той е единственият мъж, когото спокойно може да използва при отмъщението си срещу семейството, което години наред не я бе оставяло на мира.

Какво ли не бе готов да даде, само и само да се добере до онзи преподавател по самоувереност. Независимо дали бе той или тя, човекът добре си бе свършил работата и бе успял да извади Емили от черупката ѝ. Преподавателят, разбира се, бе разполагал със суровия материал, който притежаваше всеки един от семейство Рейвънскрофт — закалена стомана — напомни си кисело Джейкъб.

Отново погледна през прозореца към светлините на хотела. Искеше Емили повече от каквото и да е през живота си. Господ бе

свидетел, че я бе чакал достатъчно дълго. Искаше му се тя да го обича заради самия него, а не защото можеше да го използва, когато реши да се изправи срещу семейството си.

Джейкъб изруга тихо, докато анализираше паяжината, в която се бе оплел. Не друг, а тъкмо той трябваше да усети колко опасно е да се забърква със семейство Рейвънскрофт. Притисни в ъгъла, когото и да е от тях, дори най-младата и неопитната, и почти веднага разбираш, че те всички имат нокти.

Джейкъб се усмихна неволно. Не можеше да забрани на Емили да показва тези нокти от време на време. Той самият бе хищник и разбираше нуждата ѝ понякога да се отбранява. По дяволите, имаше нужда от жена, която знае как да държи на своето. Не можеше да понася някой да се свива, независимо дали бе мъж или жена.

Погледна часовника и си обеща да се види с Емили рано сутринта. Беше убеден, че единственото, от което има нужда, е малко време, за да помисли. Когато дойде време за закуска, вече ще е имала цялата нощ, за да премисли действията си. Джейкъб бе сигурен, че тя ще осъзнае, че е допуснала грешка и е объркала чувствата си към него с желанието да се изправи срещу семейството си.

Щеше да си струва самотната вечер, ако тя бе осъзнала последствията от поведението си. Все пак тя бе интелигентна жена. Освен това се влюбваше в него. Тази любов бе неговият коз. Може и да беше Рейвънскрофт, но бе различна от останалите. Беше прекалено нежна и мила, за да прекалява.

Единственото, което трябваше да направи, бе да ѝ даде малко време. Когато бе готова да си признае, че е сбъркала, той щеше да е насреща и да чака извинението.

Само че в седем на следващата сутрин, когато Джейкъб почука на вратата на стаята ѝ в хотела, готов за сълзливи обяснения, с удивление разбра, че Емили вече се е изнесла и е заминала от Портланд. Беше взела ранния самолет за Сиатъл.

Отначало не можа да повярва, че му е избягала. Беше прекалено честна, прекалено сладка и прекалено убедена в правотата си, за да остане и да се извини, заради това, което бе направила.

„Държи се така, сякаш е обидена“, помисли си побеснял той.

Усети студена тръпка. Ако тя наистина се чувстваше засегната, това означаваше, че тя действително се бе изправила срещу

семейството си в негова защита.

Джейкъб се върна в апартамента си в мрачно настроение, зачуден за пръв път дали пък не бе преценил погрешно мотивите на Емили за сцената в кабинета на баща ѝ.

И въпреки това очевидно бе прекалено наивна, след като си въобразяваше, че той има нужда от защита. Освен това бе действала необмислено в опита си да използва единствената защита, с която разполагаше.

— Емили, ще унищожиш всичките ни налични лалета, ако продължаваш така да ги тъпчеш в тази композиция — скара се Даян на шефката си, след като изхвърли ново пречупено лале в кошчето.

— Нямам достатъчно време, за да измисля нещо прилично — измърмори Емили, докато оглеждаше окаяното си творение. — Състезанието е довечера. Ако ще участвам, композицията ми трябва да е готова до пет следобед.

— Знам, но едва ли ще създадеш нещо блестящо, като си го изкарваш на горките цветя. И какво всъщност ти става? Държиш се странно откакто се върна от Портланд вчера. Да не би да сте се скарали с Джейкъб?

— Не е твоя работа.

Емили взе свежо лале и огледа новата аранжировка, която бе генералната репетиция за предстоящата битка.

— Аха, значи все пак сте се скарали — отбеляза Даян, но замълча, защото вратата на магазина се отвори и влезе клиентка. Тя помогна на жената да избере цветя, уви ги и я изчака да плати. Когато вратата се затвори зад клиентката, Даян се обърна към приятелката си, сякаш разговорът им не е прекъсвал. — Разкажи ми, де.

— Няма нищо за разказване — отвърна напрегнато Емили. — Направих още една грешка. Непрекъснато греша, когато става въпрос за мъже. Не си ли забелязала?

— Емили, престани да се самосъжаляваш и ми разкажи какво се е случило в Портланд.

Емили прехапа долната си устна, докато обмисляше отговора. Усети, че иска да поговори с приятелката си. Тежестта на случилото се

я притискаше непоносимо. Тя подхвърли лалето на щанда и погледна помощничката си.

— Само исках да го защита, Даян.

— Да защитиш Джейкъб? От какво?

— От семейството ми.

Даян кимна с разбиране.

— Олеле.

— Чух обичайните неща от мама, татко и Дрейк — обясни Емили. — Да, те имат доверие на Джейкъб, но не го приемат за човек, с когото мога да имам нещо общо. Харесват Джейкъб, но той не е подходящ за мен. Няма задължителния произход. Разведен е. Прекалено неотстъпчив е. Прекалено опасен. Само ще бъде наранена. И така нататък.

— А ти какво направи?

Емили сведе поглед към ръцете си.

— Опитах се да блъфирам.

— Как?

Емили въздъхна.

— Казах им, че ако се опитат да манипулират Джейкъб, за да ме остави на мира, ще продам акциите си в „Рейвънскрофт Интернешънъл“ на първия купувач, който се появи. Джейкъб влезе в стаята точно когато правех великата сцена.

— Мили боже! — Даян простена и тежко се отпусна на щанда.

— Направих ужасна тактическа грешка — заяви мрачно Емили. — Джейкъб веднага реши, че съм го направила единствено, за да отмъстя на родителите си. Мисли си, че съм го използвала, както и дяловете в компанията, за да им го върна, защото цял живот са се месели в делата ми.

— Значи не е сметнал представлението ти за нещо изключително?

— Беше бесен — добави тихо Емили. — Отказа да ме изслуша, когато исках да му обясня, че го направих единствено, за да го защита.

— Разбира се, че го знае, глупаче. Но, кой мъж иска да си мисли, че има нужда да бъде защитаван или, което е още по-лошо, че приятелката му си мисли, че трябва да го защитава.

Емили затвори очи, изпълнена с болка.

— Май наистина сгафих.

— Така изглежда — съгласи се Даян, въпреки че не ѝ се искаше. В гласа ѝ определено звучеше съчувствие, когато добави тихо: — Имам чувството, че нещата накрая ще се оправят.

— Защо мислиш така?

— Много просто. Джейкъб те желае прекалено много, за да остави това положение да продължава прекалено дълго. А и ти го желаеш. Ти си влюбена в този човек, Емили. Признай си.

— Влюбена съм — не ѝ беше трудно да го признае. Знаеше го от пет години, макар и не с днешната яснота. Това чувство вече бе част от нея. — Но, Даян, той не разбира каква опасност го грози. Той има нужда някой да го защити от семейството ми, независимо дали го признава или не. Те не искат той да има нищо общо с мен и ще намерят начин да се отърват от него, ако не използвам акциите си, за да ги сплаша. Тези акции са всичко, което имам, с което мога да ги контролирам.

— И как ще успее семейството ти да го накара да се откаже от теб?

— Ще намерят начин — предрече мрачно Емили. — Може да е нещо много дълго, като например да му подчертаят, че не е подходящ за мен и ако държи на мен, значи трябва да се махне, за да ми бъде добре на мен.

— Аха. Доста интересен подход. Мислиш ли, че Джейкъб ще се хване?

— Може и да се хване, ако те представят нещата в подходящата светлина. Все пак Джейкъб е изключително предан на семейство Рейвънскрофт и най-вече на баща ми. Ако татко отиде при него и поиска да пожертва връзката ни, той може и да го направи. Татко може да използва и друга тактика. Кой знае? Това е проблемът.

— Значи ти реши да изпревариш семейството си и да им кажеш, че ще продадеш акциите от компанията ако някой от тях се опита да отстрани Джейкъб — Даян се поколеба. — Знаеш ли, Емили, мисля, че си постъпила изключително храбро. Сигурно е избухнала атомна бомба, след като си им дала ултиматума.

— Нямам представа. Джейкъб ме извлече навън, преди да разбере как са реагирали на това изнудване. Те не са свикнали да отстоявам позициите си. Единственият друг случай, когато съм им се противопоставила е, когато отказаха да ми дадат заем за магазина и

когато искаха да им прехвърля мястото в борда на директорите на фирмата.

— Знаеш ли? — измърмори Даян. — Винаги съм се чудила защо не им прехвърлиш всичко? Ти всъщност не се интересуваш от семейния бизнес. Защо си толкова упорита?

Емили сви рамене.

— Нямам друг избор. Дала съм обещание.

— На себе си ли?

Емили бързо поклати глава.

— Не. На баба. Това вече не е важно. Важното е как да постъпя в тази каша с Джейкъб.

— Предавам се. Какво ще направиш?

— Не знам — Емили се заигра с лозови пръчици за фон на композицията. — Наистина не знам. Може пък това да е краят. Не съм чувала Джейкъб от вчера сутринта, откакто си тръгнах.

— Емили, я помисли. Той също не се е чувал с теб.

— Настоява да му се извиня заради това, което си мисли, че съм му причинила.

— А ти ще се извиниш ли?

— Даян, не съм го използвала! Опитвах се да го защитя. Щом не разбира, какъв е смисълът от връзката ни?

— А какъв смисъл има ако двамата не обсъждате нещата? — попита разумно Даян.

Отчаяние и паника обзеха Емили.

— Май си права.

— Тук става въпрос за самочувствието на един мъж, Емили. А мъжете не са от най-разумните създания на този свят.

— Защо трябва винаги жените да са разумни? Това не е честно — възропта Емили, но вече знаеше, че е изгубила битката. Беше изгубила достатъчно битки през живота си и познаваше признаците.

— Невинаги можем да разчитаме на честна и справедлива игра.

Емили взе наръч цветя.

— Така е. Мога да наведе глава и да се извиня, въпреки че наистина няма за какво да се извинявам. Знаеш ли това наистина няма да е правилно.

Даян се разсмя.

— Говориш като истинска представителка на семейство Рейвънскрофт. Не отстъпваш и сантиметър.

— Нямах никакво намерение да отстъпвам. Мисля, че ще изпратя обичайното извинение.

— Какво по-точно?

Емили се усмихна кисело и вдигна една роза.

— Проблемът е — заяви тихо тя, — че дори и да приеме извинението, пак се връщаме в началото. Той няма да ми позволи да изнудвам семейството си с акциите, а аз не знам как иначе да браня връзката ни. Семейството ми ще премине в атака веднага щом усетят, че акциите са в безопасност. И колко дълго може да продължи тази връзка при подобни обстоятелства?

— Няма да разбереш, преди да опиташ. Първата ти стъпка е да изпратиш розите.

Двайсет и две жълти рози пристигнаха точно когато Джейкъб слагаше последния си чифт боксерки в сака. Той нетърпеливо отвори вратата, за да се отърве час по-скоро от досадника. До Сиатъл го чакаше много път и искаше да тръгне.

Когато видя доставчика на цветя, Джейкъб зяпна от изумление.

— Сигурно сте сбъркали апартамента — той понечи да затвори вратата.

— Не, чакайте. Тук пише: „Стоун, апартамент 1202“ — обясни бързо младежът. — Нали това е 1202? Вие не сте ли Стоун?!

— Да, но не съм поръчвал цветя.

— За вас са — настоя момчето. — Заповядайте. Вземете ги — той неочаквано се усмихна. — Не бъдете толкова шокиран. Все повече и повече жени изпращат цветя на мъже напоследък. Знам, че ви се струва необичайно, но жените са си такива.

Джейкъб сви вежди, докато се взираше към кутията с цветята.

— От жена ли са?

— Аха. Така каза шефката. Има и картичка. Какъв е проблемът? Не познавате ли нито една жена, която да ви изпрати двајсет и две рози?

Внезапно чувство на задоволство нахлу в гърдите на Джейкъб. Той протегна ръка и сграбчи кутията.

— Дай ми ги. Благодаря. Ето, това е за теб — той веднага започна да рови в портфейла, за да намери банкнота от пет долара.

— Ей, господине, много благодаря — каза момчето силно впечатлено от щедрия бакшиш.

— За нищо. И аз едно време разнасях поръчки.

Джейкъб затвори вратата, прегърнал нежно кутията с розите и бавно се върна в кухнята. Никога през живота си не бе получавал цветя и се опита да измисли какво трябва да направи най-напред.

— Вода — измърмори той, осенен от внезапно прозрение. — Трябва да ги натопя във вода.

Остави кутията на кухненския плот и започна да отваря шкафове. Със закъснение се сети, че няма ваза. След като отвори всички шкафове, разбра, че няма нищо, което да прилича дори малко на ваза. Нямаше буркани, нито пък кани, нямаше дори и малка кофа. Огледа кухнята и нетърпеливо забарабани по мивката.

След това се сети за бутилката скоч, която бе почти изпита през нощта, след като остави Емили в хотела.

Измъкна я от шкафа и веднага изсипа остатъка от скъпото питие в широка чаша. След това изплакна бутилката и я остави на плота. С изключително внимание започна да изважда розите, сякаш бяха току-що родени котета и ги натъпка вътре.

Едва побра три стебла в тясното гърло. Сипа вода и започна да рови за нови съдове за розите. В хладилника имаше полупразна кутия майонеза.

— Че кой яде майонеза? — каза си той на глас. — Това така и така не ти се отразява добре.

Изсипа майонезата в боклука и изми кутията. След това вече стана невероятно изобретателен.

Петнайсет минути по-късно си изтри ръцете и огледа флоралните композиции. Определено не бяха по стандартите на Емили, но бе доволен от постигнатия ефект. Двайсет и две жълти рози украсяваха кухнята, поставени в празна бутилка от скоч, кутия от майонеза, пластмасова бутилка мляко и бутилка от заливка за салата. Реши, че кухнята прилича на градина.

Единственото, което липсваше в тази градина бе сладката вещица от семейство Рейвънскрофт, която го докосваше с вълшебството си всеки път, когато бе до него. Извади картичката от

плика и я препрочете. Написаното бе кратко и ясно: „Извинявам се. Емили“.

Джейкъб усещаше странен прилив на чувства всеки път, когато поглеждаше думите.

Тя нямаше да изпрати бележката и цветята ако не бе решила, че връзката им е по-важна от гордостта. Тази вечер смяташе да ѝ покаже, че собствената му гордост е по-маловажна от връзката им. Чувстваше се щедър и изключително облекчен. Щеше да ѝ каже, че си е събирал багажа, за да отиде при нея, преди да пристигне момчето.

Джейкъб погледна със задоволство жълтите рози за последен път и отново се върна при сака. Ако имаше късмет, щеше да е в Сиатъл за състезанието на Емили тази вечер.

Само че късметът го нямаше на междущатската магистрала за Сиатъл. Верижна катастрофа от четири коли спря движението почти за цял час. Когато разчистиха, той вече знаеше, че няма смисъл да бърза за състезанието. Беше прекалено късно. Реши да се отправи директно към апартамента на Емили в центъра.

Използва картата за достъп към гаража, която тя му бе дала, за да може да отваря желязната врата към подземния паркинг. Погледна часовника си. Тя сигурно щеше да се прибере съвсем скоро. Зачуди се как ли ще реагира, когато види, че я чака. След това се намръщи и огледа мрачния паркинг. Никак не му беше приятно, че Емили редовно минава оттук. Жените в градовете трябваше да са особено предпазливи.

Щом вратата се затвори след него, Джейкъб паркира на празно място, изключи мотора и слезе. Отиде до багажника, за да си свали сака.

В едната си ръка държеше сака, а с другата придържаше капака, когато усети, че не е сам. Завъртя се и инстинктивно приклезна.

Бяха двама. Млади озлобени мъже. Облечени бяха в дънки, черни якета и мръсни маратонки. Излязоха много бързо иззад две паркирани коли от другата страна на гаража. Единият стискаше дълга метална тръба, а другият — нож.

На Джейкъб дори му остана време да си помисли, че можеше да бъде и по-зле. Можеха да са въоръжени с пистолети.

След това нямаше повече време за мислене. Трябваше да действа, при това незабавно.

Онзи с металната тръба стигна до него пръв, замахна отдолу с късо силно движение. Джейкъб блокира удара със сака и го нападна, преди нападателят да е успял отново да понечи да го удари. Използва крака си, за да му нанесе болезнен ритник в капачката на коляното. Младежът изкрещя, изпусна тръбата и стисна с две ръце нараненото коляно.

— Пипни го, по дяволите! Пипни го! — изкрещя той към приятеля си.

Джейкъб се изви, щом другият се спусна напред с ножа. Успя да се отдръпне и стовари основата на дланта си върху врата на нападателя. Мъжът извика приглушено и се просна в багажника. Джейкъб затръшна капака и го притисна, докато ръката стиснала ножа не се отпусна и оръжието не издрънча на циментовия под.

Джейкъб се обърна, за да види какво става с другия мръсник и в същия момент зашеметяващ удар се стовари в брадичката му. Нападателят му нанесе втори удар в корема и още един някъде в ребрата.

Избухна болка, почти веднага заглушена от изпепеляващ гняв. Джейкъб се олюля назад и отпусна капака на багажника. Тогава помладият пристъпи към него. Джейкъб го допусна съвсем близо до себе си, преди да нанесе следващия си удар.

— Копеле гадно — изсъска мръсникът. — Ще ти дам аз да се разбереш. Няма да можеш после да ме забравиш. Чуваш ли ме бе, кретен? Ще те размажа.

Джейкъб се изви настрани и приклезна край колата. Протегна се и стисна крака на младежа, за да го извие с всички сили. Нападателят изгуби равновесие, а Джейкъб се хвърли върху него и му нанесе мощен карате удар точно където шията преминаваше в рамото. Побойникът се срина на земята. Другият в багажника се размърда и се опита да се надигне.

Джейкъб си пое шумно въздух и се огледа за ножа. Беше се плъзнал под колата. Не му се лазеше на ръце и колене, за да го извади, затова бързо се пресегна за металната тръба, която бе изпусната порано.

Тъкмо когато я стисна, вратата на паркинга започна да се отваря. От сенките изплуваха фарове. За момент мястото на нападението бе осветено. След това колата се плъзна напред като естествена бариера между Джейкъб и двамата нападатели.

— Хайде, Линк, да се махаме оттук! — мъжът в багажника се изправи на крака и стисна приятеля си за ръката. — Мърдай, човече, трябва да се изнасяме!

Джейкъб понечи да заобиколи новопристигналата кола, но знаеше, че няма да успее. Дватама мъже, очевидно силно мотивирани, независимо от нанесените им удари, се запрепъваха към все още отворената врата на гаража и се приведоха, за да минат, преди да се е спуснала докрай. Докато Джейкъб достигне до бутона на стената, който отваряше вратата от вътрешната страна, двамата бяха успели да потънат в нощта.

Джейкъб изруга, тялото му все още тръпнеше от напрежението след физическия сблъсък. Дори не бе усетил топлите солени капки, които се стичаха по брадичката му и разсеяно избърса кръвта с ръкав. След това усети какво е направил току-що и сведе отвратен поглед към похабената риза. Искаше му се тази вечер да изглежда особено добре. В Портланд бе пропилял безценно време, за да избере връзка, която да отива на ризата, а ето че сега всичко бе съсипано благодарение на онези боклуци.

— По дяволите — измърмори той и се обърна побеснял към невинния шофьор на колата, отворила път за бягство на двамата кретени.

— Какво става тук? — попита нервно шофьорът, докато оглеждаше кръвта и мръсотията по дрехите на Джейкъб.

— Типично гаражно нападение — обясни Джейкъб лаконично.

ГЛАВА ОСМА

Емили бе потисната, докато вкарваше колата в подземния паркинг, въпреки че елегантната ѝ семпла композиция бе украсена със синя панделка. Много добре знаеше коя е причината за лошото ѝ настроение. Някаква глупаво оптимистична нейна страна бе очаквала появата на Джейкъб на състезанието по аранжиране на цветя.

Беше разчитала, че той ще се появи, призна си тя, докато паркираше и слизаше от колата. Толкова много се бе надявала. Трябваше да се сети, че няма да стане така. Жълтите рози и картичката с извинението очевидно не бяха достатъчни, за да излекуват нараненото мъжко самочувствие.

Мъжете, както сама бе казала на Даян, докато помощничката ѝ я черпеше по случай спечелената победа, създаваха много повече тревоги, отколкото си струваше да се изтърпят.

Заобиколи колата и взе композицията, донесла ѝ панделката тази вечер. „Даян грешеше“, каза си Емили, макар и не особено доволна. Тази година съдиите се впечатляваха от изискани композиции. Беше доволна, че се довери на инстинкта си и бе създавала семпла изискана композиция от дребни орхидеи и връхчета на извити лозови пръчки. Беше използвала възможно най-малко материал, но когато подреди всичко, то приличаше на тропическа райска градина. Съдията отбеляза, че само като погледне тази композиция, зрителят усеща изискаността и елегантността ѝ.

„Даян бе много по-очарована от синята панделка, отколкото самата победителка“, каза си Емили, докато вървеше към асансьорите. Може би утре или пък на следващия ден, тя също ще усети удоволствието от победата си. Единственото, за което бе в състояние да мисли в момента, бе, че Джейкъб не ѝ е простил.

Качи се на етажa си с празния асансьор и пред вратата на апартамента започна да рови в чантата, за да се добере до ключовете си. Зачуди се какво ли е направил Джейкъб с розите. Кой знае защо ѝ се струваше, че ще му допаднат. Въпреки че бе груб, тя усещаше, че у

него се таи скрита страна, която ще бъде докосната от цветята. Беше забелязала как внимателно се отнася с цветята в магазина. Същата нежност бе изпитала и когато той я докосваше. А може би просто се е заблуждавала.

Отвори вратата и влезе в апартамента.

Спря веднага, едва потиснала вика си, когато забеляза, че лампата в хола е запалена, а някой седи на стола до прозореца.

— Не се плаши — побърза да се обади Джейкъб и стана. — Не е толкова зле, колкото изглежда.

— Джейкъб! Какво, за бога, става тук? Какво ти се е случило? — Емили остави композицията на най-близката масичка и го загледа. — Кървиш.

— Още ли? — той се намръщи към влажното парче плат, което стискаше в едната си ръка, а след това отново избърса разцепената си устна. — По дяволите, мислех си, че вече е спряло.

— Цялата ти риза е подгизнала. И устата ти е разцепена. Имаш синина под окото — най-сетне Емили пристъпи напред към него. — Какво ти се е случило? — бързо отиде до него, големите ѝ очи бяха изпълнени с паника, спря пред него и заоглежда насиненото му лице. — Да не би да си катастрофирал?

— Може и така да се каже — той се усмихна на една страна и се намръщи от усилие. Очите му светнаха. — Няма ли целувка за ранения герой?

— О, Джейкъб — тя веднага го прегърна.

— Оу!

Младата жена се дръпна на мига.

— И ребрата ли?

— Вече не съм много млад — призна си той. Докосна разтворените ѝ устни с върха на палеца си и погледът му се изпълни с нежност. — Получих цветята, скъпа.

— Моите цветя не са виновни за състоянието ти.

— Не са. Две гаднярчета ме причакаха долу в гаража ти. Те са виновни. За цветята, скъпа. Искам да знаеш колко много...

— Нападнали са те? — викна Емили. — В моя гараж?

— Още първия път, когато видях този гараж, ти казах, че там е опасно. Знаеш ли, когато момчето ми донесе розите у дома, реших, че е станала някаква грешка. Предположих, че са за някой друг и...

— Никога досега не съм имала какъвто и да е проблем в този гараж, както и никой в блока — прекъсна го тя, докато го оглеждаше за други видими наранявания. — Е, веднъж или два пъти се е вмъквал крадец, за да задигне някой и друг касетофон, но това е всичко. Откакто живея тук никога не се е случвало подобно нещо. Джейкъб, та това е направо ужасно. Обади ли се в полицията?

— Да. Емили...

— Може би трябва да се обадим на домоуправителя. Или ти вече си се обадил? — тя го гледаше силно притеснена. — Чудя се какво ли са искали тези гадове.

— Сигурно е поредният неуспешен опит за грабеж. Това е нещо обичайно за големия град. Може би са искали да използват гаражните асансьори, за да се качат нагоре към апартаментите — обясни нетърпеливо Джейкъб. — Слушай, Емили, искам да ти кажа колко много...

— Кога се случи? Ходи ли на лекар?

Той изстена и се протегна към нея, за да я прегърне. Притисна я до себе си, без да обръща внимание на болката. Едната му ръка се зарови в косата ѝ, за да притисне лицето ѝ в мускулестата гърд.

Тази тактика даде ефект и я накара да замълчи. След като вече не бе в състояние да го бомбардира с въпроси, Джейкъб наведе глава и прошепна в косата ѝ.

— Мълчи, Емили. Всичко вече е наред. Полицията и домоуправителят си тръгнаха преди двацет минути. Никой не очаква да арестуват ония. Подобни неща се случват непрекъснато.

— Джейкъб... — гласът ѝ прозвуча приглушено в ризата му. Емили се опита да се отдръпне, но откри, че е в капан. Ръцете на Джейкъб бяха топли и нежни, но освен това непохватни като желязо.

— Ако щеш вярвай, но имаме по-важни неща, за които да говорим.

— Какво например?

Едрата му длан се премести към косата ѝ, а другата се плъзна надолу по гърба към бедрото.

— Като например за двацет и две жълти рози и една много лаконична извинителна бележка.

Тя успя да надигне глава, за да го погледне в очите.

— Какъв е проблемът? — попита остро тя. — Да не би бележката да бе прекалено кратка?

Погледът му бе гневен, но топъл.

— Не, бележката си беше наред. Емили, никой преди не ми е изпращал цветя, още по-малко пък двајсет и две жълти рози.

Тя се усмихна неуверено.

— Сигурно никога преди не си излизал с цветарка.

— Това е истина. Само че не е там работата.

— Говори направо, Джейкъб.

Той поклати глава и обхвана любопитното ѝ лице в силните си длани.

— Работата е там, че аз бях този, който трябваше да ти изпрати розите и извинителната бележка.

Емили вдигна поглед.

— И какво трябва да означава това?

— Означава, че сбърках, когато поисках да ми се извиниш. Не трябваше да ти се нахвърлям с нападки заради сцената в кабинета на баща ти. Ти не ме използваше, за да си отмъстиш на семейството. Не е в твой стил да използваш хората, за да си го върнеш на някого. Трябваше да разбера, че ми казваш истината, когато твърдеше, че заплашваш семейството си с проклетите акции, за да ме защитиш. Ти беше съвсем откровена с мен, Емили.

Емили въздъхна от облекчение. Отпусна глава на рамото му. Ръката ѝ се плъзна около кръста му.

— И кога стигна до това заключение?

— За това, че си ми казала истината ли?

— Не, за това, че съм ги изнудила, за да те защитя.

— Много рано тази сутрин — призна той. — Направо не е за вярване какво могат да направят две безсънни нощи със способността на един мъж да мисли. Сетих се, че у теб има достатъчно от кръвта на семейство Рейвънскрофт, за да се бориш за това, което искаш. Доказа го, когато въпреки всичко взе заем за цветарския магазин. И въпреки това не си чак дотам Рейвънскрофт, че да ме използваш мен или когото и да е друг, за да си отмъстиш на семейството. Не и за да им го върнеш, заради това, че са ти се месили години наред. Ти наистина си вярвала, че ме защитавах, нали?

Тя кимна бавно.

— Толкова се страхувах, че ще измислят начин да ни разделят. На тях не им е приятно, че имаме връзка.

Това изобщо не впечатли Джейкъб. Той се усмихна леко и плъзна ръка в косата ѝ.

— Цветята пристигнаха точно когато приключвах да си събирам багажа, за да дойда тук и да ти кажа, че съжалявам, задето прекалих.

Очите на Емили се разшириха.

— Ти си щял да ми се извиниш?

— Аха — наведе глава и я целуна нежно по веждата. — Само че ти ме изпревари.

— О, Джейкъб, толкова си мил — Емили бе очарована. — Наистина ли щеше да ми се извиниш? Не мога да повярвам — без да мисли, тя го прегърна с всички сили. Джейкъб си пое дъх през парналата го болка, а тя веднага се отдръпна. — О, боже, не исках да те нараня. Сигурен ли си, че си добре? Не трябва ли да те закарам в бърза помощ?

— Ще оживея — увери я той. — Нямам нужда от лекар.

— А какво стана с онези нещастници, които те нападаха? — попита намръщено тя.

— Избягаха, когато друга кола влезе в гаража. Дадох на полицаите описанието им, но както вече ти казах, те не вярват, че ще успеят да заловят някого — той се намръщи. — Искам да ми кажеш защо ти се стори толкова странно, че мога да ти се извиня.

Тя се изчерви и отстъпи назад с тих неуверен смях.

— Семейство Рейвънскрофт не си падат много по извиненията. Те винаги смятат, че правото е на тяхна страна.

Очите на Джейкъб проблеснаха.

— Нали не си забравила, че аз не съм от семейство Рейвънскрофт?

— Знам, но винаги си бил на една страна с останалата част от семейството ми — напомни му тя. — Винаги беше съгласен с татко и Дрейк, с всички. Приличаш на тях в много отношения. Изглежда, просто те приемах за един от тях и винаги е ставало така, че съм изправена срещу всички вас. Ти никога не си бил много по извиненията. Признай си. Толкова много съм изтърпяла от всички ви през годините, а веднъж не съм чула някой да се извини. И ти беше като тях. Бяхте решили, че аз съм тази, която трябва да се извинява.

Джейкъб се ухили кисело.

— Това е защото всички си мислехме, че разбираш, че действаме за твое добро.

— Да бе!

— Сигурно понякога ти е било трудно, нали? Всички те, включително и аз, се опитвахме да ти кажем как да организираш живота си — Джейкъб се пресегна и отново я прегърна.

— Много трудно — тя го докосна леко, за да не му причини болка и вдъхна вълнуващата мъжка миризма.

— Емили — каза той с нов и доста напрегнат глас. — Готов съм да призная, че със семейството ти понякога прекалявахме в опитите си да те предпазваме, но истината е, че в доста от случаите ти имаше нужда от помощ. Виж само докъде беше стигнал Морел, преди да разбереш, че се готви да те използва.

— Няма ли най-сетне да престанете да ми навирате Деймън в лицето? — тя се дръпна от прегръдката на Джейкъб. — Та аз само излизах с него. Не сме имали никаква връзка и не сме имали никакви намерения да се женим, както се страхуваха родителите ми. Той не беше постигнал кой знае колко при мен.

— Ти може и да не си имала намерение да се омъжваш или да започваш връзка, но Морел е имал точно това наум.

— За бога, това не означава, че щях да му играя по гайдата — сопна се Емили. Настроението ѝ започваше да се променя от удоволствие и облекчение, че Джейкъб е в апартамента ѝ, в познатата предпазливост и готовност да се защитава. — Преди две години реших, че няма да се омъжвам.

Очите на Джейкъб изведнъж оживяха с някакво неразгадаемо чувство.

— Така ли? — попита тихо той.

Тя се опита да говори небрежно по въпроса.

— Последвах съвета ти. Стигнах до извода, че си прав. Бракът е за глупаците. Май това бяха точните ти думи. А пък в моя случай ставаше още по-сложно, защото трябваше да открия мъж, който да не се интересува от акциите ми в Рейвънскрофт. Както и да е, взех разумното решение да не се омъжвам. Нали виждаш, няма никаква опасност Деймън да ме придума да се оженим. Не може ли поне един от вас да допусне, че мога и сама да се погрижа за себе си?

— Мила, извинявай. Още веднъж се извинявам. Последното, което исках тази вечер е да ти чета лекции или да те дразня — той пристъпи зад нея и я прегърна. След това наведе глава и докосна топлото ароматно местенце зад лявото ѝ ухо. — Нека забравим за Морел и семейството ти и за онези нещастници в гаража. Имаме си приятна работа.

Емили въздъхна и се отпусна.

— Много ми е трудно да ти се сърдя дълго, Джейкъб.

— Радвам се — той целуна извивката на рамото ѝ със задоволство. — Какво носеше, когато се върна преди малко?

— Композицията. Спечелих, Джейкъб. Спечелих първото място в категорията за професионалисти — за пръв път тази вечер тя усети възторга от победата.

Той я завъртя в ръцете си и ѝ се усмихна широко.

— Поздравления. Не мога да кажа, че съм изненадан.

Надвеси се над спечелилата първо място композиция. Джейкъб я разгледа подробно, като се отдръпваше и приближаваше, за да я види от всички посоки.

Емили усети, че сдържа дъха си. Когато той се обърна към нея, се усмихваше със странно задоволство.

— Съвършена е — каза той и отново се върна при нея. — Екзотична и изкусителна и някак тайнствена. Също като теб — пръстите му се плъзнаха към копчетата на блузата. — Чака ни голямо празнуване тази вечер. А пък аз не мога да измисля нищо подходящо от това да те заведа в леглото. Какъв глупак бях, да те оставя сама в хотела в Портланд. Поне се уча от грешките си — очите му бяха потъмнели от желание.

— Ами нараняванията? — попита притеснено Емили. Усещаше върховете на пръстите му, докато той разкопчаваше блузата. — Не искам да те нараня.

— Значи трябва да си много нежна — каза той с една от редките си криви усмивки.

Тя усети мигновено удоволствие при докосването му. Всичко, свързано с Джейкъб събуждаше чувствената дръзка страна у нея. Никой друг мъж не бе имал подобен ефект върху нея. Емили се протегна и обви врата му с ръце и придърпа главата му към себе си.

— Само трябва да легнеш, да се отпуснеш и да се наслаждаваш — обеща му тя с гърлен шепот.

— Само това ли?

— Довери ми се.

Тя прокара устни по неговите, като внимаваше да не докосва разкъсаното място. Той простена и пръстите му потръпнаха, докато се опитваше да разкопчае копчетата ѝ. Изведнъж Емили бе обзета от възбудата и неустоимата тръпка на женската си власт.

Нарочно отпусна вратовръзката му така, че двата ѝ края останаха да висят, след което се зае с ризата му. Спря за кратко, когато видя петното кръв на маншета, но когато погледна Джейкъб, веднага усети, че той не иска да губи време с нови въпроси. Очите му блестяха с вече познатия глад. Тя пусна ризата на пода, но остави вратовръзката да виси на силните му гърди.

— Сега е мой ред — прошепна той и се зае да свали блузата ѝ.

— Още не — тя спря настъпващите му пръсти и ги стисна. Усмивката ѝ таеше обещание. — Ти си ранен и тази вечер повече няма да влизаш в акция. Сега командвам аз — разкопча колана и напипа ципа.

— Да не би и на това да си се научила в курса по самоувереност? — попита любопитно той, докато отстъпваше от падналите на пода панталони.

Тя сведе поглед към набъбналото му мъжество, прикрито от слиповете. Мисълта, че той я желае, че тялото му тръпне в готовност, я вдъхнови. Пръстите ѝ се плъзнаха по раменете му.

— Преподавателят ни насърчаваше да импровизираме, за да се справяме успешно във всякакви неочаквани ситуации.

— И тук има нещо неочаквано — Джейкъб стисна плъзгащите се пръсти и ги свали надолу под кръста. Задържа ръката ѝ притисната към подутината, за да може тя да усети желанието му. — Мислиш ли, че ще успееш да се справиш?

Тя го докосна интимно и го обви в длан. Излъчваната топлина парна дланта ѝ, а тя потръпна от надигналото се в нея желание. Пое си дълбоко дъх и издърпа ръка от неговата.

— Завърших първа по успех курса по самоувереност — увери го тя.

Стисна висящите краища на вратовръзката и го поведе през хола към спалнята.

За пръв път Джейкъб се поколеба.

— Ааа, Емили, тази част с вратовръзката, не е ли малко прекалена? Чувствам се като бик, който извеждат от обора — той се разсмя и се опита да изтегли вратовръзката от ръцете ѝ.

Емили стисна с всички сили копринената материя.

— Смятай се за военнопленник.

Очите му леко се присвиха.

— Малка вещица — бе всичко, което каза, но отпусна ръце и се остави да бъде отведен в спалнята.

Емили бе невероятно доволна от малката си победа. Втората за тази вечер.

— Първо синята панделка, а сега усетих вкуса и на истинската власт — каза тя през смях. — Каква вечер.

— Всичко е наред, стига да не решиш да ме поукрасиш с панделката — изръмжа той.

— Не се притеснявай, имам по-интересни неща наум, отколкото да те украсявам с панделки.

Поведо го към бялата спалня и леко го побутна към леглото. Той се отпусна послушно, воден от ръцете ѝ. Тя остана права, загледана в него, докато се опитваше да измисли какво да направи след това.

Той усети несигурността ѝ и се усмихна примамливо.

— Я ми разкажи за тези интересни неща?

В гласа му прозвуча възбуда, която веднага я подтикна да действа. Огледа го целия изпод спуснати клепки и започна да се съблича. Сивият огън, който лумна в очите му, веднага ѝ подсказа, че е на прав път.

Джейкъб не казваше нищо, докато първо блузата, а след това и полата не паднаха на пода, но очите му пълзяха по нея с неподправено желание. Когато се зае да свали сутиена и бикините, той вече бе напълно сериозен. Беше силно възбуден и нямаше търпение да я докосне.

— Ела тук, вещице — нареди тихо той, когато тя се изправи гола пред него. Той не помръдна от мястото си, отпуснат на възглавниците, но протегна заповедно ръка.

Емили пренебрегна протегнатата длан. Вместо това му се усмихна, сигурна във властта си над него. Беше толкова хубаво да знае, че има същата власт над него, каквато и той имаше над нея. Без да забелязва протегнатите пръсти, тя се приближи до леглото.

— За никъде не бързае — каза тя, усетила огъня, който се разливаше във вените ѝ. Той изглеждаше толкова едър и силен и сексапилен, докато лежеше отпуснат в леглото ѝ. Не можеше да повярва, че е неин.

— Не бързае ли? Госпожице, аз целият пламтя. Ако не дойдеш веднага да се любим, ще откриеш от първа ръка какво е неминуем сблъсък.

Емили усети как температурата ѝ се покачва под напрегнатия му поглед. Коленете ѝ започваха да омекват. Ако не отидеше при него час по-скоро, щеше сигурно да припадне.

— Искам да те видя как пламтиш. Но още не — увери го тя, докато се настаняваше до него. Усещаше колко е напрегнат. Пръстите ѝ описаха малки кръгове около плоските мъжки зърна. След това прехвърли единия си крак над неговия.

Той потръпна и я погледна с разочарован настойчив поглед.

— Ти да не си решила да ме превърнеш в играчка?

— И какво ако съм? — дръпна единия край на вратовръзката и я прокара по космите на гърдите му.

— Тогава съм обречен. Никога няма да издържа. Физически съм доста немощен. Аз съм слаб и ранен и изцяло разчитам на твоята милост. Моля те, имай милост.

— Е, щом толкова се молиш, мога да проявя снизходителност.

Устата на Джейкъб се изви от задоволство.

— Защо ли и аз реших, че ще постъпиш така? — плъзна ръка по гърба ѝ, спускайки я все по-надолу. Пръстите му се стегнаха около бедрото ѝ.

Сега бе ред на Емили да потръпне. Сгуши се по-близо до него и започна да го дарява с леки целувки по цялото тяло. Джейкъб сви ръка в косата ѝ, докато я наблюдаваше през присвити очи.

— Толкова е хубаво — изрече дрезгаво той. — Скъпа, нямаш представа какво ми причиняваш. Толкова е хубаво.

Вече нямаше сили да го дразни. Емили не можеше повече да играе игри с него. Беше замаяна от ответа му и тръпнеше в очакване.

Целувките ѝ станаха по-дълбоки и интимни. Проучи вътрешната страна на бедрото му с пръсти, докато той тихо стенеше.

— Да не би да мъркаш? — попита тя и вдигна глава, за да го погледне в очите.

— Все още не, но мисля, че скоро ще започна — протегна ръка, стисна раменете ѝ и я настана върху себе си. — Накарай ме да мъркам, вълшебнице.

Тя се усмихна замечтано и се нагласи върху него. Той бе набъбнал и твърд, когато я изпълни докрай. Емили се отпусна върху него, като внимаваше да не докосва ребрата.

— Нежна като цвете — прошепна той с обич и повдигна бедра, за да навлезе още по-дълбоко.

Емили се остави на всепоглъщащата страст, преизпълнена с обич и нежност към него, усетила и властта му, която бе негова неразривна част. Двамата достигнаха заедно висините и се спуснаха стремглаво през ръба, за да усетят топлиите вълни на задоволството.

А когато всичко свърши, Джейкъб наистина бе готов да мърка.

Емили също бе готова да мърка, когато на следващата сутрин се събуди в прегръдките на Джейкъб. Стаята бе залята от слънце, което толкова рядко се появяваше над Сиатъл, а мъжът до нея бе само неин. Испита дива радост при тази мисъл. Имаше връзка с Джейкъб Стоун и бе щастлива. Нямаше представа колко дълго ще се радва на това щастие, но реши да не се вглежда прекалено напред в бъдещето. Щеше да се радва на всеки миг щастие. Подпря се на лакът и се загледа към мъжа.

Джейкъб се размърда, прозя се и ръката му се стегна около Емили. Отвори очи и видя, че тя му се усмихва. Бавна усмивка плъзна и по неговите устни.

— Какво гледаш, красавице?

— Теб.

— Харесва ли ти това, което виждаш?

Тя вплете пръсти в острите косъмчета на гърдите му.

— Докато не ми падне нещо по-добро, да — отвърна дръзко тя.

— Така ли? — попита неочаквано грубо той и се прехвърли върху нея, за да я притисне под себе си. — Да не би да очакваш скоро

да ти падне нещо по-добро?

Емили примигна, усетила, че той не е приел както трябва шегата ѝ.

— Просто се шегувах, Джейкъб.

— Знам — прехвърли единия си крак върху нейния. — Само че някои теми са табу, когато става въпрос за шегички рано сутрин. Да ме сменяш, е една от тях.

Тя изви вежди.

— Ще го запомня.

— Запомни го — целуна трапчинката в основата на шията ѝ и ръцете му покриха гърдите ѝ.

Младата жена разбра, че той никак не се шегува. В думите му имаше скрит смисъл. Емили плъзна пръсти в разрошената му коса. За пръв път ѝ хрумна, че той може и да се чувства несигурен в тази връзка. Беше ѝ трудно да си представи, че Джейкъб Стоун изпитва несигурност към каквото и да е.

— Джейкъб?

— Ммм — той я целуваше между гърдите.

— Наистина ли щеше да ми се извиниш вчера?

— Да. Щях да падна на колене — той плъзна език в пъпа ѝ и се усмихна, когато тя леко потръпна. — Само че ти ме изпревари. Ще ти се реванширам. Заслужавах прилично извинение и ще се погрижа да го получиш.

— Интересно. И как смяташ да го направиш?

Той вдигна глава и я погледна напрегнато.

— Ще те отведе за няколко дни. Отиваме на крайбрежието. Ще си наемем вила. Само ние двамата.

Очите на Емили се разшириха от изненада.

— Ами магазина? Джейкъб нямах намерение скоро да заминавам във ваканция. Не знам дали ще успея да уредя всичко толкова бързо. Знаеш как е, когато сам управляваш бизнеса си.

— Даян ще се справи за няколко дни, нали може? Ще ѝ звъннем тази сутрин и ще ѝ съобщим, че известно време остава сама. Тя няма да има нищо против. Сигурно и преди си я оставяла сама.

— Да, но не съм планирала... — Емили прекъсна мисълта си и леко се намръщи.

Джейкъб докосна устните ѝ.

— Искам те цялата само за мен, скъпа. Имаме нужда да прекараме известно време само двамата. Трябва да поговорим. Трябва да градим планове.

Емили го погледна в очите.

— Да градим планове ли?

— Има неща, които трябва да обсъдим — каза нежно той. — Не можем да продължаваме така. Ти си тук, а аз в Портланд. Няма да го понеса да не мога да живея с теб. Искам да си до мен непрекъснато. Ела с мен на крайбрежието, там ще сме сами и ще го обсъдим.

Емили си пое рязко въздух.

— Прибързваш — прошепна тя.

— Чакал съм те толкова дълго. Нямам намерение да губя повече време — топлата му твърда длан се спря върху стомаха ѝ, а после се плъзна към косъмчетата, скрили женската ѝ тайна. Той нахлу в скритите места и откри събралата се влага. — Нека да заминем за няколко дни, скъпа.

Емили се размърда приканващо под пръстите му, а тялото ѝ реагира неочаквано бързо на интимната ласка. Той искаше да останат насаме, за да обсъждат бъдещето. Тя се страхуваше до смърт от подобен разговор. Само допреди няколко минути сама си казваше, че ще живее за момента и няма да мисли за това, което предстои.

Само че едно пътуване до крайбрежието, в компанията на любимия човек бе нещо чудесно. Щом той искаше да обсъждат бъдещето, може би трябваше да му позволи. Все пак и тя имаше право да мечтае. В нея напъпи щастие. Обви врата му с ръце.

— Добре. Да. Да, с удоволствие, Джейкъб. Много ще ми бъде приятно.

— Тръгваме тази сутрин, веднага щом уточниш нещата с Даян — той се наведе да я целуне, за да заглуши протестите ѝ.

Само че Емили нямаше намерение повече да се противопоставя на заминаването с Джейкъб. Абсолютно никакво намерение. Вместо това го привлече към себе си и го обви с крака, за да го усети как потъва в топлината, готова да го приеме. След това вече нямаше никаква мисъл да му се противопоставя.

Час по-късно Емили влезе под душа и усети, че някои от най-чувствителните места от тялото ѝ са изтръпнали, защото все още не бе свикнала със страстните ласки на Джейкъб. Обърна лице към горещата вода и затвори очи за един дълъг, изпълнен с наслада момент.

Заминаваше за няколко дни с Джейкъб. Тази сутрин светът се струваше на Емили едно прекрасно място. Опита се да се съсредоточи над нещата, които да вземе за кратката ваканция на плажа и умът ѝ се върна към доста по-прозаични неща като ново ножче на самобръсначката. Нямаше начин да заміне във ваканция с любимия, без преди това да си е обръснала краката. Остави водата да тече и отвори чекмеджето до мивката.

От нея капеше вода, докато се опитваше да открие опаковка нови ножчета, без да си слага очилата, когато долови приглушен мъжки глас.

Емили се обърна към вратата и се зачуди дали Джейкъб не говори с някого по телефона. Да не би Даян да се бе обадила? Всичко щеше да се провали, ако Даян се обаждаше, за да каже, че е болна.

Емили отвори вратата и подаде глава в антрето, за да се провикне към Джейкъб. Той говореше с тих напрегнат глас, но тя долови някои от думите и замръзна на място. Джейкъб не говореше с Даян. Говореше с брат ѝ.

— Не, не мога да докажа абсолютно нищо, Дрейк. Просто не вярвам в съвпадения. Не се случва хората да бъдат нападани в гаража на Емили. Може и да е бил лош късмет. Господ знае дали не попаднах на неподходящото място в неподходящия момент. Само че този път храня известни подозрения. Не мога да позволя на Емили да поема рискове. Тя е прекалено уязвима, а Морел го знае — той замълча, заслушан в отговора. — Не, няма да има как да се свържеш с нас. Още не знам къде ще отседнем. Не се притеснявай. Аз ще се свържа с теб. Ще я отведа за няколко дни, докато вие с Гиф се задействате.

Емили дори не усещаше, че около нея на белия килим се разстила огромна локва. Освен това ѝ ставаше студено. Само че просто нямаше сила да се върне в топлата задимена баня. Остана заслушана в разговора, изпълнена с напрегнато внимание.

— Как, по дяволите, да знам какъв подход да използвате? Забрави ли, че вече не работя за вас? Единственото, което ме интересува, е как да предпазя Емили. Искаш ли един безплатен съвет?

Опитайте се да поровите в сделката със Слатърли. Там имаше нещо нередно още от самото начало. Знам. Провери при административния асистент на Слатърли. Той е от хората, готови да си отворят устата за съответната сума. Използвал съм го и преди. Ако се поровите достатъчно усилено, ще откриете нещо полезно.

Емили най-сетне си върна контрола над мускулите. Влезе бавно в банята, душът все още течеше и се пресегна за хавлиения халат. Облече го, завърза колана и се премести от антрето в хола, където Джейкъб тъкмо приключваше разговора.

Той бе с гръб към нея и гледаше през прозореца, докато говореше. Гласът му бе нетърпелив и решителен. Емили спря в антрето, загледана в голите широки рамене. Джейкъб бе бос, нахлузил само едни дънки. Дори не се бе облякъл, след като бе излязъл от банята преди няколко минути. Очевидно я бе чакал да пусне душа и веднага се бе хвърлил към телефона.

— Да, ще ти звънна след няколко дни, за да видя как върви при вас. Не се притеснявай за Емили. Ще се грижа за нея — Джейкъб затвори и забеляза Емили, застанала притихнала до вратата. Изруга тихо. — Мислех, че си под душа.

— Очевидно. Ако не мислеше така, нямаше да звъниш на брат ми.

— Емили, не исках да те притеснявам — той я наблюдаваше преценяващо.

— Колко си загрижен — тя затегна колана на халата и направи няколко крачки навътре в стаята преди отново да спре. — Винаги си загрижен за интересите ми. Най-преданият мъж на „Рейвънскрофт Интернешънъл“. Винаги готов да спаси от беда шантавата дъщеря на семейство Рейвънскрофт.

Джейкъб прокара ръка през косата си.

— Както виждам, готова си да вложиш какви ли не изкривени представи в този разговор, нали? Имам чувството, че точно това правиш. Именно затова не исках да го чуеш.

Очите ѝ се разшириха с престорена невинност.

— И как по-точно да тълкувам този разговор, Джейкъб? Защо не ми кажеш каква е истинската причина, поради която искаше да дойда с теб на крайбрежието тези няколко дни?

Той я погледна преценяващо. Емили бе виждала този поглед и преди и никак не ѝ бе приятен. В момента той се чудеше колко да ѝ каже. Отново усети как се отнасяха към нея и Джейкъб, и семейството ѝ.

— Емили...

Вече ѝ бе писнало.

— Я стига. Не искам да те слушам повече. Сигурна съм, че си направил това, *което е най-добре за мен* — въртна се и тръгна по коридора към все още течащия душ. Щеше да има късмет, ако бе останала топла вода.

— Емили, чакай само минутка. След като си чула разговора ми с брат ти, поне чуй и останалото.

Джейкъб вървеше след нея и я настигна точно когато влизаше в задимената баня. Ръката му стисна рамото ѝ и той я завъртя към себе си. Тъй като не можеше да го избегне, тя го погледна студено.

— Много ще съм ти задължена, ако ме пуснеш веднага. И без това закъснявам за работа.

— Днес няма да ходиш на работа. Заминаваш с мен за крайбрежието.

— Защо? Защото си направил абсурдни изводи заради двамата нещастници, които са те нападнали в гаража ли? Мислиш, че Деймън ги е изпратил? Това е смешно. Нямам нужда някой да ме защитава от Деймън.

В мрачните очи на Джейкъб проблесна гняв.

— Нима? Ами онзи път, когато те натискаше точно тук, в този апартамент?

— Не ме е натискал. Просто се опитваше да ме целуне, това е. Не беше на себе си. Можех да се справя с него.

— Как ли пък не. Той щеше да те изнасили, ако не бях дошъл навреме. Той си търси отмъщение, а ти си най-удобната мишена.

— Нямаше да ме изнасили. Беше ядосан, но не би ме наранил.

— Само така си мислиш. Единственото, което го интересува, е да нарани семейство Рейвънскрофт. Щеше да те използва, за да съсипе фирмата, а ако и тук не успееше, щеше да си изкара разочарованието на теб.

— Дори и да е така, защо ще изпраща онези побойници за теб?

Джейкъб си пое дъх и стисна раменете ѝ.

— Ти откъде знаеш, че са искали мен? Може да са причаквали теб, Емили. Може би Морел ги е изпратил да те отмъкнат. Може би са се опитали да ме разкарат, просто защото съм им се изправил на пътя. Не можем да поемаме никакви рискове, Емили.

Тя потръпна, когато осъзна значението на думите му. Вече не можеше да мисли единствено и само за себе си. Трябваше да вземе под внимание и възможността, че Джейкъб също е в опасност.

— Значи затова толкова държеше да отидем на това малко пътешествие до крайбрежието. Както обикновено действаш в името на семейството и ме защитаваш. Ще съм ти благодарна, ако си откровен с мен, Джейкъб. Вече ми омръзна някой да ми ходи по петите и да ме защитава. Всъщност много ми омръзна.

Той затвори за кратко очи и изръмжа някаква ругатня.

— Извинявай, Емили. Май навикът да те закрилям ти е неприятен. По дяволите, това дори не е навик. Това се е превърнало вече в инстинкт. Просто искам да те опазя, скъпа.

— Я ми кажи — попита отегчено тя, — ти имаше ли намерение да продължим с разговора за бъдещето в онази вила на брега? Или това беше само примамката, за да ме отведеш.

— Щяхме да обсъждаме бъдещето — измърмори той. — Смятах да те помоля да се омъжиш за мен.

ГЛАВА ДЕВЕТА

— Да се омъжа за теб? Ти сериозно ли говориш?

Емили седеше на седалката до шофьора в мерцедеса на Джейкъб, в пълно недоумение. Не можеше да се отърси от това чувство откакто Джейкъб изрече неочакваните думи в банята. Объркването ѝ му даде предимство. Преди още да бе разбрала какво става, багажът ѝ вече бе готов и свален в колата. Той дори се обади на Даян и ѝ даде наставления да се грижи за магазина, докато не ѝ се обадят отново.

Емили вече започваше да разбира защо баща ѝ разчиташе на Джейкъб за всички онези необичайни случаи през последните години. Той определено бе мъж, който веднага овладяваше положението.

— Разбира се, че говоря сериозно — каза Джейкъб, докато маневрираше сред останалите коли. — Защо реши, че се шегувам?

Тя се подвоуми.

— Ами, първо, преди две години ти ми каза, че едва ли ще се ожениш отново.

— Емили, тогава беше така, сега вече е друго. Преди две години тъкмо бе приключил несполучливият ми брак и ми се струваше, че никога няма да те имам. Бях сърдит на живота като цяло и сигурно съм казал доста неща, които сега предпочитам да забравя.

Емили се намести на седалката, изпълнена с чувство за неловкост.

— Но защо брак, Джейкъб? Можем да бъдем заедно, ако наистина го искаш, както през последните няколко дни.

— Не — отсече той. — Не можем. Ти може и да устоиш на подобно напрежение, но аз няма да мога.

— Ако говориш за Деймън Морел и подозренията към него, според мен това съвсем не е убедителна причина, за да пристъпваме към нещо толкова драстично като брака — Емили чувстваше, че той я притиска. — Оценявам, разбира се, предаността ти към семейството ми, но да се ожениш за мен единствено, за да ме защитиш от Деймън е малко прекалено. Освен това, искрено се съмнявам, че семейството ми

ще оцени подобна жертва от твоя страна. Най-важното тук е, че аз нямам нужда някой да ме защитава в този случай. Казах ти поне хиляда пъти, и преди, и сега — *мога и сама да се грижа за себе си*.

— Не ставай смешна, Емили. Дяволски добре знаеш, че не се женя за теб, за да те спася от Морел. Има по-лесни начини да се справя с него.

— Тогава защо искаш да се оженим? — избухна тя.

— По обичайните причини — изстреля гневния си отговор той.

— Какви например?

Той я погледна с присвити очи и ѝ даде да разбере, че е на границата на търпението.

— Като например фактът, че между нас съществува изключително силно привличане, въпреки че някой случаен наблюдател едва ли ще остане с подобно впечатление, ако ни види как се разправяме. Каква бъркотия. Никога не съм си представял, че ще стане така. Искаше ми се да сме пред огъня в камината, с чаша вино, може би цветя. Дори смятах да си сложа вратовръзка. Исках всичко да е както трябва.

Емили го изслуша, а сърцето ѝ биеше до пръсване.

— Силно привличане, значи — сигурно това бе всичко, което изпитваше към нея. Познаваше го твърде добре и бе наясно, че не би се оженил за нея единствено, за да уталожи едно физическо привличане. Освен това, съвсем не бе необходимо да се женят само заради това. И без брак бе готова да остане с него.

Гласът ѝ прозвуча малко несигурно, въпреки че тя се постара да говори хладно.

— Ако си искал всичко да бъде както трябва, не биваше да се опитваш да уцелиш с един куршум два заека. Отвеждаш ме на крайбрежието, за да няма как Деймън да се добере до мен, но това съвсем не си отива с обещанието за романтично предложение. Никога не ми е било приятно, че семейството ми смесва бизнеса с удоволствията.

— *Бизнес с удоволствие ли?* — Джейкъб стисна волана с всички сили. — Така ли виждаш нещата?

— Така ми се струва — отвърна тя.

— Не мога да повярвам. Просто не мога да повярвам. Ти нарочно се инатиш и много добре го съзнаваш. И то заради онзи проклет курс

по самоувереност. Защо просто не замълчиш за малко, докато и двамата не се успокоим и премислим.

— Да не би да се опитваш да ми кажеш да млъкна? — попита тя мрачно. — И то докато вземаш жизненоважни решения за бъдещето ми? Защо ли подобен подход ми се струва толкова познат?

— Емили, по принцип съм изключително търпелив, когато става въпрос за теб. Просто представа нямаш какво търпение проявявам към глупостите ти. Но точно в този момент си на ръба. Може би и двамата имаме нужда да се поуспокоим. Уведоми ме, когато прецениш, че си в състояние да проведем един интелигентен смислен разговор по въпроса за брака.

— Ще те уведомя — съгласи се прекалено меко тя. „Има да чака, докато адът замръзне.“ Скръсти ръце и се отпусна на седалката, загледана ядно през прозореца. Реши да не нарушава мълчанието, преди той да поеме инициативата. Веднъж вече се извини на този тип, въпреки че не бе направила нищо, за да се извинява. Втори път нямаше намерение да отстъпва. От него зависеше да поднови разговора.

Само че до крайбрежието имаше много време, а Джейкъб бе изцяло погълнат от пътя. Емили не бе настроена много оптимистично. Чувстваше се пренебрегната и обидена и бе готова да се скара с него. За съжаление достатъчно добре познаваше Джейкъб и ясно съзнаваше, че шансовете ѝ за победа са доста ограничени. Никак не беше лесно да се води открита война с мъж като Джейкъб Стоун. Той просто бе свикнал да печели.

„Самоувереността невинаги означаваше открит сблъсък“, напомни си тя. Понякога бе необходимо да изчакаш. Над доста неща трябваше да помисли, преди да вземе решение.

Брак.

Предложението на Джейкъб бе невероятно. Тя щеше да се стъписа не по-малко, ако го бе направил и в романтична обстановка. Женитбата бе едно от нещата, които оставяше на последно място, когато мислеше за връзката си с него.

Истината бе, че тя все още се опитваше да намери начин как да убеди семейството си да прояви търпимост към връзката ѝ с Джейкъб. За брак не можеше да става и дума.

„Нещата се движеха прекалено бързо“, каза си Емили. И без това щеше да им е трудно да изградят стабилна връзка. До този момент

дори не си бе позволявала да мисли за бъдещето, що се отнася до отношенията им. Взимаше решенията ден за ден. Не искаше и да помисли какви усложнения ще има, ако каже на семейството си, че възнамерява да се ожени за Джейкъб.

Когато стигнаха крайбрежието и харесаха малка вила с изглед към залива, на Емили вече ѝ бе омръзнало да мълчи. Чувстваше се пообъркана и притеснена от когато и да било. Очевидно бе, че някой трябва да поеме инициативата.

Отвори вратата, слезе и посегна към чантата си, безкрайно потисната.

— Хубаво местенце — измърмори тя, докато оглеждаше бруления от вятъра бряг. Откъм океана се надигаше буря. Съвсем скоро щеше да се разрази.

— Радвам се, че ти харесва — заяви лаконично Джейкъб, докато внасяше багажа вътре.

Емили въздъхна и го последва. Малката вила бе изключително удобна. На едната стена имаше огромна камина, кухненският бокс бе напълно оборудван, а до прозореца имаше кът за сядане.

Джейкъб остави багажа и се обърна към нея.

— Облечи си якето и ще отидем да се разходим по брега. Ще ми дойде добре след дългото шофиране.

— Ако обичаш.

Той вдигна едната си вежда към нея.

— Ако обичаш какво?

— Би трябвало да кажеш „Сложи си якето, ако обичаш“, а след това да ме поканиш на разходка по плажа. Недей да ми даваш заповеди.

— Разбрах. Така не е романтично, а? — суровата линия на устата му бе омекнала, а очите му се изпълниха с очакване.

— Тук не става дума за романтика, а за добро възпитание.

— Ще ми падне някой ден този или тази, дете са ти водили курса по самоувереност. Добре, де. Би ли искала да отидем да се поразходим по плажа?

— Ще ми бъде приятно.

— Би ли си сложила якето, ако обичаш?

— Разбира се — отвърна Емили и го дари с дързък поглед. Веднага нахлузи подплатения жълт дъждобран. — Щом кажеш, готова

съм да тръгваме.

— Каква послушна жена — Джейкъб си сложи сивото яке и отвори вратата. — Заповядай — рече той с престорено превзета любезност.

Емили вирна глава и излезе в помръкналия следобед. Никой от двамата не проговори, докато не стигнаха водата и мокрия пясък. Вървяха един до друг, пъхнали яростно ръце в джобовете на връхните си дрехи. Джейкъб пръв наруши мълчанието.

— Добре — каза той. — Кажи ми сега, защо не искаш да се омъжиш за мен?

— Никога не съм казвала, че не искам да се омъжа за теб — наежи се Емили.

Той не обърна внимание на думите ѝ.

— Дали защото в момента не ти се струвам особено впечатляваща личност? Сигурен съм, че ако погледнеш на мен обективно, ще откриеш и недостатъци.

— Какви например? — предизвика го тя.

Той сви рамене.

— В момента съм без работа, това е първото.

— Така е. Аз мога да те наема да разнасяш поръчаните букети.

Джейкъб леко се усмихна.

— Искат ли се да има как да ми нареждаш какво да правя, нали?

— Доста изкусителна мисъл. Давай нататък. Какви са другите ти недостатъци?

— Ти май наистина се върза, а? Я да видим тогава. Имах много неприятен развод.

— Той не е станал по твоя вина — каза чистосърдечно тя. — Спомням си Лиана. Каквото и да правеше, тя все бе недоволна. Давай нататък.

— Не съм с твоя произход — той зарея поглед към хоризонта.

— Аз пък кога съм се възползвала от произхода си? — попита Емили с гримаса. — Мястото ми в обществото се дължи до голяма степен на въображението на родителите ми и на желанието им да съм в подходящата среда.

Джейкъб кимна, съгласен с казаното от нея.

— Има обаче още нещо.

— Какво?

— Дълго време ме приемаше за враг. Винаги бях на страната на семейството ти. Все се оказваше, че се изправяш срещу всички ни.

— Тук вече ще се съглася с теб — отвърна кисело тя.

Джейкъб спря внезапно, спря и нея. Хвана я за ръката.

— Това ли е основният проблем, Емили? Все още ли ме възприемаш като враг?

— Никога не съм те възприемала като враг — отвърна тихо тя.

— Но аз винаги съм бил лошият. Как ме нарече? „Биячът“ на семейството.

— Понякога изглежда точно така — призна тя.

— Затова ли се опитваш да се измъкнеш и да не се омъжиш за мен? Заради ролята, която играех в компанията на Рейвънскрофт ли?

— Не — тя започваше да се притеснява. Той доста се доближаваше до истината. — Джейкъб, моля те, няма смисъл да продължаваме. Защо просто не се радваме на това, което имаме, докато можем?

— Дължиш ми обяснение. Очевидно съм достатъчно добър, за да спиш с мен, но не съм достатъчно подходящ, за да се ожения за теб.

— Не е така!

— Защо тогава не искаш да се оженим? — попита той през стиснати зъби. Очите му отново бяха добили суровия сив блясък на бездънни езера. След това присви очи и бързо направи заключението си. — По дяволите, Емили, нали не си мислиш, че ламтя за акциите ти в Рейвънскрофт?

— Не! — тя вдигна ръце, съвсем искрено шокирана. — Не, разбира се. Дори за миг не съм си помислила, че може и да се опитваш да се добереш до дял от „Рейвънскрофт Интернешънъл“.

Джейкъб само се усмихна кисело.

— Понякога си толкова сладка и наивна, че наистина се плаша. Но това, все пак е възможност, нали?

— Че се опитваш да се ожениш за мен заради акциите ли? Не вярвам. Никога не би се намесил в делата на Рейвънскрофт — заяви убедено тя. — Дори и да имаш подобно намерение, не би ме използвал мен.

— Поне за това мога да съм ти благодарен. И така, каква е истинската причина?

Тя се отказа от опитите да заобиколи въпроса. Той щеше да настоява за отговор. Налагаше се да му каже.

— Джейкъб, нима не разбираш, че бракът ни няма да просъществува? Просто няма начин. Ще бъде истинско чудо ако издържим заедно няколко седмици, дори месец — прошепна нещастно тя. — Само на това можем да се надяваме.

— И защо, по дяволите? Ще ти бъда добър съпруг. Ще съм ти верен. Ще се грижа за теб. Това, че съм безработен е временно състояние и ти много добре го знаеш. Не искам да се ожения за теб заради връзките на семейството ти.

— Това няма нищо общо с нас — извика тя. — Моля те, Джейкъб...

— Защо не искаш да се ожениш за мен?

— Защото семейството ми ще намери начин да съсипе този брак, а аз няма да мога да го понеса! — изкрещя Емили, а морето и вятърът се заиграха в косата ѝ. Очите ѝ пареха от сълзи. — Сега вече наясно ли си? Просто няма да мога да понеса как ще те накарат да си отидеш.

Джейкъб я наблюдаваше и не можеше да повярва.

— Това ли е причината? Страхуваш се, че семейството ти няма да са съгласни?

— Не се страхувам, че ще имат нещо против брака ни, страхувам се от това, което ще направят — Емили избърса очи с опакото на ръката си и прокле влагата. — Опитах се да ти го кажа. Те винаги са намирали начин да се справят с нещата, които не им харесват. Ти би трябвало да знаеш, че е точно така. Много добре познаваш прийомите им. Ако се оженим, те ще намерят начин да те убедят да ме напуснеш. Сигурна съм, че ще го направят.

Удивлението на Джейкъб се превръщаше в нещо съвсем различно. В сивите очи сега пламтеше сив огън, а бръчиците се врязаха по-дълбоко в лицето му.

— Това ли е истинската причина, поради която не искаш да се омъжиш за мен? Все още си убедена, че семейството ти ще намери начин да се отърве от мен, така ли?

Емили кимна, обзета от отчаяние.

— Знам, че ще го направят. Те много те харесват, Джейкъб, но като служител. Винаги си им бил изключително полезен. Само че не те искат за зет. А пък ти не ми позволяваш да използвам единствената

защита, която имам срещу тях. Забрани ми да ги заплашвам с акциите. Нищо друго обаче няма да ги спре да се месят в живота ни. Знаеш го по-добре от всеки друг. Също така знаеш на какво са способни.

— Чудя се дали си даваш сметка на какво съм способен в този момент? — попита грубо той.

Тя примигна, за да прогони сълзите. Гласът му я бе накарал да се почувства неловко.

— Джейкъб?

Той стоеше, без да помръдва и я наблюдаваше, погледът му студен и пронизващ.

— Въпросът е, че ти просто не ми вярваш.

— Не е така — тя бе обидена от преценката му.

— Напротив, това е самата истина. Не вярваш, че ще успея да се справя с бандата, наречена семейство Рейвънскрофт. Не можеш да повярваш, че съм в състояние да защита и теб, и себе си.

Едва сега тя осъзна колко обиден се чувства той и веднага се опита да поправи нещата.

— О, Джейкъб, дори не съм искала да намекна, че не умееш да се грижиш за себе си, но отлично знаеш какви са те. Те са сплашвали профсъюзни дейци, президенти на корпорации и дори някои политици. Могат да се справят с всичко — от отвличане до индустриален шпионаж, и пак да излязат на чисто. Освен това, те успяха да се отърват от всички гаджета, с които някога съм излизала.

— И ти се страхуваш до смърт от тях.

— Знам с каква власт разполагат — настоя тя. — Знам, че няма да се стърпят да не се намесят в живота ми. Достатъчно често са го правили в миналото. Не искам да подлагам и тази връзка на риск. Единственото ми оръжие са акциите в „Рейвънскрофт Интернешънъл“. Единственият път, когато се опитах да ги използвам, за да те защита, ти побесня. Когато те разберат, че нямам никакво намерение да ги продавам, дните ни заедно ще бъдат преброени. Рано или късно всичко ще се разпадне — в очите ѝ блесна надежда. — Но ако все пак премислиш и ме оставиш да ги сплаша...

Джейкъб поклати глава възмутен и ядосан.

— Няма такова нещо. В никакъв случай няма да заплашваш семейството си заради мен. Никакво изнудване повече! Това не е

подходящо занимание за една цветарка. Стигнах до определено решение във връзка с проклетите акции.

— Какво решение?

— Предлагам ти да ги продадеш на семейството. Вземи парите и ги използвай, за да си отвориш втората цветарница.

Очите на Емили се разшириха.

— Не мога.

— Защо да не можеш? Не получаваш никакви доходи от тези акции, а и не искаш да си обвързана с Рейвънскрофт. Какво си се хванала за тези акции?

— Обещала съм на баба. Някой ден ще ти разкажа.

— Добре, забрави за акциите тогава. Пет пари не давам какво ще правиш с тях, стига да не ги използваш като муниции за изнудванията си. Значи пак опираме до нас двамата — Джейкъб отново закрачи по брега, без да пуска Емили и се наложи тя да тръгне редом до него. — Нека сега разрешим основния проблем. Струва ми се, че вече всички карти са на масата. Доколкото разбрах, единствената причина, поради която не искаш да приемеш предложението ми, е, че ме смяташ за слабак, който няма да успее да устои на натиска на семейството ти.

— Не съм казала подобно нещо, Джейкъб — отвърна тя.

— Пет пари не давам какво си искала да кажеш, важното е, че се разбира тъкмо това.

— Джейкъб, опитвам се да бъда разумна.

— Ти просто си уплашена — поправи я той назидателно. — Знаеш ли, Емили, точно това не съм очаквал от теб. Винаги си се опитвала най-малкото да отвърнеш на ударите.

— А ти много добре знаеш какъв е бил резултатът в миналото — сопна се тя. — Почти винаги съм губила, не можеш да отречеш. А в някои от случаите и ти си имал принос към поражението ми.

Той се намръщи.

— Работата е там, че винаги си се опитвала. И невинаги си била губещата страна. Вече почти две години си в цветарския бизнес, нали така? Самата ти си ми казвала, че семейството ти е било против още от самото начало.

— Това е различно. Винаги съм искала този магазин. Искях да си имам собствен бизнес, а и обичам много цветята... — тя замълча, прехапа устни, разбрала къде я отвежда нишката на логиката.

— Именно — продължи тихо Джейкб, докато наблюдаваше изражението ѝ. — Много си искала този магазин и обожаваш работата с цветя. Когато стане въпрос да получиш това, което истински желаеш, да вършиш нещата, които обичаш, ти отстояваш ударите на семейството и те не могат да ти направят нищо. Наистина ли желаеш да си с мен, Емили? Ще проявиш ли същата напористост, както с бизнеса си?

— Джейкб? — изхлипа приглушено тя. Обърна се към него и зарови лице на рамото му. — Искam те повече от всичко друго на този свят. Само че много се страхувам да не те изгубя.

Ръцете му я обгърнаха.

— Казваш, че ме желаеш повече от всичко на този свят. Щом е така, значи ще рискуваш и ще се омъжиш за мен. Имай ми доверие, скъпа.

Емили се предаде. Нямаше как да се измъкне от този капан. Знаеше, че Джейкб няма да се примири с нищо, освен с брак. Прегърна го с всички сили.

— Добре — изведнъж усети невероятно облекчение, че повече не се налага да се бори с него и да му се противопоставя. Сигурно бе така, защото дълбоко в себе си копнееше да повярва, че бракът им ще просъществува.

— Според мен — каза замислено Джейкб и я притисна към себе си, — май се налага да се отклоним за малко от първоначалния маршрут.

— Промяна на плановете ли? — Емили вдигна поглед към него, очите ѝ още мокри от сълзите. — И къде отиваме?

— В Рино. Ще спим тук, а на сутринта ще се качим на самолет за Невада. Мой ред е да сведа рисковете до минимум и нямам намерение да ти позволя да се измъкнеш от решението си.

На следващия ден Емили бе все още много обърквана, когато самолетът кацна в Рино. Объркването ѝ не се разсея дори по време на кратката формална церемония, нито пък докато Джейкб резервираше стая в огромния лъскав хотел с казиното.

Докато вечеряха същата вечер той не откъсна наблюдателния си поглед от нея. Обикновено Емили се наслаждаваше на храната, но тази

вечер само я поразрови. Беше напрегната, нервна и несигурна в себе си.

Тук не ставаше въпрос за обичайната нервност на младоженка. Джейкъб най-сетне призна пред себе си, че тя наистина е уплашена до смърт. Жена му не мислеше нито за първата си брачна нощ, нито за бъдещето им. Изпитваше неподправен ужас, при мисълта, че се налага да съобщи на семейството си, че се е омъжила. От една страна той бе вбесен, но от друга си каза, че тя има основание за тревога. Все пак по един или друг начин семейството ѝ бе успяло да съсипе малкото сериозни връзки, които бе имала. В два от случаите самият Джейкъб бе свършил тази работа. Нищо чудно, че бе толкова притеснена за брака им.

Въпреки че проявяваше изключително разбиране и се опитваше да бъде съпричастен, той не успяваше да се отърси от обхваналото го раздразнение. Искаше Емили да му вярва. Като я тласна към този брак, той бе възнамерявал да я принуди да признае вярата си в него.

Джейкъб отлично съзнаваше, че има много неща, които могат да бъдат постигнати насила. Но изглежда сред тях не бе да накараш една жена да има доверие на съпруга си.

Опита се да я поразсее, като ѝ предложи да заложи в казиното. Тя се спря на масата за блекджек и бързо загуби петдесет долара. После той ѝ донесе жетони за ротативките, но тя отново загуби всичко. Заведе я и на впечатляващото представление на долния етаж, но тя не се усмихна нито веднъж.

„И ако това е първа брачна нощ!“, каза си Джейкъб. Май сбърка, като я накара да направят тази крачка. Но пък толкова се страхуваше, че ако не действа веднага, тя ще си промени мнението за женитбата им. Усети, че раздразнението го е довело до ръба на търпението.

— Да знаеш, че това не е нормално — обърна се Джейкъб към Емили същата нощ, докато вървяха към натруфената си хотелска стая. Целият декор изглежда имаше за цел да накара посетителите да се чувстват, че са попаднали в страната на мечтите. „За съжаление — каза си той, — на Емили обстановката никак не ѝ действаше.“ Тя все още не се бе изтръгнала от собствените си мрачни мисли.

— Кое не е нормално? — намръщи се неразбиращо Емили, когато той затвори и заключи вратата на стаята.

— Този страх от семейството ти. Те не са някоя банда главорези или мародери. Така си се наплашила от тях, че си изгубила реална представа за нещата.

Тя въздъхна и се отпусна тежко на леглото, а полата на новата ѝ рокля в червено и златно се завъртя вихрено около глезените ѝ. Рано следобеда купи роклята от лъскавия бутик на партера. „Дори тази покупка не допринесе за доброто ѝ настроение — забеляза Джейкъб, — въпреки че изглеждаше изключително сексапилна и привличаше погледите.“ В момента младата жена се взираше в него иззад очилата със замислено изражение.

— Сигурно си прав — съгласи се тя. — Това е то силата на навика. И за теб си мислех така. Впечатляващ, властен, страшен. Знаеш ли? Ти не си се променил.

Джейкъб пристъпи към леглото и застана пред нея.

— Емили — каза нежно той. — Нещо се е променило. Ти си ми жена и аз съм на твоя страна — наведе се леко и я издърпа да стане. — В интерес на истината винаги съм бил на твоя страна. Обичам те, любима. Обичам те още от деня, когато те изнесох на ръце от онази хижа, където лудият те бе затворил. Тогава ми беше черно пред очите, защото си казвах, че едва ли някога ще бъдеш моя. Всеки път, когато майка ти и баща ти споменаваха за някой твой нов приятел, отново ми причерняваше. Дори нямаш представа какво ми беше, когато научих, че смяташ да се омъжиш за Карлтън. А когато се върнах сега, последния път, и разбрах, че си се забъркала с Морел, имах желание да му прережа гърлото.

Тя го гледаше право в очите.

— Ти ме обичаш?

Джейкъб я стрелна гневно.

— Разбира се, че те обичам. Да не би да си мислиш, че бих преживял всичко това ако не те обичах? Какво ти става, жено? Никога не си била глупава.

— Джейкъб, никога не си ми го казвал. Единственото, което каза, бе, че ме желаш. Знаех, че сигурно изпитваш нещо повече, иначе нямаше да ми направиш предложение, но наистина никога не си ми казвал, че ме обичаш.

„Щеше да избухне всеки момент — каза си Джейкъб. — Единственото, което го въздържаше, бе просветващата радост в очите

на Емили.“

— Емили — повиши тон той.

— Обичам те, Джейкъб. Обичам те толкова отдавна. Единствената причина да се сгодя за Брад Карлтън бе, защото си мислех, че ние с теб нямаме никакви шансове. Беше ми все едно дали ще се омъжа за него или за някой друг — призна Емили. — Мислех си, че никога няма да си мой. По-късно, когато ми каза, че завинаги си приключил с браковете, реших и аз така да постъпя. Казах си, че след като не мога да те имам, не искам никой друг. След това ти замина за чужбина, баба почина и аз посветих всички сили, цялата си енергия, за да отворя „Градината на Емили“.

— Много егоистично е от моя страна, но истината е, че съм безкрайно щастлив, че си решила така и че си се заела с „Градината на Емили“, вместо с някой мъж. Така беше свободна за мен, когато най-сетне се върнах. Толкова отдавна те обичам, мила.

— О, Джейкъб — прошепна тя. За пръв път този ден очите и цялото ѝ внимание бяха насочени към него. — Обичах те още от първия миг, въпреки че така ме вбесяваше на моменти. Бях съсипана, когато разбрах, че ще работиш в отдела за чуждестранна дейност. Помислих си, че никога няма да те видя отново. После ти пак се появи в живота ми, поел старата роля, възложена ти от семейството и аз побеснях. Струваше ми се, че си се върнал, за да се месиш в бъдещето ми.

— Върнах се, за да видя какво става с теб, Емили. Трябваше да разбера дали си се променила. Знаех, че преди две години бракът ни нямаше да просъществува. Семейството ти щеше да успее да те убеди да ме напуснеш. Или пък щяха да убедят мен, че не съм подходящият за теб. Тогава и аз така мислех.

— Джейкъб, как е възможно да кажеш подобно нещо?

Той сви рамене.

— Това е истината. Но през последните две години, успях да оставя миналото зад гърба си. Ти не си единствената променена, скъпа. Решил съм да ти бъда невероятно добър съпруг, въпреки че имам ужасни недостатъци.

Тя му се усмихна през сълзи.

— Никога не съм се съмнявала.

— Преди пет години няхаме никакъв шанс. Преди две години бяхме уязвими всеки по свой начин — обясняваше тихо Джейкъб. — Сега вече нещата са различни. Прецених, че те заслужавам, а що се отнася до теб...

— Какво?

— Ти вече си самостоятелна. Много по-силна си, Емили — Джейкъб леко ѝ се усмихна. — Вече имам до себе си красиво разцъфнало цвете, великолепна пасифлора, не нежна напъпила роза, която ще клюмне от силния вятър или проливния дъжд. Според мен това великолепно разцъфнало цвете може само да вземе решение по отношение на мен и да отстоява решението си. Същото това цвете няма вече да позволи семейството му да му нарежда какво да прави.

Емили поклати леко глава.

— Никога, Джейкъб. Няма да им позволя да променят отношението ми към теб. Те и преди нямаше да успеят, дори да се бяха опитали. Още тогава знаех, че те искам за себе си.

Джейкъб зарови лице в уханната ѝ коса.

— Може би на мен ми е липсвала увереност преди две години. Не прави грешката, която аз направих тогава, Емили. Обичай ме, любима. Искам да ме обичаш толкова, че да ми имаш пълно доверие.

Тя вдигна поглед и видя неприкритите силни чувства отразени в очите му. Той забеляза, че младата жена се бори с надеждите и несигурността, които я измъчваха, но след това изглежда взе решение. За пръв път, след като ѝ бе направил предложение за женитба, тя се отпусна и се отдаде на любовта си. В този момент Джейкъб усети как в гърдите му се отприщи нещо диво и опасно. „Всичко щеше да бъде наред“, каза си той. Наистина нещата щяха да се оправят.

— Много те обичам, Джейкъб — тя се усмихна, въпреки че устните ѝ потръпваха и той усети как сърцето му прелива от любов. — Аз ти вярвам, наистина. Повече, отколкото на когото и да е.

Той я притисна към себе си.

— Достатъчно ли, за да си уверена, че ще се справя със семейството ти, ако се стигне до това?

— Мисля, че ще се справиш с всеки — отвърна твърдо тя. — Веднъж ме попита кого ще изпратят, за да сплаши професионален бияч. Още тогава трябваше да те послушам. Прав си. Бях се предала на

страховете си. Семейството ми са безскрупулни, инатливи и трудни хора, но... — тя се усмихна широко — ти ги превъзхождаш.

— Защо ми се струва, че това е комплимент — попита сухо той.

— Защото е комплимент. Въпреки това дълбоко в себе си всички вие сте чудовища. Всичко ще бъде наред, нали?

Джейкъб въздъхна от облекчение.

— Всичко ще се нареди прекрасно — залюля я в прегръдката си, изпълнен с щастие. — Всичко ще бъде наред.

— Направо не мога да повярвам, че това е първата ми брачна нощ.

— Церемонията не беше кой знае какво — измърмори Джейкъб, за пръв път обзет от чувство на вина. — Но ще компенсирате всичко това, щом се върнем в Сиатъл. Ще направим страхотно тържество, а ти ще отговаряш за аранжирането на цветята. Какво ще кажеш?

Тя тихо се засмя.

— Както кажеш, Джейкъб.

— Обичам жени, които знаят кога да се предадат.

— Звяр такъв.

— Знам. А ти си красавицата. Според приказката от нас ще излезе съвършена двойка.

— Не трябва ли по някое време да се превърнеш в принц?

— Подробности, досадни подробности — нацупи се той.

— Именно досадните подробности са важни в живота — ръцете ѝ се плъзнаха по тялото му, докато тя се усмихваше сладко и предизвикателно. — Само дето около теб няма нищо досадно.

Джейкъб изстена, когато усети, че дланта ѝ се спря отпред на панталона му. Той сведе глава и я целуна силно. Тя отвърна с готовност на целувката му и разтвори устни, а кръвта във вените му забуча и кипна.

— Ти си най-хубавото нещо в живота ми, Емили — призна с дрезгав глас той. — Може би затова се страхувах да те направя моя, докато беше по-млада. Тогаваш наистина не вярвах, че може да ми се случи нещо хубаво. А и първият ми брак бе толкова несполучлив.

Тя докосна лицето му с неизказана нежност.

— Всичко това е част от миналото. Нека си остане там. Сега трябва да мислим за бъдещето си заедно.

Той успя с усилие на волята да се отърси от потискащото чувство, че са загубили прекалено много време. Тя бе права. Миналото си бе минало. Беше време да се съсредоточат над настоящето и бъдещето.

Джейкъб отново я притисна към себе си, а червената копринена рокля прошумоля под пръстите му, докато проследяваше жадно извивките по стегнатото тяло на Емили. „Толкова е съвършена“, помисли си той и дори не се запита кое го кара да мисли така. Някъде дълбоко в него бе сигурността, че тя е истинският му партньор за цял живот, неговата съпруга. Тялото му вече копнееше за ласките ѝ.

— Нека да си легнем, искам да те любя — прошепна той, докато търсеше ципа на копринената рокля и се опитваше да се пребори с него.

Усещаше ръцете си неумели и тромави, но най-сетне се справи с дрехата и тя се плъзна около глезените ѝ като алено езеро. Той внимателно свали очилата ѝ и ги остави на нощното шкафче. Както винаги, моментът, в който сваляше очилата ѝ, му се стори необяснимо интимен, сякаш разгръщаше воал, прикрил невероятни тайни. Кехлибарените ѝ очи искряха, изпълнени с женски тайни, когато го погледна.

Пръстите ѝ се заиграха с копчетата на ризата му, а Джейкъб нетърпеливо я зачака да смъкне досадната дреха от раменете му. Когато му се стори, че тя се бави прекалено много, ѝ помогна. След минути и двамата бяха голи, а възбудата му бе толкова силна, че изпитваше болка. Наведе се, пое Емили на ръце и я отнесе до леглото. Положи я нежно върху чаршафите.

— Моята съпруга — прошепна удивен той и се отпусна до нея. Усещането бе съвсем ново за него, а страстта припламваше озарена от най-истинското щастие, което някога бе изпитвал. „Щеше да се грижи за нея — обеща си той. — Щеше да бди над нея, докато е жив.“

Не можеше да повярва, че Емили се е съмнявала, че ще успее да се справи с вечно недоволното ѝ семейство. Трябваше да разбере, че е готов да премине през самия ад, за да защити и нея, и любовта им.

ГЛАВА ДЕСЕТА

— И въпреки всичко това ми се струва глупава идея — заяви Емили, докато слизаше от мерцедеса с истинско нежелание, взряла се с неподправено съмнение към къщата на родителите си.

— Предполага се, че съпругите подкрепят морално мъжете си. Би трябвало да ми четкаш самочувствието и да повтаряш колко съм велик и смел — Джейкъб затвори вратата от своята страна на колата и заобиколи, за да ѝ подаде ръка.

Тя сбърчи нос.

— И как ти дойде подобно нещо наум?

— Всички мъже са наясно как би трябвало да се държат жените им. Знаем го още от малки.

— А стига бе! И сигурно всяко ново поколение мъже преживява истински шок, когато установят, че жените невинаги се държат така, както би трябвало.

Джейкъб я погледна със съжаление.

— Да, шокиращо е. Въпреки това успяваме да се справим.

— На това му се казва оптимизъм — Емили го хвана за ръката и двамата тръгнаха към входната врата. — Въпреки това си мисля, че е грешка да посещаваме семейството ми само три дни след като сме се оженили. Още не ни е свършил меденият месец, защо да го разваляме?

— Просто си нервна заради срещата, това е.

— Разпавиите и обясненията със семейството ми съвсем не са любимият ми начин да прекарвам времето си.

— Успокой се — каза настойчиво Джейкъб и натисна звънеца. — Няма да има нито разпавии, нито обяснения. Просто ще приемем топлите им пожелания и ще ги попитаме какво става с Морел и сделката на Фаулър.

— В този ред ли?

— Ами да. Защо не?

— Защото първо... — започна Емили, но замълча, когато вратата се отвори. Икономката на семейство Рейвънскрофт, жена на средна

възраст, й се усмихна.

— Здравей, Емили. Радвам се да те видя. Влизай. И вие също, господин Стоун. Семейството ви очаква. Всички са в зимната градина.

— Благодаря, Майра. Сами ще отидем — измрънка Емили.

— Ще останете ли за вечеря? — попита жената.

— Не — отвърна веднага Емили.

— Да — каза едновременно с нея Джейкъб.

Майра премести поглед от единия към другия.

— Тоест?

Джейкъб се ухили.

— Ще останем, освен ако не ни изгонят. Това е всичко, което мога да ви кажа в момента. Но като знам какви са семейство Рейвънскрофт, ми се струва, че със сигурност ще ни нахранят.

Майра се изкиска.

— И на мен така ми се струва. Няма да ви пуснат току-така — тя вдигна едната си вежда и погледна Емили. — Особено пък теб, млада госпожице. Отново успя да ги изправиш на нокти. И смея да добавя, че не е за пръв път. Нищо, на тях им се отразява добре. Щяха да станат съвсем непоносими и да затъпеят още преди години, ако не беше ти. Държиш ги нащрек и ги караш да следят всяка твоя крачка. Имат нужда от нещо такова. Ще се видим на обяд.

Емили се загледа след отдалечаващата се към къщата Майра и след това се обърна към Джейкъб.

— И така, готови ли сме? Най-добре да приключваме с този въпрос.

— Успокой се, не отиваме на екзекуция. Аз ще се справя с всичко.

Емили изстена.

— Не мога да повярвам, че се отнасяш толкова небрежно към всичко това.

— Ти да не си мислиш, че това е най-лошото, което ти се е случвало? — попита тихо Джейкъб.

Емили се намръщи и се замисли.

— Сигурно не — призна най-сетне тя. — Как успяваш, Джейкъб? Как е възможно да си толкова хладнокръвен и силен по време на криза? Завиждам ти.

— Получих обучението си по самоувереност в процеса на работата — обясни кратко той. Поколеба се, а след това каза: — Майра е права, да знаеш.

— За кое?

— Че се отразяваш добре на семейството си. И на мен ми се отразяваш добре. Може и заради теб да сме побелели преждевременно, но поне не ни оставяш да станем прекалено самодоволни и закостенели. Около тебе никога не е скучно, скъпа.

Емили се усмихна широко за пръв път този следобед.

— Ето това е най-удивителното на природата. И за най-дребните и незначителни живи същества е отредена роля, дори за нас, невзрачните насекоми.

Джейкъб спря пред вратата на остъклената зимна градина, построена на цялата задна стена на къщата на семейство Рейвънскрофт. Привлече Емили към себе си и я целуна кратко, но със страст и обич.

— Ти не си насекомо. Ти си една сексапилна малка пасифлора, а ролята ти в живота съвсем не е маловажна. Ти си най-важното нещо, което някога ми се е случвало.

Емили влезе в светлата градина, поруменяла от целувката на Джейкъб и от сладкото удоволствие да бъде обичана. В този момент беше сигурна, че е в състояние да се изправи срещу всичко, дори и срещу цялото семейство Рейвънскрофт.

А те я чакаха, за да изпитат увереността ѝ.

— Скъпа! — възкликна Катрин и направи крачка към дъщеря си. — Да знаеш само как ни изненада. Няхаме никаква представа, че смяташ да се омъжиш. Как можа да го запазиш в тайна? Бяхме наистина шокирани.

Емили се усмихна кисело.

— Виж, майко, на всички ни е ясно, че един неочакван брак не е в състояние да шокира представителите на семейство Рейвънскрофт.

— Здравей, Джейкъб — каза Дрейк с приветлива усмивка. Протегна ръка и Джейкъб я пое без колебание. — Поздравления. Сега вече тя е твой проблем.

— Дрейк! — повиши глас Катрин. — Как можа да го кажеш?

Гифърд Рейвънскрофт кимна хладно към новия си зет, погледът му готов да прецени всяко движение и жест.

— Винаги съм казвал, че най-доброто ти качество, Стоун, е, че никой около теб няма представа за какво мислиш. Този път се справи доста бързо.

Джейкъб се усмихна леко, очите му нащрек, също като на бившия му работодател.

— Не бих казал. Отдавна чакам Емили.

Последва неловко мълчание, докато присъстващите осмислят казаното. Дрейк най-сетне прекъсна тишината, за да попита Джейкъб и Емили какво искат за пиене. След това Катрин, с вродените умения на добра домакиня, успя да се спре на по-неутрална тема.

„От всички присъстващи — мислеше си Емили, — изглежда, брат й се забавляваше най-много.“ Сякаш се наслаждаваше на всичко, което ставаше. Когато срещна погледа му, той й се усмихна окуражаващо.

След няколко минути, когато й подаде чашата вино, той й прошепна тихо, за да чуе единствено тя.

— Спокойно, Стоун е попадал и в значително по-лошо положение от това.

Очите на Емили се разшириха, а след това тя се разсмя.

— И той така ми каза. Само че не мога да го преодолея. Стомахът ми е вързан на възел.

— Пийни няколко глътки вино — посъветва я Дрейк, преди да се отдалечи, за да допълни чашата на майка си.

Емили последва съвета му и седна на стария ракитов стол. Беше истинско удоволствие да се отпусне, макар и за малко. Джейкъб разговаряше любезно с майка й, но си взе стол и се настани близо до Емили с чаша скоч в ръка. Той погледна първо Дрейк, а след това и Гифърд.

— Какво става с Морел?

Гифърд присви замислено очи.

— Всичко е под контрол.

Дрейк кимна.

— Подписахме документите по сделката с Фаулър вчера. Морел вече не е в надбягването за този проект. Прекалено късно е да направи нещо подмолно — Дрейк стрелна с бърз поглед сестра си.

Емили нарочно се направи, че не му обръща внимание и отпи от виното си.

— Предполагам, че всичко е покрито със застраховка? — попита сухо Джейкъб.

Дрейк кимна.

— Послушах те и обърнах специално внимание на следата, по която ти ме насочи, за да поровя малко в сделката на Слатърли. Оказа се прав. Морел се е движел по много тънък лед. Всичко е било съвсем несигурно, когато е започнал да купува. Сто процента е разчитал на вътрешна информация. Няма да отнеме много усилия, за да се сдобием с конкретни доказателства и да го предадем на Комисията по контрол на ценните книжа. Небрежно подхвърлих на Морел, че Рейвънскрофт нямат нищо против да предизвикат разследване във връзка със сделката Слатърли, ако продължава да създава проблеми. Той не е глупав. Много добре разбира кога е победен.

— Наистина ли мислиш, че той е изпратил онези мръсници след Джейкъб? — попита Емили, без да може да повярва, че Деймън, когото познава, би могъл да се принизи чак толкова.

Дрейк сви рамене.

— Никога няма да разберем със сигурност. Това трябваше да изглежда като един прост опит за нападение и грабеж. Трябва да сме благодарни, че Джейкъб е влязъл в гаража в онзи момент, а не ти. Още когато взе под наем този апартамент ти казахме, че гаражът е опасен.

Емили се намръщи към него, но Дрейк изобщо не ѝ обърна внимание. Продължи да разказва как са се стекли събитията, приковал поглед в Джейкъб.

— Морел, разбира се, се престори на невинен. Само че аз му дадох да разбере, че си имаме подозрения за случката в гаража, и че не искаме повече неприятни съвпадения с който и да е член от семейството или приятелите ни. Предупредих го, че ще използваме сделката със Слатърли, за да срутим цялата му империя, ако нещо се случи. Сега вече ще внимава какви ги върши.

— Доста обнадеждаващо — отбеляза Джейкъб и отпи от чашата скоч.

— Глутница вълци — измърмори Емили, по-скоро на себе си.

— Какво каза, мила? — попита Катрин.

— Нищо. Просто направих забележка за прийомите и похватите в големия бизнес.

Джейкъб я погледна.

— Скъпа, ти самата трябва доста успешно да умееш да защитаваш своя собствен бизнес, за да не те прегази някой. Това че не живеем вече в джунглата съвсем не означава, че тук не важат законите за оцеляването на най-силните.

— Баба винаги казваше, че е възможно и да имаш добър бизнес, и да запазиш високия си морал — отбеляза Емили.

Джейкъб сви рамене.

— Била е права. До голяма степен е така. Само че понякога се налага да се биеш и когато дойде този момент, трябва да използваш всички оръжия, с които разполагаш.

— Страхувам се, че майка Рейвънскрофт беше доста голяма идеалистка — отбеляза тъжно Катрин. — Винаги е била благороден човек с високи принципи, но невинаги проявяваше разбиране към света на бизнеса.

— Има нещо, което искам да ми кажете — продължи Емили. Всички погледи се насочиха към нея. — Защо Деймън бе толкова настоятелен в опитите си да ви измъкне от ръцете сделката с Фаулър и защо толкова му се иска да съсипе Рейвънскрофт? Защо иска отмъщение?

— Вече ти казах, става въпрос за една стара работа, заради която иска да си върне — отвърна мило Гифърд.

Емили срещна погледа на баща си.

— Искам да знам истината.

Родителите ѝ я погледнаха, очевидно силно изненадани от настойчивостта ѝ. Изглежда, обаче започваха да свикват с новата самоувереност на дъщеря си.

— Е, добре — започна бавно Гифърд, — говорим за проекта в Южна Америка, за който кандидатствахме преди две години. Хората на Морел си въобразяваха, че вече са опекли работата, но ние преценихме, че можем да настояваме. Извадихме късмет, благодарение на връзките, които си бяхме създали при една предишна поръчка там. И в Южна Америка, както и в много други места по света, не е задължително да бъде предпочетено най-евтиното направено предложение. Важното е кого познаваш в правителствените среди. Рейвънскрофт има стабилни контакти в Южна Америка. Така че връзките, в комбинация с предложението ни, което не отстъпваше и на йота от това на Морел, ни спечелиха работата.

— За нас това беше поредната сделка — каза Дрейк. — Проблемът бе, че Морел го прие лично. Зарече се да ни го върне, но навремето преценихме, че само се перчи. След няколко месеца разбрахме, че е започнал да се среща с теб. Това е. Тогава разбрахме, че е намислил нещо и възнамерява да те използва, за да си постигне своето.

— И съответно решихте, че е намислил да пипне моите акции от компанията, нали? — Емили почукваше с нокът по облегалката на стола. — Преценихте, че след като излиза с мен, значи смята да се ожени за мен и така да добие контрол над акциите ми. Без да имате каквито и да е доказателства, решихте, че е замислил нещо гадно.

— Емили — прекъсна я внимателно Джейкъб, — успокой се. Предположенията им са били верни и ти го знаеш. Морел сам призна нещо такова, когато дойде в апартамента ти онзи път.

— Не е там работата — заяви Емили, вече готова да спори яростно. — Става въпрос, че всички веднага сте решили, че аз и безценните ми акции трябва да бъдем защитени. Това ме подразни.

— Емили — опита се Джейкъб да я вразуми отново, — ти наистина имаше нужда от човек, който да те защити.

— Няма такова нещо — заяви дръзко тя. — За нищо на света нямаше да се омъжа за Деймън Морел. Той бе просто приятел с когото излизах. Поне от моя страна бе така. Само че нито един от вас не си направи труда да ме попита, да ме изслуша, преди да ми се нахвърлите отгоре с обвинения. Всички бяхте убедени, че съм докарала бедата на крачка от прага. И не само това, бяхте повече от сигурни, че щом се ожения веднага ще прехвърля акциите си от Рейвънскрофт на Деймън като зестра. Държа да ви уведомя, че това просто нямаше начин да стане. Не бих прехвърлила тези акции на човек извън семейството, дори и да ми се искаше да го направя. Всъщност, не мога и да ги продам на човек извън семейството.

Сега вече бе успяла да прикове вниманието им. До един я наблюдаваха в изумление.

— Какво искаш да кажеш? Защо да не можеш да прехвърлиш или да продадеш акциите, Емили? — попита най-сетне Дрейк.

Тя се усмихна.

— Баба ми даде тези акции на смъртното си легло, но никой от вас няма представа, че тя постави няколко условия. Спомняте ли си, че

тя ме извика и говори с мен насаме вечерта, преди да почине?

— Спомням се — каза Катрин и леко се намръщи.

— Тогава ми каза, че някой ден ще поема ролята, която тя е изпълнявала.

— Тя се смяташе за съвестта на корпорацията — намеси се бавно Гифърд. — Не че се месеше често, но когато го правеше се превръщаше в непреклонен инат.

— Именно — съгласи се Емили. — Не ми е приятно да ви го казвам, но се страхувам, че тя ме избра за своя заместничка. Каза, че един ден ще се превърна в съвестта на Рейвънскрофт. Семейство Рейвънскрофт са родени ловци, ми каза тя, и са много добри в това, което вършат. Знаят какво да направят, за да оцелеят. Само че според нея имаше нужда от човек, който от време на време да им дърпа юздите. Даде ми достатъчно акции и достатъчно потенциална сила в компанията, за да изпълня заръката ѝ, когато се налага. Казах ѝ, че едва ли ще успее да се справя. Напомних ѝ, че когато и да съм се изправила срещу вас, винаги съм била в губеща позиция. Тя пък ми отговори, че един ден нещата ще се променят. Каза ми, че съм ѝ внучка и ме познава, че единственото, от което имам нужда е време.

— Емили — обади се немощно Катрин, — това е направо невероятно. Защо не си ни споменала нищо за всичко това преди?

Емили сви рамене.

— Тя ми поръча да не бързам и да изчакам, докато се почувствам сигурна, преди да изпробвам силата си. Каза ми, че трябва първо да порасна и да помъдрея, за да съм готова в един определен момент в бъдещето да се справя с това, което ми възлага. Накара ме да ѝ обещаая, че никога няма да продавам или прехвърлям акциите си, освен ако семейството не продаде цялата фирма. Докато семейство Рейвънскрофт управлява компанията, аз трябва да запазя тези акции за себе си и да пазя мястото си в борда на директорите. Беше сигурна, че може да повери бъдещето и на фирмата, и на семейството на мен.

Гифърд поклати недоволно глава.

— Най-невероятното е, че това беше типично в неин стил. Тя беше една великолепно, арогантна старица, която умираше да се навре навсякъде.

— Надявам се някой ден да стана същата като нея — каза замислено Емили.

Джейкъб изпъшка, но в очите му искреше смях.

— Имам чувството, че всички току-що станахме свидетели на това, което ни очаква в бъдеще.

— Ами онази вечер, когато ни заплаши с акциите, ако не оставим Джейкъб на мира, кажи Емили? — попита Катрин.

— Страхувам се, че беше само блъф — въздъхна Емили. — Никога няма да се отърва от проклетите акции. Дадох честната си дума на баба Рейвънскрофт. Просто се опитах да изпълня една типична за семейството маневра с тях. За нещастие — добави тя и стрелна Джейкъб с крайчеца на окото си, — някои хора се намесиха и съкрушиха добрите ми намерения.

— Кой е бил това? — попита Гифърд.

— Джейкъб. Не му стана приятно, че се опитвам да го защитавам.

— Да не би да искаш да кажеш, че вече ще се интересуваши от ежедневната дейност на компанията? — попита притеснен Дрейк.

— Не. Никак не ме интересува ежедневната дейност на компанията — увери го Емили. — Просто ще наблюдавам нещата отдалеч. Баба сама каза, че те смята за най-добрия възможен кандидат, който да управлява дейността. Каза, че притежаваш необходимите качества на истински хищник, благодарение на които ще опазиш фирмата в добро състояние.

— Чудя се дали това е бил комплимент — каза кисело Дрейк.

— Именно — отвърна съвсем искрено Емили и си спомни последните думи на баба си. — Тя каза, че си наследил всички необходими качества, за да разшириш фирмата и да я запазиш за следващите поколения. Само че според нея имаше нужда от някой, който от време на време да се намесва и да напомня на борда на директорите каква е разликата между добро и лошо. Според баба, самата мисъл, че има някой, който е готов да се намеси във всеки един момент, ще е достатъчна, за да предпази фирмата от забежки. Тя много добре правеше разлика между добрия бизнес и морално грозните неща, представени в законен вид.

— И според нея ти трябва да си наблюдателят, така ли? — попита направо Гифърд.

— Страхувам се, че да — отвърна весело Емили, вече започнала да се наслаждава на положението.

Дрейк остана загледан в сестра си в продължение на един дълъг момент.

— Ти бил ли си наясно на какво попадаш, когато я заведе в Рино?

Зъбите на Дрейк блеснаха в опасна усмивка, но очите му бяха топли и нежни, когато погледна Емили.

— Казвах на Емили няколко пъти, че има нужда от някой, който да я пази. Сега обаче се чудя дали ние останалите няма да имаме нужда от някой да ни пази.

Дрейк се усмихна.

— Може и да се окажеш прав. Като говорим за защита, открих, че да се разправяш с Морел е доста интересно преживяване. Тогава се сетих каква работа вършеше за Рейвънскрофт всеки ден, когато те изпращахме да поставяш на място хора като него.

— Затова те оставих да се заемеш със случая — отвърна Джейкъб. — Прецених, че трябва да свикваш да си вършиш сам мръсната работа, защото мен в бъдеще няма да ме има, за да я върша.

Катрин го погледна остро, но гласът ѝ прозвуча подвеждащо спокоен.

— Нали не възнамеряваш да поискаш да бъдеш назначен на стария си пост, след като вече си женен за Емили?

— Женитбата ми с Емили не променя личните ми планове. Една от причините, поради които подадох оставка бе, че не исках да съм женен за сестрата на шефа — той вдигна леко подигравателно чашата си към Дрейк. — Нито пък за дъщерята на другите двама от борда на директорите — той кимна към Гифърд и Катрин.

— Искаш да кажеш, че когато се върна преди два месеца в Щатите си знаел, че ще се ожениш за Емили, така ли? — Катрин изглеждаше шокирана.

— Знаех, че ще направя всичко по силите си, за да се оженя за нея — отвърна спокойно Джейкъб.

Дрейк се подсмихна, но не каза нищо. Сякаш неизречените му подозрения току-що се бяха потвърдили. Гифърд се намести на стола си, присви очи и отпи дълга глътка от чашата.

— Разбирам — отвърна сковано Катрин. — И какво смяташ да правиш в бъдеще, Джейкъб?

Джейкъб погледна Емили, очите му внезапно изпълнени с топлината.

— Все още не съм напълно сигурен, но имам чувството, че двамата с Емили скоро ще се местим.

Емили едва не се задави с виното. Понечи да го попита какво точно иска да каже, но преди още да успее да зададе въпроса си, майка ѝ попита същото.

— Къде ще се местите? — попита Катрин.

— Мисля за Аризона — отвърна замислено Джейкъб. — Все още не е сигурно. Мога да отворя консултантската си фирма където и да е, но трябва да е място, където Емили да може да направи втори цветарски магазин.

Гифърд Рейвънскрофт стрелна строго Джейкъб.

— И защо се налага да се местите?

Зет му се усмихна широко.

— Не се налага, но ми хрумна, че малко разстояние ще ни бъде от полза.

Дрейк се разсмя.

— Имаш предвид разстояние между нас и вас с Емили.

— Знаех си, че ще ме разбереш — каза любезно Джейкъб.

Катрин започна да недоволства. Гифърд наблюдаваше Джейкъб зорко като ястреб, а Емили прецени, че моментът е напълно подходящ, за да запази мълчание. Джейкъб бе казал, че сам ще се справи в този момент и по всичко личеше, че бе решил да успее.

Гифърд направи решаващата стъпка като прочисти гърлото си. Всички се обърнаха към него.

— Значи все пак ще се заемеш с тази идея за консултантството, а Джейкъб?

— Или това, или ще приема предложението на Емили. Каза ми, че няма нищо против да ме наеме на трудов договор като разносвач на цветя. Работата е интересна, запознавах се с доста интересни хора, а и бакшишите си ги бива.

Дрейк избухна в смях, но се опита да го заглуши като отпи от уискито си. Очите му срещнаха погледа на Емили над ръба на чашата и тя веднага разбра какво си мисли той. Образът на Джейкъб в ролята на разносвач на цветя бе доста абсурдна.

— Смешното е — каза тя, — че той се справя учудващо добре.

— Наистина ли? — Дрейк погледна учудено зет си.

Гифърд го прониза гневно.

— Я стига с тези шеги за разнасянето на цветя. Имаш нужда от капитал, за да започнеш консултантски бизнес.

— Така ли? — попита любезно Джейкъб.

Задоволството на Емили изчезна в същия миг. Веднага предусети опасността. Беше живяла с това семейство прекалено дълго и отлично ги познаваше.

— Ако искаш да си конкурентоспособен, ще ти трябват поне сто хиляди само за разносните през първата година. Може би дори сто и петдесет хиляди. Офис, персонал, пътувания — всичко се трупа. Да изкараш първата година не е чак толкова трудно. Втората вече става страшно. Ще ти трябват още пари, за да преживееш идващите осемнайсет месеца в бизнеса. След това, ако имаш късмет, може и да излезеш на чисто. Това е при условие, че всичко върви като по вода, че си намериш достатъчно клиенти, благодарение на които да си задържиш главата над водата.

— Научих много за работата, докато наблюдавах как се процедира в „Рейвънскрофт Интернешънъл“ — отвърна спокойно Джейкъб.

— Плащахме ти много добре, но се съмнявам, че е било достатъчно, за да можеш да започнеш една консултантска фирма от нищо — заяви Гифърд.

— Успях да спестя малко — увери го небрежно Джейкъб.

Емили се размърда притеснено на стола си, усетила накъде вървят нещата. Пръстите ѝ стиснаха ракитовата облегалка. Дрейк изглежда никак не се притесняваше. Наблюдаваше другите двама мъже, сякаш си говореха за нещо невероятно забавно. Катрин пък местеше очи ту към дъщеря си, ту към съпруга си.

— Трябва да разполагаш поне с четвърт милион, Стоун — заяви Гифърд. — Бъди реалист. В днешни дни са ти нужни много пари, за да започнеш бизнес, особено пък такъв като твоя. Конкуренцията е страшна.

— Както вече казах, научих доста от начина на действие на Рейвънскрофт.

Гифърд разклати ледените кубчета в чашата си и след това изстреля фаталния си куршум.

— Защо не сключим една сделка? Готов съм да ти дам назаем двеста и петдесет хиляди без лихва при определени условия.

Емили затаи дъх. Знаеше отлично за какви условия става въпрос. Гифърд щеше да предложи сделка, като една от уговорките задължително щеше да е развод в замяна на двеста и петдесетте хиляди, с които да започне бизнеса си. Кокалчетата ѝ побеляха, докато стискаше чашата.

Искаше ѝ се да скочи на крака и да изкрещи, но в момента, в който срещна погледа на Джейкълб, гневните остри думи замряха неизречени. Джейкълб я наблюдаваше как се затваря в себе си и устата му леко се изви. Обърна се към Гифърд без колебание.

— Гифърд, работих за теб достатъчно дълго и последното, което бих направил е да ти позволя да инвестираш в моя бизнес. Не се обиждай, но и двамата знаем, че подобно предложение не се прави току-така. Нямам никакво намерение да се оставя да ме оплетеш в каквито и да е условия, особено пък определени от някой Рейвънскрофт.

Гифърд мълча дълго.

— Струва ми се, че говориш сериозно.

— Ти поне знаеш, че Джейкълб никога не казва нещо, което не мисли — изтъкна Дрейк. Той погледна часовника си. — Мисля, че е време за вечеря. Хайде да вървим. Майра никак не обича да ни чака.

Гифърд погледна остро зет си.

— Вие вървете. Ние с Джейкълб ще дойдем след малко.

Катрин стана веднага, а Дрейк я последва.

— Идваш ли, Емили? — попита нарочно тя.

Емили се поколеба, но след това се усмихна на съпруга си.

— Защо не — измърмори тя. — Джейкълб може и сам да се погрижи за себе си.

Той улови ръката ѝ, докато минаваше покрай стола му и стисна лекичко пръстите ѝ.

— Благодаря за вота на доверие — каза той толкова тихо, че го чу единствено тя.

Усмихна му се отново и тръгна след майка си и Дрейк. Тримата излязоха.

— Направо не мога да повярвам — започна Катрин щом пристъпиха в коридора. — Как е възможно да ни поднесеш такава

изненада, Емили? Първо женитбата, а след това и тайното ти споразумение с баба Рейвънскрофт. Просто е прекалено. Какво ти става напоследък? Никога не си правила така.

— Поправка — намеси се небрежно Дрейк. — Тя се опитваше да прави подобни неща в миналото. Просто до много скоро не знаеше как да постъпи, за да ѝ се размине. Най-сетне нашата малка сладка Емили се е превърнала в красиво разцъфнало цвете. А пък Джейкъб Стоун се оказа до нея, за да откъсне цвета, когато е готов. Той винаги е притежавал невероятно чувство за подходящия момент.

— Знам, че за теб това е шок, мамо, но обичам Джейкъб още от деня, когато ме измъкна от оня шантав похитител — призна тихо Емили.

— Какво? — Катрин бе напълно объркана.

— Така е. Само че тогава беше женен и аз прецених, че за нас няма бъдеще. Дори и след развода му не смеех да се надявам, че би отвърнал на любовта ми, докато вие с татко бяхте така любезни да го върнете в живота ми преди няколко седмици. Как да ви се отблагодаря?

Дрейк се изкиска, а Катрин се взря ядно в дъщеря си.

— Не се притеснявай, мамо, всъщност вината не е твоя. Стоун се бе върнал, за да потърси Емили. И сам щеше да я намери. Осъзнах го преди известно време. Просто се оказа съвпадение, че го помолихме да ни помогне да я отървем от Морел. Когато се върна в Щатите той вече си бе подал оставката при нас. Не се ли питаш защо се съгласи с такава готовност да ни помогне да измъкнем Емили от кашата с Морел?

— Имахме му доверие на този човек! — възкликна Катрин. — Години наред сме му се доверявали. Как може да ни причини подобно нещо?

— Бих искала да изтъкна — намеси се Емили, — че аз също имам участие в това решение. Омъжих се за него, защото го обичам и защото той също ме обича. Освен това, според мен той е прав. Най-добре ще бъде да се преместим в Аризона. Или дори Флорида.

— Емили, за бога, не говори така — сопна се Катрин. — Защо ти е да живееш толкова далеч от семейството си?

Емили ѝ се усмихна широко.

— Познай от веднъж.

Майка ѝ въздъхна.

— Винаги си мразела да се месим, нали така?

— Беше доста потискащо на моменти — въздъхна Емили и седна на масата в трапезарията. — Никога не си ме оставяла да се погрижа сама за себе си.

— Просто искахме най-доброто за теб, скъпа — каза съвсем искрено Катрин.

— И най-доброто за компанията, естествено.

— Благополучието на членовете на семейството винаги е било свързано с благополучието на компанията. Много ти е станал остър езикът напоследък — отбеляза Катрин.

Дрейк погледна сестра си и седна до нея.

— Сигурно е заради курса по самоувереност, на който е ходила.

— Или пък — продължи замислено Емили, — може би най-сетне съм пораснала и съм се превърнала в истински представител на семейство Рейвънскрофт, точно както баба ми обеща, че ще стане.

— Виж това вече може да ти смрази кръвта — призна Дрейк.

Катрин го погледна ядосана.

— Наистина не разбирам как е възможно да приемаш нещата толкова повърхностно, Дрейк. Уверявам ви, че това още не е края. Да видим какво ще излезе, след като Гифърд поговори насаме с Джейкълб.

Емили спокойно се усмихна, убедена в увереността си към мъжа, когото обичаше. Чувстваше се спокойна.

— Нищо няма да се промени, майко. Просто се налага да приемеш неизбежното.

Катрин загледа дъщеря си. След това погледът ѝ се смекчи.

— Ти наистина го обичаш, нали?

— Наистина го обичам.

— Той ще се грижи добре за теб — каза най-сетне Катрин. — Иначе ще му се наложи да се изправи пред нас.

— За последен път ти повтарям — заяви мрачно Емили, — че съм в състояние да се грижа за себе си. Защо никой тук не ми вярва?

Преди Дрейк или майка му да успеят да отговорят, Гифърд и Джейкълб влязоха в трапезарията. Емили се вгледа в лицата им. Гифърд изглеждаше строг, но не и враждебно настроен. Джейкълб пък беше съвсем спокоен и невъзмутим. Спря до стола на Емили, наведе се и я целуна собственически по носа.

— Инквизицията приключи — заяви той и се настани до нея. — Сега можем да ядем. След като си бил изправен срещу цяла глутница представители на семейство Рейвънскрофт, апетитът ти се изостря.

Доста по-късно същата вечер Емили най-сетне бе сама с Джейкъб в спалнята, която им бе определила майка ѝ. Обърна се към съпруга си веднага щом той затвори вратата.

— Добре, разкажи ми всичко. Какво ти каза баща ми, когато останахте сами в зимната градина? Предупреждавам те, че искам да чуя всички подробности, Джейкъб.

Джейкъб разхлаби вратовръзката си с нескрита наслада и се усмихна.

— Какво мислиш, че каза?

— Кажи ми. Веднага.

— Олеле. Вижте я тази младоженка. „Веднага“. Когато жена като теб започне да открива властта си, няма начин да я спреш. Ти се превръщаш в една много арогантна дама, госпожо Стоун.

Емили се ухили небрежно.

— Чудесно. Нали съм женена за един изключително арогантен мъж. Баба винаги казваше, че някой ден ще се науча да устоявам позициите си. Кажи ми сега, какво каза татко?

Джейкъб изглежда се забавляваше.

— Каза да се грижа добре за теб, иначе ще ми се наложи да се справям с цяла банда побеснели представители на семейство Рейвънскрофт.

— Това ли е всичко? — попита облекчено Емили. — Нямаше ли някой опит за подкуп?

— Не.

— Нито завоалирани заплахи?

— Не.

— Нито лекции за това, че най-доброто за нас ще е един развод?

— Не.

— Нито призови към старата ти преданост към Рейвънскрофт?

— Не.

— Добре де — настоя тя. — Ти какво отговори?

Джейкъб прехвърли вратовръзката през врата на Емили и я привлече към себе си. Задържа я пленница с копринената лента и я погледна в очите.

— Отговорих, че се грижа за теб, макар и с известни прекъсвания, от много отдавна и не виждам защо трябва да престана тъкмо сега. Всъщност, признах си, че в бъдеще сигурно работата ми ще бъде доста по-ефективна, защото винаги ще си ми под ръка.

— Така ли ще бъде? — попита тя.

— Точно така, Емили Рейвънскрофт Стоун.

Той наведе глава и плени устните ѝ, преди тя да успее да зададе друг въпрос.

ГЛАВА ЕДИНАДЕСЕТА

Три дни по-късно, Емили се отдръпна от все още спящия Джейкъб, прозя се, стана и започна да се приготвя за работа. Огледа бялата спалня и се зачуди дали апартаментът ще ѝ липсва, когато се преместят в Аризона.

В Сиатъл се бе чувствала добре, а и обичаше града, но пък Джейкъб беше прав. Нямахе да ѝ се отрази зле, ако се премести далеч от влиянието и намесата на родителите си за година-две. Емили се намръщи, докато отиваше към банята. Може би дори за остатъка от живота си. Представителите на семейство Рейвънскрофт ѝ действаха благотворно в малки дози, но всяко по-значително количество бе просто нетърпимо.

— Какво има за закуска? — прозвуча сънният приглушен глас на Джейкъб откъм възглавницата.

— Същото като вчера сутринта. Овесени ядки.

— Защо трябва всяка сутрин да ядем овес?

— Да не би да си свикнал да ядеш по-изтънчени неща за закуска? — предизвика го Емили от вратата на банята.

— Преди ми правеше палачинки и шунка с яйца, или гофрети, така беше.

— Сега вече сме женени — напомни му небрежно тя.

— Знаех си, че така ще стане. Сигурен бях, че ако се ожения за теб, ще започнеш да ме приемаш за даденост. Напоследък дори не ми носиш кафе в леглото.

Емили изви очи към тавана.

— Вече започна с оплакванията. Шунката, яйцата, палачинките и гофретите няма да ти се отразят никак добре, ако само това ядеш.

— Сигурна ли си?

— Убедена съм.

— По дяволите.

— А що се отнася до кафето в леглото, страхувам се, че това ще става само по специални поводи. Ти, разбира се, спокойно можеш да

ми донасяш по чашка кафе в леглото.

Джейкъб се усмихна примирено и се протегна.

— Може и да пробвам в скоро време.

— Трябва. Междувременно, би ли ме извинил. Трябва да се приготвя, за да отида на работа. Внимавай да не вземеш да свикнеш с този лек приятен живот и да решиш, че нямаш нужда от постоянна работа — предупреди го Емили през смях. Обърна се и влезе в банята.

— Емили!

Стресната от неочакваната острота в гласа му, тя се обърна.

— Какво има?

Той спусна крака на пода и тръгна към нея. Тялото му бе силно, стегнато и слабо на утринната светлина, въпреки че той дори не съзнаваше колко добре изглежда.

— Това притеснява ли те? — попита доста грубо той.

— Кое дали ме притеснява?

— Фактът, че на практика съм без работа.

Тя остана загледана в него за момент и се втурна, за да го прегърне.

— Каква глупост само каза. Разбира се, че не ме притеснява. Просто се заяждах.

Той вплете пръсти в косата ѝ.

— Всичко е наред, скъпа. Онази вечер не исках да разказвам подробности пред родителите ти, но трябва да ти кажа, че плановете ми да открия консултантска фирма не са само празни приказки.

— Не съм и помисляла, че може да са празни приказки — тя вдъхна невероятната му мъжка миризма и си спомни колко бе прекрасно, докато се любеха през изминалата нощ.

— Бях толкова зает да ти помагам в магазина и да правя планове за преместването, че забравих да ти кажа, че финансовото ми състояние не е толкова лошо, колкото си мисли баща ти. Казах и на него, и на другите от семейството, че съм научил доста, докато години наред наблюдавах как се действа в Рейвънскрофт. Това е самата истина. Голяма част от нещата, които научих бяха свързани с проучвания както тук, така и в чужбина. Имам необходимата база, за да започна, Емили.

Тя се усмихна, опряла буза на гърдите му.

— А щом продам „Градината на Емили“, ще имам необходимите средства, за да отворя нов магазин в Аризона. Ще се справим, Джейкъб.

— Знам — съгласи се той. — Така и трябва да бъде, защото определено няма да приемем помощ от семейството ти. Нито сега, нито когато и да е.

— Съгласна съм — каза с готовност тя. — Прав си, разбира се. Няма такова нещо като безвъзмездна чистосърдечна помощ от семейство Рейвънскрофт. Просто се надявам да успея да изпълня желанията на баба Рейвънскрофт, макар и след време. Може и да се окаже трудно да наглеждам как вървят работите на Рейвънскрофт от разстояние, чак от Аризона.

— Няма — заяви уверено Джейкъб. — В наше време съвсем спокойно можеш да следиш дейността на компания като Рейвънскрофт, където и по света да се намираш. Ще се справим и от Аризона. Не забравяй, че все още си в борда на директорите. Те са длъжни да те информират. От теб само се иска да настояваш да го правят. Дори и да се опитат няколко пъти да те изработят хитричко, без да разбереш, ще им бъде доста трудно.

— Защо?

— Защото аз ще ти бъда кучето пазач. Работил съм за Рейвънскрофт толкова дълго, че съм прекалено наясно как баща ти и останалите действат. Веднага ще те предупредя ако ми се стори, че има нещо гнило.

Емили се ухили.

— Казвала ли съм ти някога, че баба Рейвънскрофт много те харесваше?

— Не, никога не си го споменавала. Какво е казвала за мен старата вещица?

— Тя каза, че от теб би излязъл добър обект, когато да превърна в съпруг.

Джейкъб я погледна искрено озадачен.

— Ти се шегуваш. Тя ли го е казала наистина?

— Страхувам се, че да — каза весело Емили. — Аз, разбира се, й отговорих, че е луда. Два месеца преди това ти беше заминал за един от офисите ни в чужбина и знаех, че никога вече няма да те видя. Тя обаче каза, че има чувството, че един ден ще се върнеш.

— Виж ти! — отвърна Джейкъб, без да крие задоволството си. — Значи все пак съм имал одобрението поне на един от семейство Рейвънскрофт.

— Може и така да се каже.

Той повдигна брадичката ѝ и я целуна звучно.

— Ммм, какъв чудесен вкус имаш.

— Той идва от любовта ми към теб. Тази сутрин още не съм си мила зъбите.

— Хайде да се върнем в леглото — предложи дрезгаво Джейкъб.

Емили поклати глава със съжаление.

— Знаеш, че не мога. Толкова много работа ме чака, докато подготвя магазина за продажба.

— Знам — той я пусна с нежелание. — Ще намина по обед.

— Става.

Половин час по-късно Емили бързо довършваше овесените си ядки и грабна огромната си чанта.

— Трябва да бързам.

Наведе се и целуна Джейкъб за довиждане. Той спокойно пиеше кафе, докато четеше сутрешния вестник, пристигнал малко по-рано сутринта. Емили усети чувство на задоволство от сцената, типична за улегнало семейство. Тази сутрин животът ѝ се стори прекрасен.

— Ще се видим по обед — каза Джейкъб и плъзна интимно и проучващо език по долната ѝ устна.

Остана загледан след нея, а тя поспря на вратата и се обърна, за да му махне. След това погледна към часовника си и ѝ даде две минути, за да се качи в асансьора. Когато беше сигурен, че вече не е на етажа и слиза към гаража, той стана и прибра в джоба своя комплект ключове.

Когато отвори входната врата на апартамента, коридорът отвън бе съвсем празен, точно както бе очаквал. Откакто се бяха върнали, всяка сутрин следваше тайно Емили до гаража и вече умееше до съвършенство да преценява времето.

Джейкъб бавно приближи асансьора и натисна копчето. Емили щеше да побеснее, ако знаеше, че той я изпраца тайно, като едно невидимо присъствие чак до гаража. Напоследък ставаше доста раздразнителна и кисела, когато той проявяваше загриженост.

Само че Джейкъб не можеше да забрави двамата негодници, които го причакаха в гаража и затова непрекъснато внимаваше за безопасността на Емили, особено в гаража. Нямаше никакво намерение да я остави да влиза и излиза сама от тази мрачна дупка, прилична на зандан.

Засега тя все още не бе повдигнала въпрос, че той всяка вечер я чака да свърши работа в магазина и се прибира с нея. Джейкъб се усмихна на себе си, когато вратата на асансьора се отвори на нивото на гаража и той слезе. Ако тя разбираше основната причина, поради която не смееше да я остави да влиза и излиза сама от гаража, сигурно щеше да се съгласи с него.

Джейкъб вече бе открил, че най-добрият начин да се грижи за Емили бе като проявява извънредна дискретност. Беше много горд от себе си, че откри тази малка тайна. Семейството ѝ бяха подхождали неправилно още от раждането ѝ, а той се чувстваше виновен, че неведнъж е прибързвал в действията и заключенията си. Много по-просто се оказваше да я държи под око от разстояние.

Джейкъб се прикри в асансьорното фоайе. Винаги внимаваше, за да не се покаже в гаражната част, където Емили лесно щеше да го забележи, докато излиза с колата. От сегашното си място щеше да чуе мотора на колата и да наблюдава отварянето и затварянето на металната врата.

„Дискретност“, повтори си той. Нямаше нужда да използва тежката артилерия. Един съпруг трябваше да има деликатен подход към жена си.

Тъкмо се поздравяваше за уменията си, когато долови гласа на Деймън Морел. Джейкъб го разпозна веднага. Морел бе от другата страна на стената и говореше гневно и грубо. В същия момент Джейкъб забеляза, че Емили все още не е запалила колата.

Задоволството от проявената дискретност се стопи на мига. Понечи инстинктивно да се хвърли към ъгъла, вече предусетил удоволствието от мига, в който ръцете му се затягат около врата на Морел. И тогава, преди още да е видял двамата, той спря поразен.

Никога нямаше да е напълно сигурен какво го накара да спре. Имаше нещо общо с факта, че гласът на Емили бе спокоен и уверен, без всякаква следа от тревога. Този железен контрол го накара да си спомни колко ядосана остана тя последния път, когато я „спаси“ от

Морел. Беше толкова възмутена от намека му, че не е в състояние да се грижи за себе си, спомни си Джейкъб.

Пое си дълбоко дъх, за да се успокои и усети прилива на адреналин в гърдите си. „Всичко е наред“, каза си той. По гласа ѝ позна, че не я грози опасност. Щеше да я остави сама да се справи. Сигурно пак щеше да побеснее, ако той се намесеше и този път, без да го е викала.

Джейкъб се облегна на стената, която го отделяше от Емили и Морел, и си наложи да остане на място. Щеше да наблюдава какво става от това място. Ако Морел станеше нападателен, щеше да има достатъчно време, за да се намеси. Джейкъб стисна зъби и се зарече да даде шанс на Емили да се справи сама.

Емили бе толкова учудена, когато забеляза Деймън да я чака край колата, че си изпусна ключовете.

— Ти пък какво правиш тук? — попита тя.

Морел я наблюдаваше с присвити очи, ръцете му пъхнати дълбоко в джобовете на модерното яке.

— Само така можех да те видя насаме. Наблюдавам те вече три дни и изчакам да те заваря сама. Проклетиет ти съпруг не те изпуска от поглед. Когато не си с него, си в магазина с Даян и цяла орда клиенти.

— Откъде знаеш какво правя напоследък, Деймън? — изражението в очите му я накара да застане нащрек. Държеше се на разстояние и не приближаваше колата.

— Вече ти казах. Държа те под око.

— Защо, Деймън?

— И имаш наглостта да ми зададеш такъв тъп въпрос? — Деймън не повиши глас, но се долавяше грубост, която бе достатъчно показателна. — Ти скапа всичко. Знаеш го, нали?

— Да не би да говориш за това, което се е случило между вас с Рейвънскрофт заради сделката с Фаулър?

— Това е само една малка част. Остава по-голямата. Трябваше аз да спечеля този проект, Емили. Той трябваше да бъде мой. Налагаше ми се да покрия някои загуби. Рейвънскрофт открадна проекта от мен. Не се случва за пръв път да крадат от мен.

— Я стига, Деймън, и двамата знаем как се прави бизнес в наши дни. Ти си също толкова груб играч, колкото и Рейвънскрофт. Ако си

имал подходящите връзки в Южна Америка, щеше да ги използваш, също както направиха приятелите ти миналата година в Близкия Изток, за да спечелиш проекта за летището. Аз нямам нищо общо с твоите загуби и не искам и в бъдеще да имам нищо общо. Истината е, че не ми допада начинът, по който се ръководи международният бизнес и предпочитам да не се намесвам.

Деймън стоеше загледан в нея, в очите му едва сдържан гняв.

— Ако се бях оженил за теб, всичко щеше да бъде различно. Щях да поставя компанията ви точно там, където ѝ е мястото. Чрез теб щях да контролирам компанията. Знаеш ли какво смятах да накарам семейството ти да направи, Емили? Щях да ги принудя да се слеят с моята компания. Щях да създам най-мощната и влиятелна строителна фирма в целия северозападен район на Западния бряг, а междувременно щях да успея да залича Рейвънскрофт.

Емили сдържаше дъха си, най-сетне разбрала силата на едва сдържания му гняв и злоба.

— Искал си да ме използваш, за да пречупиш компанията на моето семейство и да превърнеш собствената си фирма в супер силна компания, така ли?

— Ти беше ключът, Емили. Разбрах го още преди месеци, когато ми казаха, че живееш тук в Сиатъл. Отначало беше толкова лесно. Ти беше готова да приемеш всичко, което ти поднасях.

— Деймън, за бога, та ние дори не сме спали заедно — възмути се Емили, напълно основателно. — Как можеш дори да намекваш за сериозни отношения между нас? И преди ти казах, че приемам отношенията ни единствено като между приятели, това е всичко. Не ми е никак приятно, че си си въобразявал, че ще ме накараш да се омъжа за теб.

— Можех да те имам, ако това копеле Стоун не се беше появил на сцената.

— Ти нямаше никакъв шанс — Емили беше вбесена. — Вече говорихме по този въпрос. И защо всички смятат, че съм просто едно парче мека глина, която можете да моделирате както си поискате? Може и да не ми повярваш, но аз също си имам планове. Не съм малоумна, както ти се струва.

Деймън сякаш не я чу. Беше прекалено зает да оплаква загубата си.

— Ти не беше никакъв проблем. Аз те държах под контрол. Стоун и семейството ти оплескаха всичко. Май семейството ти са преценили, че е по-безопасно да се ожениш за него, отколкото за мен.

— Ти си се побъркал.

— Така ли мислиш? Ти си тази, която е побъркана, ако си въобразяваш, че взимаш някакви решения. Направих малко проучване на Джейкъб Стоун. Той се оказа лакей на Рейвънскрофт до мозъка на костите си. Ще направи всичко, което семейството ти му каже, включително ще се подчини и на заповед за женитба. Когато твоите хора започнаха да се притесняват, че се срещаш с мен, побързаха да ти изберат един безопасен безпроблемен съпруг. Как ти се струва, а Емили, омъжена си за човек, когото семейството ти контролира.

— Нещо не си разбрал, Деймън — прошепна тя.

Той отново поклати глава.

— Не, най-сетне всичко ми е ясно. Опитах се да сплаша Стоун, но нещо не се получи.

— Значи ти все пак си изпратил онези гадове в гаража, така ли?

— Емили бе истински шокирана от наученото. — Джейкъб и семейството ми имаха подозрения, но до този момент не исках да им повярвам. Мислех си, че те познавам достатъчно добре, че не би паднал толкова ниско. Как си могъл, Деймън? Как смееш да прилагаш такива малодушни дивотии?

— Я стига истерии. Струваше си да опитам. Онези двамата наблюдаваха гаража ти още от мига, в който Стоун излезе на сцената. Сложих ги тук веднага, след като се върна от Портланд. Знаех си аз, че нещо се мъти. Просто не бях сигурен как да се справя. Най-сетне реших да пробвам със Стоун. Искях да разбера дали ще се уплаши. Само че нещата се объркаха. По дяволите, Емили, бях на самия праг! Ти почти беше моя, а покрай теб и Рейвънскрофт. Ти съсипа всичко.

Той посегна към нея без предупреждение.

Всичко се случи толкова бързо, че на Емили дори не ѝ остана време, за да помисли. Само за секунда разговорът бе преминал в крясъци, а оттам в пристъп на насилие.

Тя усети как пръстите му стиснаха ръката ѝ и знаеше, че се опитва да я извади от равновесие. Този път не се опитваше просто да я целуне. Този път Деймън щеше да я нарани. Нямаше време за размишления. Емили действа, без да обмисля нещата.

Наведе се в посоката, в която той я теглеше и мъжът загуби равновесие, защото очакваше съпротива и се бе напрегнал.

Той залитна, докато се опитваше да си възвърне опората. Емили нанесе удар в другото му рамо и в същия миг подложи крак в глезена му.

Загубил всякаква опора, Морел полетя към земята. Извика нещо, докато се опитваше да се задържи за огледалото на колата. Огледалото поддаде, оказа се, че не може да му послужи за опора и той се просна на циментовия под.

Емили не посмя да губи ценно време, за да се радва на победата си. Завъртя се и хукна към коридора пред асансьорите.

Вече бе на средата на пътя до целта си, когато се сблъска с едрото тяло на Джейкъб, докато той тичаше от скривалището си.

Сблъсъкът остави Емили без дъх. Едрите му ръце я прихванаха и тя веднага усети сигурност. Замаяният ѝ поглед се стрелна към него. Веднага забеляза изсечените му като от гранит черти, а след това той я отблъсна от себе си, за да довърши Морел.

— Бях те уведомил какво ще ти се случи следващия път, когато притесниш Емили, Морел — Джейкъб се наведе и сграбчи в юмрук предната част на якето на нападателя, за да го изправи на крака. Вдигна ръката си, свита в юмрук.

— Джейкъб, почакай! — Емили най-сетне бе дошла на себе си. — Няма нужда да го удриш. Не искам излишна жестокост.

Съпругът ѝ не я погледна. Очите му бяха впити в жертвата, който го наблюдаваше изтощен.

— А ти какво очакваш от мен? Да му стисна ръката ли?

— Очаквам като съвестен гражданин да повикаш полицията — заяви Емили. — Говоря ти сериозно. Нещата отидоха прекалено далеч. Няма да ти позволя да се саморазправяш с него.

Най-сетне Джейкъб вдигна поглед към нея. Изражението му бе неразгадаемо.

— Искаш да викна полиция? Иди да ги викнеш ти — предложи невинно той.

Емили кимна предпазливо и се обърна към асансьорите. След това премисли и спря.

— Обещавах ли да не го биеш, докато ме няма?

— И защо ми е да го правя? Ти вече го нокаутира. Емили, ако няма да викаш ченгетата, по-добре дай едни карти и да поиграем. Решавай.

Тя го погледна предупредително и мушна ключа за асансьора към апартаментите.

Джейкъб изчака вратата на асансьора да се затвори и се обърна към Деймън с вълче задоволство.

— Нямаш никаква представа колко опасни могат да бъдат тези подземни паркинги, Морел. Но човек се учи докато е жив. Сега ще ти покажа колко е опасно да се мотаеш по такива места.

Емили не успя да говори с Джейкъб чак до вечерта. След като даде показания пред полицията, отиде веднага на работа и през останалата част от деня разказва на Даян, говори с брокера от агенцията по недвижими имоти, който вече бе намерил потенциален клиент за магазина и продаде огромно количество цветя.

В пет вече нямаше търпение да приключи, да се прибере и да вдигне крака на масичката с чаша бяло вино в ръка.

Джейкъб пристигна тъкмо навреме, побъбри с Даян, а след това тръгна с Емили към колата ѝ. Взе ключовете от нея и се настани зад волана.

— Какъв ден само — измърмори Емили и се стовари на седалката до него.

— Не отричам, че знаеш как да разнообразиш сутринта на един мъж — отвърна той.

— Не обвинявай мен за сцената в гаража. Ако не ме беше проследил, никога нямаше да бъдеш замесен. Всичко беше под контрол — Емили се намръщи, защото в същия миг ѝ хрумна нещо. — Като става въпрос за това, защо беше дошъл след мен тази сутрин? Искях да те попитам, след като си отидоха полицаите, но така и не успяхме да поговорим. Как стана така, че беше там? Да не би да бях забравила нещо?

Джейкъб съсредоточено внимаваше в движението.

— Нещо такова — отвърна уклончиво той.

Емили примигна подозрително.

— Какво е това такова?

— За какво ме питаш?

— Не се прави, че не разбираш, Джейкъб. Какво според теб бях забравила тази сутрин?

— Нищо важно. Между другото, днес ходих до пазара „Пайк плейс“ и купих чудесна прясна съомга за вечеря. Чакай само да видиш какви чудеса съм способен да направя със съомгата. Направо няма да повярваш. Тази вечер те очаква банкет.

— Аха. Нямам търпение — Емили се намести на седалката, решена да го доразпита, но в този момент пристигнаха пред гаража и Джейкъб изведнъж се затрудни с автоматичната врата.

— Между другото — каза той, докато вървяха към асансьорите, — от полицията звъняха пак. Задържали са няколко подозрителни, които отговарят на описанието на наемниците на Морел. Утре ще трябва да отида за разпознаване. Нещата ми се струва, че ще приключат. Май единият от тях вече е започнал да пее. Никога не се е срещал с Морел. Всичко е било уредено по телефона, но доказателствата се трупат.

— Радвам се, че са заловили онези двамата! — възкликна Емили, забравила за разпита си. Когато стигнаха апартамента, тя отново се сети за намеренията си. — Джейкъб, какво, по дяволите, си въобразяваше тази сутрин, защо ме проследи?

— Ще донеса вино — каза той и се опита да мине покрай нея и да влезе в кухнята. — Оставих една бутилка да се изстудява в хладилника. О, направил съм и салата. Тази вечер ти само ще си почиваш.

— Страхотно — отвърна доволно тя. Само че в очите ѝ блестяха войнствени пламъчета, докато си събуваше обувките и вървеше боса към хола, за да се отпусне на бялото канапе.

— Заповядай. Чудесно бяло „Семилион“. Ще ти хареса — Джейкъб носеше от кухнята солени бисквити, чаша бяло вино и скок за себе си.

Емили го изчака да седне и опита отново.

— Добре, Джейкъб. Стига си ме баламосвал — намести се и го погледна гневно иззад очилата. — Какво правеше в гаража тази сутрин? Искам да ми кажеш истината.

Джейкъб въздъхна тежко и шумно.

— Истината значи. Следях те.

Емили веднага настръхна.

— Знаех си! Какво нахалство. И всяка сутрин ли го правеше?

Джейкъб сви рамене, но не отговори.

Емили не бе омилована.

— Правил си го, нали? Защо, Джейкъб? Какво, за бога, си въобразяваш?

— Че се грижа за теб — призна той. Усмихна ѝ се извинително.

— Не можех да се сдържа, Емили. Толкова е трудно да изкорениш старите навици. Никога не ми е било приятно, че минаваш през този проклет гараж, още по-малко пък след онези двамата. Освен това съвсем не бях сигурен, че Морел се е отказал от опитите си да съсипе Рейвънскрофт. Имах предчувствие, че ще се опита да направи нещо, дори да те нарани. Бях решил да те държа под око, докато заминем от Сиатъл.

— Значи си ме следил. Промъквал си се зад мен. Проверявал си ме — Емили се насъскваше сама.

— Виж, Емили, няма нужда да преувеличаваш. Просто те държах под око.

— Да не би някой да те е назначил за мой ангел пазител? По дяволите, Джейкъб, няма да търпя подобно нещо. Чува ли ме? За последен път ти казвам, че мога да се грижа и сама за себе си.

Джейкъб я погледна необичайно прямо.

— Искаш ли да ти призная нещо? Напоследък започвам да ти вярвам, като го казваш. Къде научи този номер, дето го приложи на Морел?

Емили тъкмо се готвеше да продължи с недоволството си, но замълча, когато чу въпроса. Чувството ѝ за хумор взе надмощие. Очите ѝ заискриха, а тя се усмихна на съпруга си.

— Ходих на курс по самоотбрана, докато ходех на курса по самоувереност.

Джейкъб изпъшка.

— Трябваше да се сетя. Каква я забърках като се ожених за теб!

— А пък на мен ми се струваше, че ти харесва това, че съм станала жена, която съзнава собствената си сила — отвърна сухо Емили.

Джейкъб се усмихна широко.

— Май прибързах с поздравленията. Силата е нещо много опасно в ръцете на една жена. Лесно можеш да предположиш какво ще

направи с властта един мъж, но нямаш представа какви ще ги сътвори една жена.

— Така ще имаш за какво да си мислиш, когато се почувстваш отегчен от брака ни.

— Отегчението няма да бъде проблем в нашия брак — каза убедено Джейкъб.

— Та да се върнем на това преследване и наблюдение рано сутрин — започна отново Емили, решена да не се оставя да я подвеждат.

— След като няма да оставиш този въпрос, искам да ти изтъкна някои подробности, които изглежда не си забелязала — заобяснява Джейкъб, убеден в правотата си.

— Какви подробности?

— Емили, слязох заедно с теб, но в другия асансьор. Бях долу само минута след теб.

— Е, и?

— И бях там още от началото на срещата ви с Морел. Чух, когато го попита какво прави тук, чух целия разговор чак до момента, когато го стовари на земята.

— На това му се казва подслушване, Джейкъб.

— Това е изключителна проява на воля и търпение от моя страна. Ти май не разбра основното, Емили, че те оставих сама да се справиш с Морел чак до момента, в който той ти посегна. Боже, толкова много се колебах, че накрая ти сама се спаси от него. Няма ли да ме похвалиш? Това е истински напредък за мен, скъпа. Преди само две седмици, щях да се нахвърля на Морел и да го смачкам, а не да си приказвам с него.

Емили го гледаше.

— Значи си бил зад стената и си чул всичко?

— Да, докато си гризях ноктите.

— И не си се втурнал като побеснял бик чак докато нещата не станаха страшни — отбеляза замислено Емили, докато обмисляше чутото.

— Разбеснял се бик? — Джейкъб изглеждаше обиден.

Емили не обърна внимание. Очите ѝ омекнаха.

— Знаеш ли, Джейкъб, може и да има надежда за теб. Сигурно ти е била необходима много воля, за да се сдържаш, докато Деймън ме

притискаше.

— Просто нямаш представа колко — съгласи се мрачно той.

Емили се усмихна слънчево.

— Не бях мислила за нещата от тази гледна точка. Прав си. Наистина напредваш — тя си спомни нещо и отново стана замислена.
— Знаеш ли, дори не бях предполагала, колко потресен е останал Деймън, след като го проснах на земята. Усетих го едва когато го качвах в полицейската кола. Той едва вървеше.

— Ти си истинска терористка, любов моя — заяви Джейкб и я погали по бедрото. — Защо не дойдеш при мен и не ме похвалиш колко добре се справям като съпруг, който вече започва да се научава да уважава способността на жена си да се грижи за себе си? — Джейкб остави чашата със скок и се пресегна към Емили. Пое виното от ръката ѝ и я привлече в скута си.

Емили го погледна подозрително, но реши да не задава повече въпроси за състоянието и вида на Деймън тази сутрин, когато го откарвах в патрулната кола. Невинното изражение на Джейкб не бе успяло да я заблуди. Никога не можеш да опитомиш напълно един вълк. Очевидно трябваше да се задоволи с вече постигнатите промени.

Усмихна се и с желание се облегна на него, очите ѝ топли и искрящи, докато се настаняваше до силното му тяло.

— Обичам те, Джейкб. Въпреки че понякога си нетърпим и раздаваш правосъдие с тежка ръка, въпреки че имаш склонност да ме пазиш като писано яйце.

— И аз те обичам, скъпа, въпреки че от време на време си безотговорна и малко наивна и имаш склонност да ме побъркваш — целуна я по челото.

Емили протегна ръце и стисна лицето му в длани. Вгледа се в нежността в очите му, която бе в пълен контраст с всичко останало у него.

— Много се радвам, че и за нас настъпи подходящото време — прошепна тя.

— Това не е просто съдба — каза той с предизвикателна усмивка.
— И двамата подтикнахме съдбата. Аз се върнах, за да те потърся, а ти бе проявила здравия разум да ме дочакаш.

Емили се разсмя и привлече лицето му, за да го целуне.

— От сега нататък ще се грижим много един за друг, любов моя.

Издание:

Джейн Ан Кренц. Правото да бъдеш себе си
ИК „Коломбина“, София, 2003

Преводач: Цветана Генчева

Редактор: Теодора Давидова

ISBN: 954-732-052-1

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.